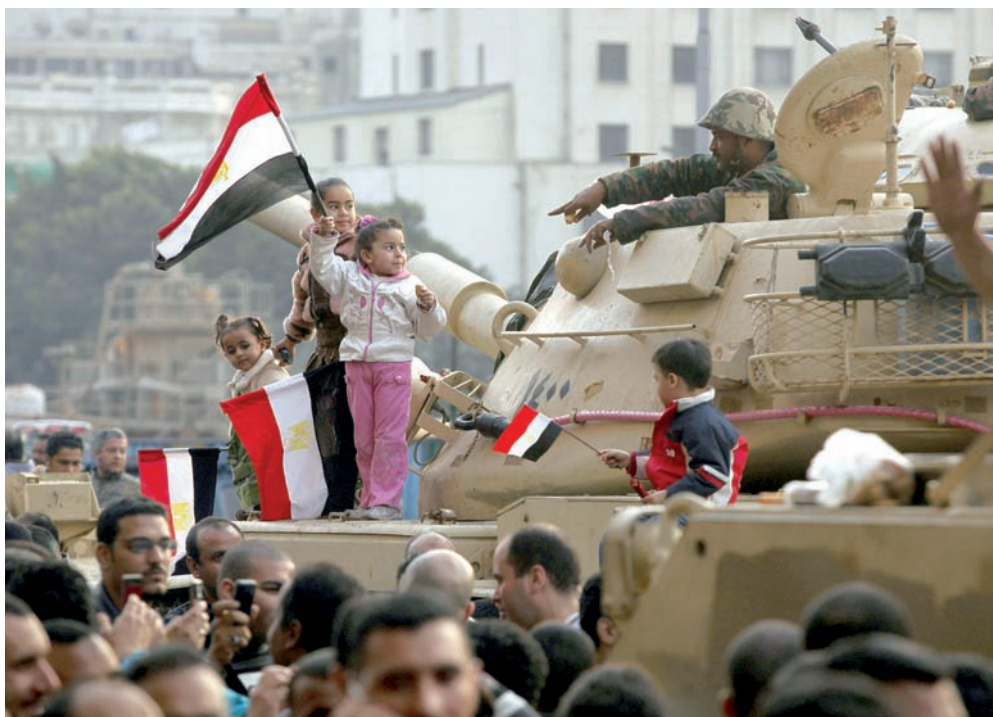

EGIPTE ENCAPÇALA AL NORD D'ÀFRICA UN PROCÉS HISTÒRIC DE TRANSFORMACIÓ POLÍTICA

Cultura mil·lenària, revolució social

El nord d'Àfrica viu un moment decisiu de la seva història. La revolució social que es va iniciar a Tunísia i al Iemen, i que ara encapçala Egipte, ha donat peu a un moviment que sembla imparable, i que podria ser el principi d'una gran transformació política i social que afecti bona part del món àrab. Segons han expressat els bisbes d'Àfrica del Nord reunits a Algèria del 29 de gener al 2 de febrer, «en els esdeveniments que sacsegen Tunísia, Egipte... hi ha un reclam a la llibertat i a la dignitat, en particular, per les generacions més joves, que es tradueix en la voluntat que tothom sigui reconegut com a ciutadà responsable». També el Sant Pare Benet XVI ha reconegut que segueix «amb atenció la delicada situació que viu l'estimada nació egípcia». El Pontífex ha demanat, a més, públicament «que aquesta terra torni a trobar la tranquil·litat i la convivència pacífica, en el compromís compartit per al bé comú». **P 6-7**

OASI DE PAU ENMIG DEL DESERT

La convulsa situació política i religiosa que es viu avui a Egipte podria fer pensar que actualment tot és fosc a la terra dels faraons. Afortunadament, hi ha també realitats lluminoses, que cerquen camins de diàleg i reconciliació, ja sigui en clau cívica o religiosa. Un bon exemple és el centre ecumènic Anàfora, fundat l'any 1999 pel bisbe copte Abba Thomas. **P 20-21**

Es reivindica l'actualitat d'«Arrels cristianes de Catalunya»

Fa 25 anys els bisbes de Catalunya van sentir la necessitat de fonamentar les reivindicacions del poble català i van escriure el document *Arrels cristianes de Catalunya*. Tot i els anys que han transcorregut des d'aleshores, el document continua sent d'una gran actualitat per al moment present. En un acte commemoratiu celebrat a Montserrat, Mn. Antoni M. Oriol Tàtaret va remarcar la «innegable actualitat del text», però també va dir que alguns aspectes del document, «deutors del moment històric en què va ser escrit, n'aconsellen una adient reformulació». Potser per això l'arquebisbe Joan Enric Vives va anunciar que «és possible que els bisbes ens donin un nou document». **P 22-23**

El diari espiritual de Francesc de Borja en català

Coincidint amb els 500 anys del naixement del sant valencià, l'Institut Internacional d'Estudis Borgians i l'Editorial 3 i 4 n'han publicat el *Diari*. Traduït pel filòleg Joan Iborra, aquestes pàgines ens permeten veure com era la vida espiritual i quines pràctiques devocionals feia el tercer general dels jesuïtes. Com diu el P. Josep Maria Benítez, que prologa aquesta edició i a qui entrevistem, «les seves anotacions confirmen ben clarament que la força espiritual d'aquest home era enorme, que era un veritable sant». **P 30-31**

La infància, protagonista a Mans Unides

Laura Gutiérrez

Mans Unides ha presentat la campanya per a l'any 2011, amb el lema «El seu demà és avui». L'entitat dona als més petits el protagonisme en la seva campanya anual, que en aquesta ocasió es fa ressò del quart Objectiu de Desenvolupament del Mil·lenni: reduir la mortalitat infantil, treballant per evitar que emmalalteixin i morin els nens menors de cinc anys. Segons dades d'Unicef, gairebé 30.000 nens menors de cinc anys moren cada dia per causes que es podrien evitar fàcilment. **P 25**

Sumari

P 3 Triàleg interreligiós sobre la Paraula

P 24 Nova sala de lectura a la BPEB

P 28 Mn. Jaume Sust, «in memoriam»

P 29 Lluís Serra parla del desvetllament interior

P 32 «De caixes a bancs», per Ignasi Farreres

Editorial

Les noves revolucions socials

Davant dels ulls atònits de molts, les xarxes socials tenen un paper cada vegada més important en les noves revolucions socials. Hem vist fa poc com les massives protestes que van derrocar el líder tunisià Ben Ali (en el poder des del 1987) es deuen a la força dels moviments socials espontanis a través de la comunicació digital. El sociòleg Manuel Castells, un dels autors de referència en el camp de l'estudi de la Societat de la Informació, n'explicà magistralment el procés (*La Vanguardia*, 29/01/2011): «Un fet dramàtic desborda la indignació continguda pel temor, suscita manifestacions que reprimeix la policia i de seguida els missatges de protesta es difonen en les xarxes socials d'internet, amplifiquen el moviment fins que els mitjans de comunicació no controlats pel Govern, informen i retransmeten els missatges que els manifestants pengen de Youtube i d'altres webs. A mesura que es difon la protesta s'activen les xarxes mòbils, els SMS, les piulades (tuits) i les pàgines a Facebook i a altres xarxes... En pocs dies desenes de milers de persones s'uniren a Facebook (...) Al-Jazira va crear un sistema interactiu amb la informació difosa per internet pels mateixos ciutadans, fent-los servir com a font documental i també organitzant grups a Facebook i també transmetent directament als mòbils de forma gratuïta. Així sembla emergir el nou sistema de comunicació de masses construït com a barreja interactiva i multimodal entre televisió, internet, ràdio i plataformes de comunicació mòbil.»

A la revolució social d'Egipte —una de les cultures més antigues del món— els mitjans han estat també les noves tecnologies en mans, bàsicament, dels joves: Essira Abd el Fatah de 32 anys i Ahmad Maher de 29 van crear el 2008 el grup de Facebook *6 d'abril* en solidaritat amb la vaga general convocada pels obrers de la ciutat industrial de Mahala contra l'augment dels preus dels productes bàsics i els salaris baixos. En 15 dies havia assolit ja 77.000 membres. Les xarxes socials es presenten com a alternatives a la

política convencional: «Ens vam adonar que aquesta i no la política era la via per al canvi a Egipte», va declarar Essira. «Ho devem tot als bloquejos i als ciberactivistes molt actius des del 2003»: la infraestructura, doncs, ja estava feta. Es va crear un grup de Facebook i amb pocs dies tenia 400.000 adhesions. La idea de la manifestació del 25 de gener va sorgir del grup de Jalel Said, de 28 anys que morí apallissat per la policia a Alexandria el juny del 2010.

En el que Castells anomena «wikirevolució» es creen organitzacions sense una estratègia central i sense líders, que funcionen amb gran eficàcia i desborden la censura i la repressió. El seu desenvolupament és ràpid i imprevisible. Més enllà de l'impacte del mètode, els analistes posen en relleu la xarxa d'implicacions polítiques que hi ha al darrere d'aquestes mobilitzacions.

Aquests dies s'ha fet públic el missatge que el Sant Pare ha llançat amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials dedicat a «Veritat, anunci i autenticitat de vida en l'era digital» que se celebrarà el proper 5 de juny i en el qual entre d'altres coses Benet XVI convida els cristians a «unir-se amb confiança i creativitat responsable a la xarxa de relacions que l'era digital ha fet possible, no simplement per satisfer el desig d'estar presents, sinó perquè aquesta xarxa és part integrant de la vida humana. La xarxa està contribuint al desenvolupament de formes noves i més complexes de consciència intel·lectual i espiritual i de comprensió comuna» i recorda: «també en aquest camp estem cridats a anunciar la nostra fe en Crist, que és Déu, el Salvador de l'home i de la història, Aquell en qui totes les coses assoleixen la seva plenitud»: un repte per a tots.

NOTA ALS SUBSCRIPTORS:

El canvi de distribució del setmanari ha causat problemes en alguns subscriptors. Demanem disculpes als afectats i els notifiquem que estem treballant per resoldre aquesta incidència.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Stefano Abbate, Pilarín Bayés, Óscar Bardají, Agustí Codinach, Bernabé Dalmau, Pere Fàbregues, Ignasi Farreres, Enric Frigola, Aurora Gómez-Ramos, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Joan Minguella, Valentí Miserachs, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Lluís Serra, Lluís Solà, Andreu Sotorra, Pere Tena, Francesc Torralba, Santi Torres, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

LA BÍBLIA... QUE INTERESSANT... PERÒ ÉS TAN GRUIXUDA!

L'ALCORÀ... QUE INTERESSANT... PERÒ ÉS TAN COMPLICAT!

LA TORÀ... QUE INTERESSANT... PERÒ ÉS TAN ENREVESSADA!

NENA, JO JA T'HO FARÉ FÀCIL, TOTS TRES DIUEN QUE ESTIMIS DÉU SOBRE TOTES LES COSES I EL PROÏSME COM A TU MATEIX!

Triàleg interreligiós al voltant de la Paraula de Déu

La tenda d'Abraham, punt de trobada entre judaisme, cristianisme i islam

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Per segon any consecutiu la Fundació Claret va organitzar el «Triàleg interreligiós a la tenda d'Abraham», una metàfora del diàleg entre jueus, cristians i musulmans. La Llibreria Claret va ser, durant quatre setmanes entre els mesos de gener i febrer, l'escenari d'una trobada entre les tres religions monoteistes. Aquesta vegada, el diàleg es va centrar en el sentit de la Paraula de Déu des de la perspectiva jueva, cristiana i musulmana, en tres sessions. Una quarta sessió es va dedicar a una taula rodona entre els conferenciantes.

En aquesta ocasió hi van participar Jorge Burdmann, de la comunitat israelita de Barcelona i responsable del Departament Tradició i Cultura, molt implicat en el diàleg interreligiós, i membre del consell editorial de la revista *Dialogal*; Ignasi Ricart, professor de Bíblia de la Facultat de Teologia de Catalunya, i Xavier Marín, professor de la Universitat Ramon Llull i coordinador del grup d'investigacions Identitat i Diàleg intercultural.

La taula rodona conclusiva de les diferents sessions va tenir lloc el 3 de febrer, en la qual Burdmann no va poder participar. Ignasi Ricart i Xavier Marín van ser els encarregats de mantenir un diàleg amb el públic assistent a aquesta

Ignasi Ricart (esquerra) i Xavier Marín.

Agusti Codinach

nova edició del triàleg interreligiós.

Ignasi Ricart va recordar que «a través de l'Esclusiva, el nostre Déu es comunica amb nosaltres, vol suscitar la nostra resposta lliure i amorosa. El Déu que parla també dona la paraula a l'ésser humà. Déu ens parla, però si no l'escoltem, se'ns endureix el cor. L'aliança només es pot donar si és recíproca i això és cosa comuna per a jueus, musulmans i cristians». I va posar un exemple molt gràfic del que ha de ser la Paraula de Déu en la vida de cada creient: «La Paraula de Déu és un GPS per a cadascun de nosaltres.»

Al seu torn, Xavier Marín va destacar que «des de la perspectiva islàmica, la Paraula de Déu que ens arriba a través de les revelacions no té com a finalitat primera explicar, sinó implicar-hi l'ésser humà. No és tant una doctrina com una invitació a l'experiència. La paraula de Déu exigeix implicació, una predisposició d'obertura i d'escolta». Així, va assegurar que «la Paraula de Déu és eterna, però per a cada poble hi ha una plasmació concreta. La Paraula de Déu és un recordatori que té com a referent màxim la figura d'Abraham, model paradigmàtic. Per a l'islam, un creient musulmà ha d'estar atent i obert a les revelacions anteriors, des d'Adam fins a Jesús. En l'itinerari d'anar-se obrint a Déu, cadascú i cada poble avança al seu propi ritme».

«Hem de globalitzar el món amb la paraula divina»

Jorge Burdmann va ser l'encarregat d'obrir les sessions, el 13 de gener, per reflexionar sobre la Paraula de Déu a l'Antic Testament i la tradició jueva.

El ponent va voler començar la intervenció recordant que Abraham va ser qui va entendre i descobrir el monoteisme: «És el que va donar lloc a una forma de vida. Tots som un gènere humà, hi ha un únic creador. Tots som fills d'aquest creador, ens agermanem com a societat. Tots som descendents d'Abraham, d'aquesta concepció monoteista.»

El representant jueu va destacar que «la primera paraula de Déu a la Torà, al Gènesi, és *elohim*, una paraula plural que fa referència al concepte únic de Déu. És un Déu còsmic i universal en el seu nom. Altres noms que es donen a Déu són *sela*, que vol dir roca, o *melekh*, rei. Però la paraula més sagrada és *adonai*, "el meu Senyor"». Burdmann va explicar que aquesta darrera expressió s'intenta no repetir gaire vegades «perquè és molt sagrada. Només es fa servir per a l'estudi o per a la pregària. És el nom que és més a prop de la definició del que és Déu. Només a Déu se l'anomena "el nom"».

Però per a Jorge Burdmann, «no és tan important la manera com denominar Déu, ell apareix sota diferents

«La Paraula de Déu apareix constantment en forma dialogant: de tu a tu, directa»

conceptes que el mateix poble li dona per conèixer el seu missatge. La Paraula de Déu apareix constantment en forma dialogant: de tu a tu, directa. La Paraula de Déu és molt senzilla en el concepte, és directa i ens proposa la Torà com a forma divina».

El ponent va comentar que a la Torà hi ha moltes referències a la Paraula de Déu. I es va centrar en el decàleg: «Al Sinai té lloc el lliurament dels deu manaments, a la muntanya més petita i menys vistosa de totes... en hebreu no diem "manament", sinó "paraula". El que fa Déu no és manar, sinó educar, dialogar...».

Jorge Burdmann va insistir a assenyalar que «tenim molts coneixements actualment, però la força d'anomenar la Paraula de Déu és el que succeeix en tu. La Paraula de Déu es transmet a través de l'acció. Els profetes no són sociòlegs espirituals. Veuen que la Paraula de Déu no es complia i que el poble s'allunyava de Déu i de la seva paraula». Per això va llançar la reflexió següent: «Hem de globalitzar el món amb la paraula divina, fer de la vida un rés. No podem dividir l'àmbit religiós del que és quotidià».

Segons el representant de la comunitat israelita de Barcelona, «la gent no

està allunyada de la Paraula de Déu, sinó que els líders religiosos s'han allunyat de la gent. El poble té l'espurna divina, però les religions no donen resposta als interrogants».

Un dels objectius d'aquest triàleg interreligiós és afavorir la trobada

entre les tres grans religions. En aquest sentit, Jorge Burdmann va subratllar que «ens hem d'unir en la Paraula de Déu. El rés màxim dels jueus és sobre la unitat: "Shemà Israel", escolta Israel: el Senyor, el nostre Déu, és l'únic Senyor. Així ho haurien d'entendre

totes les religions. La idolatria encara continua vigent, és el culte negatiu de la vida».

Per a Burdmann, la religió no està allunyada de la vida quotidiana, «ens ha de comprometre per millorar aquesta vida. Hem de practicar una

mateixa forma espiritual de vida i no dir que som diferents. S'ha de buscar la unitat. La religió és una, hi ha una sola manera d'entendre Déu, l'anomenem com l'anomenem. Quan es globalitzi l'espiritualitat, ja no es parlarà de musulmans, jueus o cristians».

«La Sagrada Escriptura és el llibre del diàleg»

Ignasi Ricart, claretià, va ser el protagonista de la sessió del 20 de gener, per parlar sobre la Paraula de Déu segons el Nou Testament.

El primer que va destacar aquest claretià és que «al principi... no existia el llibre, sinó la Paraula (Jn 1,1). A l'origen de l'experiència religiosa d'Israel, així com a l'origen de l'Església, no existia la Bíblia, sinó la revelació de Déu que fa una aliança de comunió amb el seu poble, amb la humanitat». Tot seguit, va apuntar que «la Bíblia és la Paraula de Déu, però una paraula que no baixa del cel, sinó que està encarnada en paraules humanes que poden ser plasmades en un llibre. La fe cristiana no és una

"religió del llibre". És expressió d'una experiència de Déu ben determinada en el temps i en l'espai: l'experiència de l'antic poble d'Israel i de les primeres comunitats cristianes».

Per a aquest biblista, a l'hora de sondejar el misteri de la Paraula divina el punt de partida és l'ésser humà. I va indicar dues dimensions fonamentals de l'home i la dona: la paraula i l'acció. «Aquí tenim les tres funcions bàsiques de la paraula: la informació, l'expressió, la crida/apel·lació. La paraula és font d'una comunicació que tendeix a la comunió: cadascú s'obre a l'altre, oferint-li el millor d'un mateix. Cadascú dóna i es dóna en el "cercle vital" de

l'amor. A la Sagrada Escriptura trobem aquestes tres funcions.»

Ignasi Ricart va advertir que per descobrir la intenció dels autors sagrats cal tenir en compte, entre altres coses, els gèneres literaris: «Per comprendre exactament el que l'autor sagrat va voler afirmar a l'hora d'escriure, cal parar molta atenció tant a les maneres habituals i originàries de sentir, de dir i de narrar pròpies de l'època de l'hagiògraf, com en les formes més corrents habituals de relacions humanes entre la gent d'aquell temps. La Sagrada Escriptura ha de ser llegida i interpretada amb el mateix esperit amb què va ser escrita per descobrir així el sentit exacte dels textos sagrats.»

El representant del cristianisme va exposar que «la revelació és gràcia, amor gratuït i imprevisible de Déu, obra de la seva bondat i saviesa: primera llei per a la lectura de la Bíblia, la llei de gratuïtat. Acostar-se a l'Esctura com un do immerescut i inesperat». I insistia: «La revelació és automanifestació de Déu en una confiança d'amor: abans de donar-nos a conèixer qualsevol altra cosa, Déu es des-vela ell mateix. Per tant, la seva paraula no és una cosa anònima, sinó un jo que busca un tu. Aquesta trobada amorosa assoleix la plenitud en Jesús. Per tant, la segona llei que regula el nostre acostament a la Bíblia és el cristocentrisme: en cadascuna de les pàgines inspirades em trobo amb una persona, Crist, i no amb una presència sense rostre.»

Una altra clau per llegir l'Esctura és «la llei de la docilitat: la Bíblia em parla si jo em deixo interpel·lar, si em deixo implicar en un circuit de pregunta i resposta». Per a Ignasi Ricart, Déu no es revela per satisfer la nostra curiositat, sinó per convidar-nos i acompanyar-nos en la seva companyia.

«La Sagrada Esctura ha de ser llegida i interpretada amb el mateix esperit amb què va ser escrita»

«La quarta llei que m'ha de guiar quan m'atanso a la Bíblia: la llei de la comunió: quan llegeixo o escolto la paraula he d'estar disposat a entrar en comunió de vida amb ella, ja que la paraula és pa i el pa no està fet per amagar-lo», deia el P. Ricart. «La trobada Déu-home es fa per mitjà de la història. D'aquí surt la cinquena llei: la de la historicitat. Ens hem d'atansar a la Bíblia més que com un llibre, com una història, una història que em parla.»

Hi va afegir encara una sisena llei: «La de l'eclesialitat per a una escolta fructuosa de la Paraula de Déu: llegir la Bíblia a l'Església i amb l'Església. L'Església no afegeix res de substancial a la Bíblia, però només en l'Església assoleix la Bíblia la ressonància justa.»

Ignasi Ricart també va parlar de la relació de Crist amb la Bíblia. En aquest sentit, va comentar que «en les paraules de Jesús de Natzaret apareix contínuament la referència bíblica veterotestamentària. Algunes vegades Jesús entra en discussió sobre textos

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 233,11 €

☐ Missioner

☐ Edició en català

☐ Àsia i Oceania: 311 €

☐ Missionera

☐ Edició en castellà

☐ Adjunto xec nominatiu

☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Envieu aquesta butlleta a:

CatalunyaCristiana

Comtes de Bell-Illot, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-Illot 67-69, 08014 Barcelona.

© Obres Misionals Pontificies

Signatura del titular

bíblics, especialment de la Torà. Ho fa amb molta llibertat. Jesús va ser un coneixedor de les Escripures, promotor d'una interpretació diferent de la que regnava entre els escribes. Podríem fer un esbós de la "Bíblia de Jesús" mitjançant els textos que li agradava citar o evocar i es constatarien llavors que les tres grans categories —Llei, profetes, escrits— hi són presents». Igualment, es va referir a l'ús que feien els apòstols de l'Antic Testament.

El P. Ricart no va voler acabar la inter-

venció sense referir-se a l'exhortació apostòlica *Verbum Domini*, de Benet XVI, fruit del Sínode sobre la Paraula de Déu: «A través de les Escripures Santes el nostre Déu es comunica amb nosaltres, ens desvetlla el seu misteri i vol suscitar una resposta lliure i amorosa. Les Sagrades Escripures de l'Antic Testament i del Nou Testament són el "llibre de l'Aliança" de Déu amb el seu poble i, des d'ell, amb tota la humanitat. No en tenim el monopoli. L'hem rebut per transmetre'l.»

Finalment, va recomanar especialment llegir amb atenció el punt 22 de la *Verbum Domini*, que proclama que hem estat cridats a «entrar en Aliança». Segons Ignasi Ricart, és una aliança digna de l'ésser humà, és a dir, «una aliança que funciona des de les "relacions mútues" i no des de les "relacions unilaterals"». El nostre Déu ens considera dignes d'Ell i ens parla perquè també nosaltres li parlem. Ens suplica perquè també nosaltres li supliquem. Ens demana que l'escoltem

perquè també nosaltres li demanem que ens escolti. La Sagrada Escripura és el llibre de la reciprocitat. No és només el llibre de la Paraula (*logos*), sinó que és el llibre del "Dià-logos", del diàleg, no del monòleg. L'obediència és mútua, circular. El Déu que parla també dóna la paraula al seu interlocutor. Per això, el llibre de l'Aliança és el llibre del Diàleg: la Paraula pretén suscitar la nostra paraula i generar un permanent diàleg de vida entre Déu i nosaltres».

«L'Alcorà diu que Déu no deixa de parlar»

El professor Xavier Marín va ser l'últim ponent de les sessions, que va parlar sobre Abraham a l'Alcorà. Va començar la intervenció amb una pregunta: «Què és el llegat d'Abraham i què n'hem fet? Abraham és el pare dels creients. L'Alcorà diu que cristians, jueus i musulmans es reclamen fills d'Abraham, que no era jueu, ni musulmà, ni cristià...»

El professor de la Universitat Ramon Llull va explicar que «l'islam dóna la mà al judaisme en un punt: es professen religions monoteistes estrictes. És un dels grans temes de l'Alcorà: Déu és un, no té fills, no engendra ni és engendrat. Per a jueus i musulmans, el que està als antípodes de la Paraula de Déu és la idolatria».

Un dels aspectes en què va incidir Marín és «el compromís ètic, que és l'últim criteri de validació de la fe. El que mostra que ets un creient veritable és la teva dimensió ètica». Com en totes les revolucions espirituals, va prosseguir el professor, «l'islam és una revelació de Déu, en aquest cas a Mahoma, que abans de ser un text és una paraula; abans de ser teologia és una crida a la conversió personal».

Xavier Marín també va explicar la «pretesa» novetat de l'islam: «L'islam insisteix que no es presenta com una religió més a afegir a les anteriors. És l'actitud de la persona que se sap vinculada amb Déu, professi el credo que professi. Déu no abandona cap generació. L'Alcorà es refereix a la Paraula de Déu com el fet de "davallar" la paraula al cor dels creients. L'Alcorà es recita sempre en veu alta perquè Déu adreça la paraula avui, per això no es llegeix mentalment. L'Alcorà diu que Déu no deixa de parlar.»

El ponent va subratllar que la funció profètica de Mahoma «no

«L'Alcorà explica que cristians, jueus i musulmans són fruit de la mateixa paraula»

«El que defineix un bon creient és l'obertura a Déu i als altres. En la mesura que et tanques, deixes de ser un creient autèntic»

va ser innovar, sinó "recordar" el que ja s'havia dit. Això ha generat la idea que l'Alcorà és una repetició de la Torà o de l'Evangeli. A l'Alcorà hi ha referències abrahàmiques contínues». I va puntualitzar: «Es tracta de la teoria cíclica de la revelació, típica de l'Alcorà. Hi apareixen des d'Adam i Eva, Noè, Moisès, Abraham, pràcticament tots els profetes de l'Antic Testament, Joan Baptista, Maria i Jesús. No hi ha invocació ni novetat. L'Alcorà distingeix entre els profetes, que serien aquells personatges que apareixen als textos sagrats, enviats de Déu que reclama cada religió, i els enviats, profetes enviats amb un text, que serien Moisès i Jesús.»

Un altre aspecte que va emfasitzar Xavier Marín és que «a l'Alcorà s'insisteix que no es tracta que jueus i cristians es facin musulmans, sinó que recorda que Déu ha fet una aliança amb el poble, cosa que ha creat unes pràctiques i una comunitat. Com a resposta a la voluntat creadora i creativa de Déu, el creient ingressa en una comunitat. A l'Alcorà hi ha una plasmació idèntica al judaisme i al cristianisme: es dóna per descomptat que un creient autèntic ho testimonia amb el seu credo. És a dir, la professió de fe és entesa com l'obertura a la Paraula de Déu».

Segons Marín, «l'Alcorà explica que cristians, jueus i musulmans són fruit de la mateixa paraula. La voluntat de Déu és que fossin diferents per aprendre a ser acollidors els uns amb els altres. El que defineix un bon creient és l'obertura a Déu i als altres. En la mesura que et tanques, deixes de ser un creient autèntic. Un llegat abrahàmic molt clar és que per a qui té la sensibilitat adequada, veu la ditada de Déu a tot arreu, sigui jueu, cristià o musulmà.

«Fills estimats! També avui sóc amb vosaltres i us miro i us beneixo, i no perdo l'esperança que aquest món canviï per a bé i que la pau regni als cors dels homes. L'alegria regnarà al món perquè us heu obert a la meua crida i a l'amor de Déu. L'Esperit Sant canvia una multitud que ha dit que sí. Per això vull dir-vos: Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de gener del 2011

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594

www.mensajerosdelareinadelapaz.org

www.virgendemedjugorje.org

El somni d'un Egipte democràtic

El papa Benet XVI fa una crida a la pau

Samuel Gutiérrez / Carme Munté
Barcelona

Tot i els milers de quilòmetres que separen Barcelona i el Caire, la majoria dels egipcis que viuen i treballen a la capital catalana tenen aquests dies el cor i la mirada posats a la famosa plaça Tahrir, la plaça de l'Alliberament. Amb una bona dosi d'impotència, així com una gran incertesa, segueixen al minut, sobretot a través d'internet, la informació del que passa al seu país d'origen. Somien que la revolució que s'acaba d'iniciar pugui dur Egipte cap a la democràcia i fer possible un futur pròsper i amb esperança per a l'extenuada població de la vall del Nil. Els dubtes, però, davant d'aquesta possibilitat són ara per ara més que raonables...

Des que el 27 de gener passat es va iniciar aquest moviment imparable al Caire, centenars d'egipcis d'arreu de Catalunya, de diverses sensibilitats i creences religioses, ja s'han aplegat diverses vegades a la plaça de Sant Jaume de Barcelona per manifestar el seu desig de canvi. Precisament, per a molts d'ells, l'emigració va ser l'única sortida possible davant d'un règim autoritari i dèspota que controla des de fa dècades el país.

Una bona part de la comunitat egípcia catalana és de religió cristiana de ritu copte, tradició antiquíssima del cristianisme que encara perdura al país dels faraons. Cada dissabte a la tarda, una vintena de famílies es reuneixen a l'església dels jesuïtes del carrer Palau de Barcelona per impartir catequesi als infants i joves i compartir els adults un espai d'intercanvi fraterno. Aquests dies el tema de principal de conversa i de pregària és, com no podia ser d'una altra manera, el que està passant al seu país. La preocupació és gran, sobretot pels familiars que resten a Egipte, però també s'obre en la seva mirada una porta a l'esperança.

Ragai Guirguis (El Caire, 1961) ja fa més de 20 anys que viu a Catalunya, ara amb la seva dona i la seva filla de tres anys. És un dels veterans de la comunitat copta de Barcelona. Va marxar d'Egipte per la manca de llibertat, per la discriminació laboral, perquè no hi veia futur, perquè se sentia oprimat... Ara, però, després de tants anys de dictadura, creu que el país té una oportunitat que no pot desapropiar. «Dir que estimo el meu país—afirma Guirguis—no significa res. És molt més gran que això! Si vaig sortir d'Egipte és perquè ja no podia més... Confesso que sovint em provoca una mica de tristesa estar aquí.»

Encara que és conscient que la comunitat copta d'Egipte es troba actualment dividida en el seu posicionament davant de la revolució—sobretot per la por que l'islamisme radical pugui aconseguir el poder—, ell té clar que el millor que li pot passar al seu país és la sortida del president Mubarak: «S'ha creat un cercle viciós sense sortida. No hi ha futur per als joves a Egipte. El règim imposa la seva llei i ens priva de la llibertat. Els seus seguidors han estat, a més, els instigadors de la violència i

Manifestants i forces de seguretat conviuen des de fa dies als carrers del Caire.

el terror que aquests dies han assolat els carrers de la capital.»

Tant al Caire com a les manifestacions que han tingut lloc a Barcelona, cristians i musulmans han sortit junts al carrer per reivindicar el seu dret a aspirar a un futur millor. Més enllà de la seva professió de fe, els egipcis s'han unit en el seu desig de canvi, de transformació d'un país que, en les seves arrels, més que mil·lenàries, ha estat sempre un país de pau.

El Papa fa una crida a la pau

El diumenge 6 de febrer, després de la pregària mariana de l'Àngelus, el papa Benet XVI va fer una crida a la pau a Egipte, i va assegurar que segueix «amb atenció la delicada situació que viu l'estimada nació egípcia». Davant dels fidels aplegats a la plaça, el Sant Pare va demanar «que aquesta terra torni a trobar la tranquil·litat i la convivència pacífica, en el compromís compartit pel bé comú».

A l'hora d'analitzar el procés que es viu en països com Tunísia o Egipte, el pare Federico Lombardi, director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu, assenyalava que «les dificultats econòmiques, les condicions de pobresa que afecta grans extractes de la població, aguditzada per la crisi econòmica, han tingut un pes molt gran en l'origen de les protestes». Segons afirma el P. Lombardi en el darrer editorial d'*Octava Dies*, «les poblacions de la zona tenen un altíssim percentatge de joves que no veuen davant seu perspectives obertes de futur» i, en aquest context, «els cristians són una petitíssima minoria però són solidaris amb tothom en aquestes expectatives i en aquestes esperances».

En aquest mateix sentit, els bisbes d'Àfrica del Nord reunits a Algèria del 29 de gener al 2 de febrer van reconèixer «en els esdeveniments que estan sacsejant Tunísia, Egipte... un reclam a la llibertat i a la dignitat, en particular, per les generacions més joves, que es tradueix en la voluntat que tots siguin reconeguts com a ciutadans responsables».

RAGAI GUIRGUIS:
«No hi ha futur per als joves a Egipte. El règim imposa la seva llei i ens priva de la llibertat»

JAUME FLAQUER:
«Fins ara tots els joves volien marxar a Europa, però ara Europa tanca les portes cada vegada més, i això fa que vegin que l'única solució és la modernització del seu país»

En un comunicat enviat a l'agència Fides, els bisbes recorden que l'Església del nord de l'Àfrica, a més del servei de la pastoral dels cristians, està també al servei dels habitants musulmans dels països on viu, del seu desenvolupament i de les seves aspiracions a una dignitat més gran. Els bisbes destaquen «els llaços d'amistat que s'han establert entre els ciutadans d'aquests països» i han afirmat que «el diàleg islamo-cristià és possible, que el treball amb les associacions de la societat civil dels països del Magreb ajuda a aprendre a conèixer-se, no únicament a tolerar-se, sinó a respectar-se i comprendre's en la recerca de la voluntat de Déu».

Jaume Flaquer: «Són revoltes laiques sense bandera religiosa»

Tal com ha afirmat el jesuïta Jaume Flaquer, les actuals revoltes que s'estenen per països com Tunísia o Egipte presenten dues grans novetats respecte

d'altres moments de la història.

En primer lloc, són revoltes laiques sense bandera religiosa, especialment a Tunísia, i es demana posar fi a la corrupció, millorar les condicions econòmiques i avançar en els valors democràtics. En segon lloc, una altra novetat és que les dictadures ja no s'atreveixen a aplacar les masses propiciant el que podria ser una matança de manifestants.

Segons Flaquer, expert en les relacions entre cristians i musulmans, són diverses les causes que trobem darrere de les revoltes. En primer lloc, les dificultats econòmiques viscudes durant els darrers dos anys així com l'augment constant dels preus dels aliments bàsics. Al mateix nivell, trobaríem una corrupció que ha arribat a nivells insostenibles, i que ha creat unes desigualtats escandaloses. «La corrupció afecta tots els nivells de la societat», afirma Flaquer.

La proximitat del Magrib i del Pròxim Orient amb Europa fa que aquests països rebin constantment milers de turistes. Segons el jesuïta, «la població veu amb enveja el nivell de vida dels europeus i sent vergonya pel seu propi país. Fins ara tots els joves volien marxar a Europa, però ara Europa tanca les portes cada vegada més, i això fa que vegin que l'única solució és la modernització del seu país».

Una altra de les causes de les revoltes la trobem en la durada extremament llarga dels dictadors en el poder—entre vint i trenta anys—i en la por que una mateixa família s'hi perpetuï. L'exemple de Síria de substitució pel fill del president creava la por a Egipte que Mubarak fos també substituït pel seu fill Gamal. «El poble ha volgut aturar aquesta successió, era ara o mai», afirma Jaume Flaquer.

En qualsevol cas, el jesuïta opina que l'islam ja no es presenta com la solució (era el lema dels germans musulmans) perquè s'han experimentat les atrocitats de l'islamisme. Davant la pregunta sobre si Egipte virarà cap a un estat islamista com l'iranià o com el de Gaza, o bé serà realment democràtic, Flaquer creu que més aviat l'estat iranià té els dies comptats.

Anàlisi

Canvi històric al nord d'Àfrica

Assistim a un canvi històric en l'estructura política del Nord d'Àfrica i del món en general amb unes repercussions que són difícils de preveure, perquè el que passa canviarà inevitablement els equilibris de les relacions de força tant en l'àmbit local com global entre les nacions. Les violentes protestes que han generat enfrontaments i violència entre exèrcit i manifestants com un efecte dòmino s'han estès a Tunísia, Algèria, el Iemen, Jordània, i finalment Egipte; aquestes mateixes protestes revelen el fracàs de l'estratègia en política exterior nord-americana que en els darrers decennis s'ha estimat més mantenir-hi règims dictatorials amb el suport de Washington més que no pas afavorir el desenvolupament institucional local escollit per les mateixes nacions.

A més, les revolucions que es produeixen no tenen una direcció des de «dalt» com sovint ha passat en el segle anterior (per exemple en les revolucions de l'Est europeu). La violència que ha esclatat és fruit de la frustració que es viu en aquests països. La corrupció, la manca de drets polítics i d'un sistema de justícia equitatiu, la pobresa difosa mentre les elits del govern viuen en el luxe i fan negocis amb les potències occidentals han dut en la seva gran majoria la població jove, instruïda i sense feina a cercar un canvi desesperadament. Assistim a la caiguda de l'hegemonia americana sobre el Pròxim Orient que després de la Segona Guerra Mundial havia monopolitzat l'àrea amb règims dictatorials «moderats» i favorables als seus interessos comercials i als d'Israel.

L'afebliment del rol i del prestigi dels Estats Units, a causa de la seva

A moltes capitals com Londres s'han organitzat manifestacions a favor de la revolta d'Egipte.

«L'afebliment del rol i del desprestigi dels Estats Units obre esquerdes profundes en l'escenari mundial que s'ha creat en el darrer segle»

perdurable crisi econòmica i militar, obre esquerdes profundes en l'escenari mundial que s'ha creat en el darrer segle, i que consisteix en una influència americana gairebé sense contrast en

tot el globus. Totes les protestes reclamen l'esfondrament del règim del dictador, escollit fa decennis amb el vistiplau dels EUA, el vot popular per formar un nou govern i les llibertats civils i polítiques.

Són sobretot els esdeveniments d'Egipte els que provoquen més preocupació, sent com és el principal país referent del món àrab juntament amb Aràbia Saudita i per la seva proximitat a Israel. Egipte és l'aliat més important dels EUA al Nord (i també el segon receptor d'ajuda militar nord-americana, el primer és Israel) per la qual cosa la protesta ha arribat a pics de violència molt alts, amb morts als carrers del Caire i toc de queda a les ciutats més grans d'Egipte.

El president Mubarak és incitat per la gent a deixar el país, com van fer el seu

col·lega tunisià Ben Ali i l'expresident iemenita Saleh, entenent que els futurs escenaris són difícils de predir. Auspiciant el final de la violència, una solució podria ser un govern provisional guiat per l'egipci El-Baradei, expresident de l'organisme nuclear i premi Nobel per la Pau, que restablís l'ordre i convoqués eleccions democràtiques en un temps màxim d'un parell d'anys, en un procés en el qual també pogués ser inclosa la part moderada del grup dels Germans Musulmans. Seria una solució probablement pacificadora i favorable per a Egipte i els seus interessos.

Per al món occidental també és important desfer-se d'aquella dicotomia interpretativa del xoc de civilitzacions entre el món occidental i musulmà; aquesta ha impedit per la seva ceguesa ideològica interpretar els canvis en l'àrea del Pròxim Orient, afavorint així els governs autoritaris i mantenint la població sense llibertat i en la pobresa. També és la possibilitat per a una aproximació renovada al conflicte a Palestina, on d'una altra manera, una població espera els seus reconeixements més que legítims.

Per als cristians de l'àrea del Nord d'Àfrica, en minoria i sovint desprotegits davant els atacs dels grups fonamentalistes o manipulats pels quals fomenta el xoc de cultures és absolutament necessària la recuperació del govern polític i sobretot de l'estat de dret, que garanteixi la llibertat religiosa que sovint el Sant Pare recorda com a dret fonamental de l'ésser humà.

Egipte: respirar la vida lliurement

Justo Lacunza Balda

Pare blanc, arabista-islamòleg des de Madrid

Els colors de la bandera egípcia reflecteixen el simbolisme dels esdeveniments hodierns en el país del Nil: negre (alliberament de l'opressió i l'esclavatge), vermell (lluïta fins a vessar suor i sang) i blanc (futur de llum i esplendor). Les martingales polítiques i el descontentament generalitzat a Egipte no són d'avui, però el terreny molt sec de la misèria, la pobresa i l'atur han accelerat la ràbia i exacerbat la fúria de la població. La corrupció i l'autoritarisme han obert les portes de la protesta al carrer. S'ha acabat el temps de les declaracions piramidals, de les promeses buides i del futur millor que sembla més un miratge del desert que una realitat quotidiana. No s'ha acabat l'opressió dels més pobres, febles i desamparats. La violència s'ha deslligat i la sang ja ha corregut pels carrers de les ciutats principals. Són desenes de morts i centenars els ferits els que han sembrat de dol la transició dolorosa cap a temps millors. Ningú no coneix del cert el nombre dels detinguts i confinats a les presons i llocs remots. Però no es poden amagar els fets sagnants i el pillatge tèrbol als ulls del món.

Els líders polítics a Egipte, amb el president al capdavant, s'han clavats i continuen clavant-se als seus se-

ients com sangoneres a la pell. La promesa renovació democràtica s'ha perdut en els laberints faraònics del despotisme. Les reformes esperades dels darrers anys s'han momificat en la foscor de les dunes administratives. Les noves generacions d'egipcis només volen que els líders ineptes i corruptes marxin, abandonin el poder. Començant pel longeu president Hosni Mubarak, i la seva casta fidel d'aliats. Perquè «ja han menjat massa» i «ja s'han engreixat prou». Milions de ciutadans viuen en la indigència, el patiment i l'aflicció. La paciència dels egipcis s'ha acabat i ha arribat a la terminal del canvi radical i necessari. Aquest cop van a totes i no hi ha marxa enrere en les reivindicacions socials. Manifestant als carrers la set de llibertats civils i la fam de drets humans. Únicament esperen trobar feina, menjar honradament i viure amb dignitat. Ja no és una rebel·lió contra l'augment del preu del pa, ni la rebel·lia contra les piruetes verbals de la política, sinó l'empenta imparable del poble que ha dit «prou» al règim dictatorial de Hosni Mubarak. Perquè finalment deixi la cadira de comandament després de 30 anys amb les regnes del poder absolut a les mans. Els joves egipcis no volen la guerra incivil, ni desitgen els enfrontaments amb l'exèrcit. Només anhelan respirar la llibertat i ser feliços a la vida. Una empresa àrdua i difícil, però no un camí impossible. A Egipte com en tants llocs del planeta.

*** RàdioEstel**

**DE
MATINADA**

**Nits de dissabte a
diumenge
de 00.20 h a 1.00 h**

**Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia**

**amb
ESTHER NOSÀS**

**NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623**

El Papa demana als religiosos un «testimoni profètic»

Celebra les vespres en la Jornada de la Vida Consagrada

Zenit
Ciutat del Vaticà

La vida consagrada és cridada a oferir «un testimoni profètic», va afirmar el Papa durant les vespres celebrades a la basílica de Sant Pere, amb motiu de la festa de la Presentació de Jesús al temple i Jornada de la Vida Consagrada. El Papa va voler celebrar aquesta festa, instituïda pel seu predecessor Joan Pau II, amb els superiors i superiores majors presents a Roma, i amb altres representants de les famílies i instituts religiosos.

La presentació de Jesús al temple «constitueix una icona eloqüent del lliurament total de la pròpia vida per als qui, homes i dones, són cridats a reproduir en l'Església i en el món», mitjançant els consells evangèlics, «els trets característics de Jesús verge, pobre i obedient».

Benet XVI va reconèixer que avui, sobretot en les societats més desenvolupades, es viu «una condició sovint assenyalada pel pluralisme radical, per una marginació progressiva de la religió de l'esfera pública, per un relativisme que afecta els valors fonamentals». «Això exigeix que el nostre testimoni cristià sigui lluminós i coherent, i que el nostre esforç educatiu sigui cada vegada més atent i generós», va observar. Així, va demanar als consagrats que la seva acció apostòlica «esdevinguí una tasca de vida, que accedeixi, amb passió perseverant, a la Saviesa com a veritat i com a bellesa». «Sapigueu orientar amb la Saviesa de la vostra vida i amb la confiança en les possibilitats inesgotables de l'educació veritable, la intel·ligència i el cor dels homes i de les dones del nostre temps cap a la "vida bona de l'Evangeli"», va afegir.

El Papa, referint-se al passatge de l'Evangeli sobre la presentació de Jesús en el temple, va voler proposar

«La vida consagrada neix de l'escolta de la Paraula de Déu i acull l'Evangeli com la seva norma de vida»

tres «icones» contingudes en aquesta escena. La primera «conté el símbol fonamental de la llum». «La vida consagrada expressa aquest camí, de manera especial, com a "filocalia", amor per la bellesa divina, reflex de la bondat de Déu.»

La segona icona, va explicar, és «la profecia, do de l'Esperit Sant». «La vida consagrada és cridada a esdevenir testimoni profètic, vinculada a la seva doble actitud contemplativa i activa.» «A les consagrades i consagrats se'ls ha concedit manifestar la primacia de Déu, la passió per

l'Evangeli practicat com a forma de vida i anunciat als pobres i als últims de la terra.»

La tercera, va afegir, «és l'escolta assídua de la Paraula». «Escolteu assíduament la Paraula, perquè tota saviesa de vida neix de la Paraula del Senyor!», va demanar el Pontífex als presents. «Escriteu la Paraula a través de la *lectio divina*, perquè la vida consagrada neix de l'escolta de la Paraula de Déu i acull l'Evangeli com la seva norma de vida. Viure a l'estela de Crist cast, pobre, obedient en aquest sentit és una "exegesi" de la Paraula de Déu.»

Va acabar citant un passatge de l'exhortació postsinodal *Verbum Domini*: «L'Esperit Sant, en virtut del qual ha estat escrita la Bíblia, és el mateix que il·lumina amb llum nova la Paraula de Déu als fundadors i fundadores. D'ella ha brotat cada carisma i n'és expressió cada regla, i això dóna origen a itineraris de vida cristiana marcats per la radicalitat evangèlica.»

Decepció episcopal davant la manca de condemna de la persecució religiosa

Zenit / Roma

La Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea (COMECE) ha expressat la seva decepció després de constatar que els governs de la Unió Europea no han aconseguit un acord per condemnar les persecucions religioses. «La COMECE lamenta profundament que els vint-i-set ministres d'Afers Exteriors de la Unió Europea hagin fracassat el 31 de gener a l'hora d'arribar a un acord sobre una declaració conjunta que condemni la persecució religiosa», afirma un comunicat difós per aquest organisme episcopal. «Aquesta indecisió diplomàtica és encara més incomprensible si tenim en compte que vides innocents són truncades pels atacs terribles contra els cristians i altres minories arreu del món», afegeix el text.

L'acord, subratlla la nota, ha fracassat a causa de «negociacions internes entre els ministres sobre una referència específica als cristians entre les víctimes de la persecució religiosa». «La COMECE se sorprèn davant d'aquesta indecisió, atès que l'opinió pública europea és conscient de la situació particular dels cristians al Pròxim Orient després dels atacs recents a esglésies a l'Iraq i Egipte», aclareix l'organisme episcopal.

Recorda, a més, que el Parlament Europeu i el Consell d'Europa havien «aplanat el camí cap a una condemna específica de la persecució dels cristians a través de l'adopció de totes dues resolucions que condemnin explícitament la violència» contra ells. Els atacs recents, denuncia l'organisme, «no són casos aïllats», ja que les estadístiques sobre la llibertat religiosa dels darrers anys mostren que la majoria dels actes de violència religiosa tenen lloc contra els cristians. «El compromís de la Unió Europea per donar suport als drets fonamentals i la llibertat religiosa està clarament establert en el Tractat de la Unió Europea i en la Carta dels Drets Fonamentals» i ha estat refermat «en moltes declaracions», insisteixen els bisbes. Per aquest motiu, acaben dient, s'espera ara que «la Unió Europea prengui mesures concretes per transformar aquests principis generals en una acció política significativa».

Benet XVI proposa Teresa de Jesús com a mestra espiritual

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va proposar el 2 de febrer santa Teresa d'Àvila com a exemple de vida «fascinant» i «mestra espiritual» per als cristians. Va començar així un recorregut, com ell mateix va anunciar als pelegrins congregats a l'Aula Pau VI per a l'audiència dels dimecres, per la vida dels doctors de l'Església, d'alguns dels quals ja n'havia parlat durant el seu cicle de teòlegs medievals.

Teresa d'Àvila, va afirmar el Papa, «representa un dels cims de l'espiritualitat cristiana de tots els temps». Citant l'autobiografia de la santa, Benet XVI va recórrer la seva vida des dels desitjos de martiri de la seva infantesa, la seva adolescència i joventut plena de distraccions, el seu conflicte interior enmig de les malalties i la seva conversió i experiències místiques. «Paral·lelament a la maduració de la seva pròpia interioritat,

la santa comença a desenvolupar de forma concreta l'ideal de reforma de l'Orde Carmelità», va explicar el Bisbe de Roma, i va al·ludir a la important reforma del Carmel duta a terme per Teresa. L'existència de Teresa d'Àvila, va subratllar, va estar «compromesa amb tota l'Església», per la qual cosa va ser proclamada doctora de l'Església per Pau VI el 1970. «Teresa de Jesús no tenia formació acadèmica, però sempre va atresorar ensenyaments de teòlegs, literats i mestres espirituals. Com a escriptora, es va referir sempre al que personalment havia viscut o havia vist en l'experiència d'altres», va explicar el Papa. Així mateix, va al·ludir a la seva «amistat espiritual amb molts sants, en particular amb sant Joan de la Creu», així com el seu afecte pels Pares de l'Església: sant Jeroni, sant Gregori Magne o sant Agustí.

A més de l'autobiografia, el Papa va destacar *Camí de perfecció*, en el qual

«proposa un intens programa de vida contemplativa al servei de l'Església, en la base del qual hi ha les virtuts evangèliques i la pregària», i la seva obra mística més coneguda, *Castell interior*. En aquesta darrera obra, Teresa «es remet a l'estructura d'un castell amb set cambres, com a imatges de la interioritat de l'home», que s'inspira «en la Sagrada Escripura, en particular en el Càntic dels Càntics». Entre els ensenyaments de la santa, el Papa destaca el «despreniment dels béns o pobresa evangèlica; l'amor dels uns als altres com a element essencial de la vida comunitària i social; la humilitat com a amor a la veritat; la determinació com a fruit de l'audàcia cristiana; l'esperança teològica, que descriu com a set d'aigua viva». En els ensenyaments de Teresa es troben també «les virtuts humanes: afabilitat, veracitat, modèstia, cortesia, alegria, cultura».

«En segon lloc, santa Teresa proposa una profunda sintonia amb els grans personatges bíblics i l'escolta viva de la Paraula de Déu», així com la pregària com una cosa «essencial». Per a la santa, pregar significa «freqüentar amb amistat, perquè freqüentem de tu a tu Aquell que sabem que ens estima». «Un altre tema estimat per la santa és la centralitat de la humanitat de Crist. Per a Teresa, la vida cristiana és relació personal amb Jesús, que culmina en la unió amb Ell per gràcia, per amor i per imitació», així com «la perfecció, com a aspiració i objectiu final de tota la vida cristiana». Per això, va afirmar el Pontífex, «santa Teresa de Jesús és veritable mestra de vida cristiana per als fidels de tots els temps. A la nostra societat, sovint mancada de valors espirituals, santa Teresa ens ensenya a esdevenir testimonis infatigables de Déu, de la seva presència i de la seva acció».

**Sempre
amb TU**

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Osona 98.4

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Madrid

Nous bisbes per a Sigüenza-Guadalajara i Ciudad Rodrigo

Es fa públic el nomenament de Mons. Atilano Rodríguez i Mons. Raúl Berzosa

Redacció
Madrid

Benet XVI ha acceptat la renúncia al govern pastoral de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara presentada per Mons. José Sánchez González, en conformitat amb el cànon 401, paràgraf 1, del Codi de Dret Canònic. El Papa ha nomenat nou bisbe d'aquesta diòcesi Mons. Atilano Rodríguez Martínez, actualment bisbe de Ciudad Rodrigo.

A la vegada es fa públic el nomenament del bisbe auxiliar d'Oviedo, Mons. Raúl Berzosa Martínez, com a bisbe de Ciudad Rodrigo.

Mons. Atilano Rodríguez va néixer a Trascastro (Astúries) l'any 1946. Va fer els estudis eclesiàstics al Seminari d'Oviedo i va cursar la llicenciatura en Teologia Dogmàtica a la Universitat Pontifícia de Salamanca. Va ser ordenat com a prevere l'any 1970.

Els primers anys del seu ministeri sacerdotal els va passar a la seva diòcesi natal dedicat a la pastoral parroquial i a la formació de seminaristes. L'any 1977 es va traslladar a Saragossa com a secretari de Mons. Elías Yanes Álvarez, on va ser-hi fins al 1992, quan va tornar a la seva diòcesi com a moderador de l'equip sacerdotal de la parròquia del Bon Pastor de Gijón, càrrec que ocupava, juntament amb el d'arxiprest, quan

Mons. Atilano Rodríguez.

va ser nomenat bisbe auxiliar d'Oviedo, l'any 1996. El 2003 va ser nomenat bisbe de Ciudad Rodrigo.

A la Conferència Episcopal Espanyola és membre de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar i consiliari nacional d'Acció Catòlica des de l'any 2002.

Mons. Raúl Berzosa va néixer a Aranda de Duero (Burgos) el 1957. Va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari Menor de Burgos i a la seu de Burgos de la Facultat de Teologia del nord

Mons. Raúl Berzosa.

d'Espanya, on va obtenir el doctorat en Teologia Dogmàtica. Va ser ordenat com a prevere l'any 1982, a València, per Joan Pau II, i va quedar incardinat a l'arxidiòcesi de Burgos.

Els primers anys de sacerdoci va servir a diverses parròquies de Burgos. L'any 1984 es va traslladar a Roma per llicenciar-se en Dret Canònic (Pontifícia Universitat de Sant Tomàs d'Aquino) i va cursar estudis diplomàtics (Pontifícia Acadèmia Eclesiàstica). Va estudiar

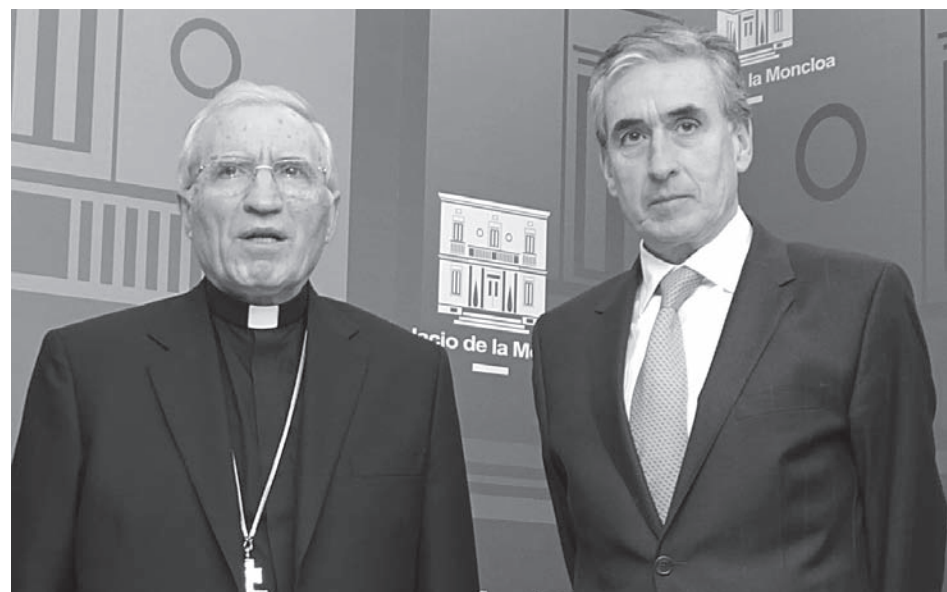
també Antropologia Teològica (Pontifícia Facultat Teològica Teresianum) i va seguir un curs de periodisme (Institut Professional Lazio, a Roma).

El 1987 va tornar a la seva diòcesi natal, on va exercir els càrrecs de delegat diocesà de Mitjans de Comunicació, director de la revista diocesana *Sembrar*, director dels programes diocesans de la cadena COPE i director de l'Institut de Teologia per a Laics i de l'Institut de Teologia a Distància. El 1993 va ser nomenat vicari general i vicari de Pastoral de l'arxidiòcesi de Burgos, càrrec que va exercir fins a l'any 2004. Entre el 1997 i el 1998 va ser també rector a Arcos de la Llana i de Sotresgudo. Des del 1994 fins al 2005 va ser el secretari dels bisbes de les diòcesis de Castella i Lleó.

Des del 1987 fins al 2005 va ser professor de Teologia Dogmàtica a la Facultat de Teologia del Nord d'Espanya, seus de Burgos i Vitòria, i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses San Jerónimo de Burgos des del 14 de gener del 2005 fins al seu nomenament episcopal.

El 2005 va ser nomenat bisbe auxiliar d'Oviedo. A la CEE és membre de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, des del 2005, i de la Junta Episcopal per a Afers Jurídics des del març del mateix any.

El Govern i l'Església reforcen la seva col·laboració per a la JMJ 2011

El cardenal Rouco amb Ramón Jáuregui.

SIC / Madrid

El ministre de la Presidència, Ramón Jáuregui, es va reunir amb una delegació de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) i del Vaticà, per tractar la col·laboració que oferirà el Govern central a l'organització d'aquesta trobada internacional, que tindrà lloc a Madrid del 16 al 21 del pròxim mes d'agost, i que aplegarà prop d'un milió i mig de joves d'arreu del món.

Actualment ja s'hi han inscrit 240.000 joves, dels quals 23.000 procedeixen d'Amèrica Llatina i Àfrica. Segons el procediment habitual seguit per altres països en aquest tipus de jornades, s'ha decidit expedir els visats per als pelegrins gratuïtament. La concessió d'aquests visats segueix els requisits habituals per a aquest tipus de processos.

Durant els dies de la Jornada Mundial de la Joventut, uns 6.000 efectius de les forces i cossos de seguretat de l'Estat vetllaran per la seguretat dels assistents. En total set ministeris col·laboren en l'organització de la JMJ: Exteriors, Treball, Cultura, Interior, Defensa, Foment i Presidència. El Ministeri de Defensa ha cedit l'ús de l'aeròdrom de Cuatro Vientos per a la vetlla i la missa amb el Sant Pare, els dies 20 i 21 d'agost. Per la seva part, el Ministeri de

Cultura treballa en diverses propostes per donar la màxima difusió de la cultura madrilenya i espanyola entre els assistents a la Jornada.

Des del primer moment la resposta de les administracions públiques espanyoles (Govern central, comunitat autònoma de Madrid i ajuntament de la ciutat) ha estat de gran col·laboració. Per articular aquest suport, el novembre del 2009 es va crear una Comissió Mixta, amb representants de les tres administracions públiques, que coordina la preparació logística i tècnica de la JMJ. També hi ha un consorci de suport a la JMJ que supervisa els beneficis fiscals per a les empreses que patrocinin l'esdeveniment, declarat Esdeveniment d'Excepcional Interès Públic en els pressupostos generals de l'Estat per al 2010.

Les diverses administracions públiques no hi contribueixen econòmicament, sinó que col·laboren afavorint instal·lacions públiques (les seus dels actes, tan nombrosos que han de celebrar-se en llocs públics; espais per a activitats culturals; col·legis i poliesportius per a l'allotjament dels pelegrins, etc.), en raó de l'interès general de l'esdeveniment, com és habitual en altres actes d'aquesta magnitud.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

«Les coses de Déu es demostren en la vida, no en els conceptes»

Mons. Jesús Sanz, arquebisbe d'Oviedo

Rosa María Jané Chueca

El 25 i 26 de gener es van celebrar les 46 Jornades de Qüestions Pastorals de Castella i Leó sobre *Secularisme i cultura de la fe: Església i diàleg, entre la tradició i el present*. Uns 150 preveres van participar en aquestes jornades, que van ser clausurades per l'arquebisbe d'Oviedo i bisbe responsable de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Jesús Sanz. El prelat va dissertar sobre *Déu amic o Déu rival. La nostàlgia incensurable de la trobada amb el Déu veritable*.

La vida consagrada experimenta avui moments de feblesa i pobresa?

Parlant de forma molt genèrica, sí que podem dir que és veritat que la vida consagrada pateix d'una crisi que està descrita. Especialment a Occident, que travessa ja en aquests 50 anys de camí postconciliar. Numèricament hi ha una crisi que és patent, amb la tossuderia de l'estadística. Ja no només pel que fa a la quantitat, sinó a la incidència que pot tenir el carisma d'una família religiosa. Detectem que hi ha una mena de pèrdua de to, una atonalitat. Això s'escenifica en el fet que entren menys persones a formar part d'aquesta família, de vegades els qui entren ho fan amb una feblesa que els empeny a sortir-ne, no sempre els qui es queden tenen vitalitat... Aquest és el perfil més fosc que viu avui la vida consagrada. Però reduir la vida consagrada a aquest perfil enfosquit, sense detectar quines són també les zones ben il·luminades, no seria just.

I quines són aquestes «zones ben il·luminades»?

En la vida consagrada molt arrelada no tot és fosc ni tot és penombra. Hi ha molta gent que, de forma silenciosa, sense cap mena d'arrogància, viu la seva fidelitat amb molt de goig, amb molta serenitat i amb una fecunditat que no sempre copsen els titulars de les nostres revistes i publicacions. També han aparegut famílies religioses noves, plenes d'energia, amb una vitalitat immensa, amb una fecunditat apostòlica enorme i que, a més, són beneïdes amb moltíssimes vocacions. Déu, que és molt original, suscita altres camins amb una fecunditat preciosa.

Pensa vostè en l'anomenat «miracle de Lerma» o de «sor Verónica»?

Efectivament, però no només en aquest cas. Realment aquí es fa present la mà de Déu. En aquest món secularitzat, descregut, poc amable cap a l'Església, en el qual es diu que hi ha un desencontre entre l'Església en general i la vida consagrada en particular amb els joves, tenim un cas on això no és aplicable. No només tenen dos monestirs, La Aguilera i Lerma, plens de vocacions, també hi ha una llista d'espera que és molt esperançadora, però no és l'únic cas. Tenim realitats tant de vida contemplativa de clausura

com de vida apostòlica evangelitzadora que són també significatives en aquest mateix sentit.

L'anunci d'aquesta nova congregació va provocar molt d'enrenou, s'han calmat ja els ànims?

Jo conec les germanes, quan eren clarisses. Molt abans de ser bisbe sovintejava el monestir de Lerma per fer-hi exercicis, algun curs de teologia, algun recés... a més sor Verónica, la fundadora, és la germana del meu bisbe auxiliar, Mons. Raúl Berzosa, per la qual cosa conec molt bé la situació. Puc dir que les clarisses en general es troben una mica perplexes. Davant de la novetat carismàtica de La Aguilera i Lerma, les clarisses diuen (i aquí faig referència al que elles mateixes em diuen i expressen) que no és una novetat inconciliable amb el que pròpiament és el carisma de santa Clara, i per això se senten una mica perplexes. Fins i tot pot haver-hi una mica de dolor, com l'esquinç que provoca deixar la família on elles han nascut. La pregunta és si aquest viatge era l'adiant o no. Aquesta és la perplexitat que tenen les clarisses. El que és evident és que s'han anat allunyant de la font de santa Clara i de la praxi de l'orde de les clarisses. La qüestió és que elles deuen haver discernit si aquest viatge és un viatge mogut per l'Esperit Sant o un viatge aventurer.

Cal continuar discernint?

Gamaliel té un criteri de discerniment que sempre ha aplicat el poble de Déu: les coses de Déu es demostren en la vida, no en els conceptes ni en els projectes. Jo el que desitjo per a aquestes germanes de La Aguilera i Lerma és que visquin joioses el que Déu els demana, perquè Déu els ho ha concedit. Serà la vida el gran sedàs on es podrà purificar el que té de novetat, el que té de consecució a una moció de l'Esperit Sant o el que té d'aventurer. Hi ha de tot a la vinya del Senyor. La vida s'encarregarà de purificar el que hi ha de bonic i veritable. Jo desitjo que el balanç sigui positiu, molt profitós per a les persones que es troben embarcades en aquesta nova història i que sigui profitós també per a la resta de l'Església.

«Els cristians hem de ser capaços de propiciar de manera bonica, amable o, fins i tot provocativa, l'encontre amb Jesucrist»

Últimament també es parla en alguns cercles de confrontació entre la vida religiosa i la jerarquia de l'Església, és real aquest desencontre?

Com a president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada puc dir que s'ha produït un desencontre en anys anteriors. Les institucions tenen el rostre dels qui som al capdavant i en alguns moments sí que ha pogut produir-se alguna dificultat. De manera que, no fa pas tants anys, aquest desencontre era palès. Tan palès que va ser instrumentalitzat per altres tipus d'àmbits, com ara el polític. Hi havia interès a escenificar que l'Església es troba dividida i que hi ha un desencontre de confrontació entre el que és la vida religiosa i el món de l'episcopat espanyol. El que puc dir en aquests moments és que no hi ha desencontre i que les relacions no només són cordials, sinó positivament profitoses. Som diversitats que no som aquí per rivalitzar, sinó per trobar plegats els camins per completar-nos i complementar-nos.

Vivim temps difícils per a l'evangelització, però quan ha estat fàcil esdevenir testimonis creïbles de l'Evangeli...?

Benet XVI és testimoni qualificat a l'hora de descriure com és la nostra generació i com aquestes dificultats o facilitats s'hi troben presents. El Papa

ha parlat de l'evangelització en un món neopagà. No es tracta d'una primera evangelització davant d'un món pagà, que potser no ha sentit mai parlar de Déu i que no coneix ni l'Evangeli ni Jesucrist. Es tracta d'un món que és postcristià, que ha decidit optar per un nou paganisme. El fet d'anunciar Jesucrist a gent que està de tornada de Jesucrist és una novetat que abans potser no haviem tingut.

Quina responsabilitat tenim amb aquest neopaganisme?

La història cristiana és com un camp que de vegades no hem sabut conrear ni regar com cal. A vegades ens trobem que hem assecat el que era cridat a ser un verger, com a conseqüència de la manca d'atenció, de la manca de laboriositat. A vegades aquest neopaganisme o postcristianisme és culpa dels creients, dels cristians, per aquesta manca d'atenció, de diligència, d'audàcia i, sobretot, d'aquesta manca de fidelitat. Però no es pot explicar tot per una imputació cap a nosaltres, cap al pecat de l'Església o la incoherència dels cristians. També el món té les seves males arts i l'esperit del mal en cada generació ha intentat frustrar, confondre, dividir i desmuntar el que Déu i els seus fills intenten construir en el seu nom, amb la nostra pobresa i pecats.

Com s'ha de fer aleshores l'anunci?

Hem d'anunciar l'Evangeli de Jesucrist com una bona notícia a una generació que diu que ja no és cristiana, però que ho va ser temps enrere. Suposa, com deia Joan Pau II i repeteix Benet XVI, aquesta audàcia a l'hora de promoure un mètode i un ardor, una manera que sigui nova perquè s'anuncia allò que és etern, l'Evangeli. De tal manera que a la gent que creu que ja se'l sap li pugui sonar a novetat. Aquest és el repte que tenim. No únicament en el terreny intel·lectual ni solament pastoral d'activitat apostòlica. Hauríem de tocar tots els instruments en aquest concert: el més intel·lectual, el més cultural, el més assistencial... tot el que implica la vida de les persones.

En aquest sentit, la vida consagrada té un paper preponderant...

La vida religiosa ha de mostrar, cada dia millor, als fidels i als no creients el rostre de Jesucrist. Un Jesucrist que beneeix els infants, que guareix els malalts, que consola els desesperats, que ressuscita els morts... són diferents perfils d'un Jesucrist inabastable, i aquests perfils són, en el fons, els carismes. Francesc d'Assís, Benet, Teresa de Jesús, Teresa de Calcuta, Joan Bosco... tantes famílies religioses són aquest testimoni d'un perfil de Jesús. La vida religiosa té aquesta bonica missió d'apropar en una parcel·la de la vida el que és la trobada amb el Senyor. El més important és la trobada, perquè Déu quan s'encarna en el seu Fill no ens envia un manual, ni un prospecte d'instruccions, ni un expert. Déu ens envia el seu Fill que surt al nostre encontre. Quan fulleges els evangelis t'adones que el que Jesús explica, proposa, mostra, sempre és el fil de la vida. És la trobada amb algú que em mira, m'escolta, té alguna cosa a dir-me i alguna cosa a oferir-me. Si manca aquest encontre, no podem parlar del Déu cristià. El Déu cristià és el fruit i la conseqüència de l'impacte d'un encontre. Els cristians hem de ser capaços de propiciar de manera bonica, de manera amable o, fins i tot, provocativa, l'encontre amb Jesucrist.

Punt de vista

Santi Torres
Cristianisme i Justícia

L'agroindústria i el Déu de les coses petites

Fa pocs dies, en una trobada al voltant d'un tema d'actualitat com el de la transformació de caixes en bancs, un dels ponents, després de fer una anàlisi acurada de les conseqüències econòmiques i socials de la desaparició del model de caixes, va dir, i cito de memòria: «Ens hi juguem un model que creu en la importància de les coses petites.» La mateixa impressió m'ha causat la lectura del quadern de Cristianisme i Justícia *L'agroindústria sota sospita*, de Gustavo Duch. «Les coses petites» i, en el cas agrari, un model basat en petites explotacions, està amenaçat pel desenvolupament del capitalisme a escala global que comporta la concentració de la terra, l'aigua i els recursos forestals en mans d'unes poques multinacionals. Sota els arguments de l'eficiència i el benefici s'imposa un model productiu estrany a una cultura pagesa que havia optat sempre per mètodes molt més respectuosos amb el medi ambient. El preu d'aquesta reconversió salvatge no és altre que la fam, ja que de les formes de producció tradicionals en depèn encara la subsistència de milions de persones que veuen ara impedit l'accés als aliments, en haver optat per una producció dirigida sobretot a l'exportació i a una comercialització a gran escala.

Darrere el sentiment de «pèrdua per les coses petites», no s'hi amaga només un conservadorisme nostàlgic, sinó la consciència que allò que se'ns està imposant trastoca profundament les relacions entre els individus i també la capacitat que els individus tenen per decidir sobre la seva pròpia vida. En definitiva, està afectant la democràcia. La «comunitat de format humà», respectuosa amb l'entorn, va sent substituïda per unes relacions d'oligopoli empresarial basades en el guany i el benefici. Tot el procés des de la sembra fins a la distribució en grans

superfícies, queda controlat per grans corporacions que s'encarreguen de proporcionar les llavors, dels tractaments a través d'agrotòxics, de la transformació dels aliments, del seu comerç i al final de la seva distribució. I això no tan sols en els productes vegetals, sinó també en el cas de la ramaderia. Resulta impossible competir amb les grans corporacions, ja que elles imposen les seves condicions en cada una de les fases del procés, mentre amplien el negoci a partir de la compra de més i més terres pertanyents a pagesos o a comunitats de pagesos arruïnats. La conseqüència de tot plegat no és altra, doncs, que

la d'una progressiva pèrdua de control per part de productors i consumidors sobre el que se sembra i sobre el que es menja.

Davant d'això neix, però, una alternativa: la sobirania alimentària. Tanmateix, aquesta sobirania no serà possible sense la complicitat d'uns consumidors interessats a saber l'origen i la qualitat d'allò que compren. Uns consumidors responsables que no es deixin enlluernar per les grans rebaxes, per les grans ofertes i per tot allò gran, i que tornin a valorar les coses petites. I, entre aquestes coses petites, aquells valors com l'austeritat, l'amor a la terra i la solidaritat, que assegurin a la llarga una vida digna per a tothom.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Companys de viatge

L'agost del 2010, a Castelgandolfo, el papa Benet XVI començà un dels seus discursos recordant que, «en la nostra vida, hi ha persones molt estimades, persones molt properes, algunes de les quals ja són en els braços de Déu. Hi ha altres persones que comparteixen amb nosaltres el camí de la vida: els pares, els familiars, els educadors. Hi ha persones a qui hem fet el bé i també les que ens han fet el bé; són persones amb les quals podem comptar».

El Sant Pare digué que, així mateix, era també molt important tenir *companys de viatge* en el camí de la nostra vida cristiana: el confessor, el director espiritual, persones amb qui compartim l'experiència de la fe; també la Verge Maria i els sants. «Cadascú hauria de

tenir algun sant que li fos familiar, per sentir-lo proper amb la pregària i la intercessió; i per imitar-lo.»

«Voldria convidar-vos, per tant, a conèixer més els sants, començant per aquells de qui porteu el nom, a llegir-ne la vida i els escrits. Estigueu segurs que es convertiran en bons guies per estimar cada dia més el Senyor i en ajuts vàlids per al vostre creixement humà i cristià.»

Molts pares, sortosament solen escollir el nom d'un sant per als seus fills; altres trien un nom que soni bé; a voltes el nom d'un personatge de moda, d'un artista, d'un revolucionari... Sembla que, moltes vegades, no tenen una notícia exacta de la significació del nom escollit. Fins i tot, a cada època, hi ha noms del santoral que es posen de moda.

A l'hora de la imposició del nom, en el baptisme, els pares haurien d'escollir un sant la vida del qual pogués ser coneguda. Es tracta d'un patró. I, en aprendre les primeres oracions, ensenyar l'infant a adreçar-se a Déu també a través del seu patró, suplicar la seva intercessió... i convertir-lo en *company de viatge*.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

De tornada de Terra Santa

Pelegrinar és una de les moltes formes d'endinsar-se cap al que és etern. Hi ha molts camins i cadascú tria el seu. Des de germana de la Caritat, fins a cartoixà, passant pel de pelegrí. A la basílica monàstica de Vézelay hi ha unes imatges genèriques de santedat moderna, entre altres, la del pelegrí. Al llarg de la història han destacat moltes persones que han seguit aquest camí. «Cadascú és cadascú i té les seves cadascunades», es diu.

Tot i que anomenem pelegrinatges els que s'anuncien, m'atreveixo a afirmar que són viatges religiosos. I dir-ho no és menysvalorar-los, ben al contrari. Anar a Terra Santa és recórrer a l'estudi del «cinquè evangelí», aquesta expressió és acceptada pel Papa en la seva recent exhortació apostòlica (núm. 89). Durant la visita que hi he fet fa pocs dies, he sentit dir a algun company: «Els cristians haurien d'estar obligats almenys, una vegada a la vida, a visitar aquests llocs.» La major part del paisatge de l'Israel bíblic, no té cap atractiu. Difícilment podem gaudir d'un folklore o de gastronomia propis, sí és que en té. El valor del viatge rau en el fet que, a partir d'aquest, comprenem més bé el missatge revelat. És com veure una pel·lícula muda i en blanc i negre o veure-la en color i so *Dolby*. En el camí cap al sacerdoti, se'ns exigeix estudiar més d'un curs de Sagrada Escripura. La necessitat és evident per a nosaltres, perquè l'hem de predicar, però, paral·lelament, actualment, també els seglars l'han de conèixer. Avui dia, no n'hi ha prou amb la fe del carboner, que deia Louis Pasteur que tenia, l'eminent químic, biòleg i descobridor de la primera vacuna de bacteris debilitats. Convé molt complementar la lectura del text inspirat, amb la visita dels llocs als quals es fa referència.

I no em parlo del preu, perquè contesto de seguida, sumeu i compareu el que gasteu cada any en restaurants, cafeteries, espectacles i vacances. El que sí que és important és triar bé l'agència de viatges que l'organitza. El meu primer viatge l'any 1972, ens el vam preparar nosaltres mateixos, tres sacerdots, partint de gent coneguda a Jerusalem, vam estudiar un munt de guies, vam dedicar 21 dies a la visita i vam gaudir de molt esperit aventurer. Qui s'assembla a nosaltres i ho pugui fer, que ens imiti, però aquesta opció no és la de la majoria de mortals. He tornat d'un viatge al qual vaig ser convidat gentilment per una agència. Avui crec més correcte no esmentar-ne el nom, perquè el lector no pensi que m'he tornat un agent comercial. Aquesta agència està especialitzada en viatges a Terra Santa, i l'empresària i el seu equip són molt competents. No són principiants, ni aficionats, ni cap organisme mastodòntic. Té la gràcia de la feina artesanal i la Mònica, la titular, és una dona-projectes encantadora. Encara més, tinc pànic dels «guies jueus, respectuosos amb la fe cristiana» i molt segurs del que afirmen. Ronit, la guia, des de la seva base universitària i les creences jueves, és una acompanyant molt competent, i molt versada en tot el que ha de fer conèixer al cristià, n'elogia els valors, sense renunciar a la seva identitat religiosa, una manera d'actuar rara i elogiosa. En algun moment, i aquí en reconec la vàlua, accepta amb sinceritat que un detall o una interpretació no són segures o que algun detall minúscul li és desconegut. He dit que no faré cap propaganda pública d'aquesta empresa, però no m'avergonyeix parlar bé i explícitament d'unes quantes persones i ho faig pensant en el discurs de l'arcàngel Rafael, al final del llibre de Tobies.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Pregària dels dos carretons

Bon dia, Senyor. No sé per què de vegades em surt més fàcilment la pregària pel carrer que a la capella de casa. Potser perquè a la capella només em trobo amb la meua imaginació que corre una mica massa, i pel carrer veig tantes coses que em fan pensar que m'agrada comentar-les amb tu. Em fa l'efecte que, si te les comento, les puc passar millor i, fins i tot, crec que faig alguna cosa per alleugerir les dificultats que porta la vida. Me'n recordo d'aquella frase d'una pel·lícula que no oblidaré mai, *Tierras de penumbra*, en la qual el protagonista deia que no pregava per canviar-te a Tu, sinó per canviar ell. I és que veritablement parlar amb Tu m'allibera i m'asserena davant dels problemes i les dificultats que ens envolten. Avui, surto de casa i passo pels carrerons de sempre. Em trobo amb l'Àngel que em toca l'espatlla, em somriu i espera que li doni alguna cosa per poder esmorzar. Continuo el meu camí i vaig topant amb dos, tres, quatre... homes amb uns carretons plens d'andròmines i de ferros, alumini, coure i tot el que han pogut agafar de no sé on i que es dirigeixen a la deixalleria del carrer Aurora per aconseguir uns quants euros que els permetin sobreviure en l'atur de la malaurada crisi. M'adono que jo també arrossego un carretó. Però el meu no porta deixalles, porta un ordinador, amb molts anys de cultura, de formació, d'estudis, d'horaris, de treball. Déu meu! L'autèntica riquesa no és la dels diners, sinó la d'una vida estructurada que, al llarg dels anys, ha anat adquirint hàbits, formació, coneixements.

I continuo el meu camí pels carrerons del meu barri, tot pensant en la reunió que acabo de tenir a Serveis Socials per parlar d'una família amb moltes dificultats. I ara, Senyor, torno a pensar en l'autèntica pobresa que tant ens costa de pair als qui hem rebut una educació i hem tingut oportunitats que molts no tenen. Comprenc, Senyor, que si no es compleixen els mínims que es demanen des de Serveis Socials, no rebin l'ajuda econòmica que requereixen, però quan m'acosto a aquella família només puc comparar tot el que jo i molta altra gent hem tingut la sort de rebre, i el que es viu en una llar on el pare està a la presó, la mare no té esma ni formació i la seva vida ha estat marcada pel sobreviure, sense horaris ni ordre, i amb l'únic desig d'oblidar, sigui com sigui, els seus problemes i viure el present també com sigui. No és estrany que si té uns quants euros els gastin en capricis i que després demani per al necessari i deixi deutes per tot arreu. I és que arrossega un carretó ple de deixalles en comptes d'un altre ple de cultura i formació.

Però, són aquests, Senyor, amb els qui tu et vas comunicar i amb els qui vas conèixer, anunciant amb senzillesa la Bona Notícia. Tant de bo jo sàpig fer-ho vivint al seu costat.

Zoom

Eduard Brufau

La basílica de la Sagrada Família de Barcelona va acollir el dia 21 de gener passat el concert de l'oratori *El Pessebre*, lletra de Joan Alavedra i música de Pau Casals, en el cinquantè aniversari de la seva estrena. Hi intervingueren cantaires de diversos cors de la Federació Catalana d'Entitats Corals, cinc solistes excel·lents i l'Orquestra Simfònica de Sant Cugat, tots sota la direcció de Josep Farré. Introduïren l'acte Joan Rigol i el cardenal Lluís Martínez Sistach. Un bell missatge universal de pau en un entorn únic.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Ocells i branques

Set monjos cistercencs del monestir de Nôtre-Dame de l'Atlas, a Tibhirine, Algèria, van ser assassinats el 21 de maig del 1996, previ segrestament la nit del 26 al 27 de març d'aquell mateix any. El testimoni comunitari de les seves vides ha fet el salt a la gran pantalla a través de la pel·lícula *De dioses y hombres* (*Des hommes et des dieux*, França, 2010), dirigida per Xavier Beauvois. El film, absolutament recomanable, constitueix una oportunitat per apropar-nos a la realitat històrica a la qual fa referència, a més de ser una creació cinematogràfica de gran qualitat, una anàlisi a fons dels personatges, una presentació nítida sense manipulacions ideològiques o religioses. La lletra dels salms i de les oracions que canten en les seves pregàries en reflecteix les conviccions i els sentiments. Hi ha un moment culminant que resumeix l'alegria d'una vida de plenitud i la preocupació per una mort imminent: el darrer sopar. *El llac dels cignes*, opus 20, de Txaikovski serveix de fons musical per veure desfilant els rostres dels monjos davant la càmera, amb expressions de pregoneses indescriptibles. Al final, la comitiva comunitària puja les costes nevades cap al Gòlgota algerià.

Només em vull aturar en un diàleg, molt breu, que es produeix entre tres monjos i una parella musulmana. Hi ha la possibilitat que els monjos deixin el país per tornar a la seva França natal. Un monjo afirma: «Pot ser que nosaltres marxem aviat.» L'algerià li pregunta: «Per què voleu marxar?» Un monjo respon: «Som com ocells sobre una branca. No sabem si marxarem.» La dona sentència: «Els ocells som nosaltres i vosaltres sou la branca. Si marxeu ja no sabrem on posar-nos.»

Armand Veilleux, monjo cistercenc que els va conèixer personalment, va escriure: «Els germans eren conscients que també la població del lloc estava atrapada, com una tenalla, entre dues violències oposades, i que no en podia escapar. Per als monjos, fugir aleshores hauria estat faltar a la solidaritat amb aquells amb qui van compartir la vida en temps de pau. Després del martiri d'Henri i de Paul-Hélène, Cristòfor va escriure al seu diari: "No es pot oblidar ni marxar sense traïr el que queda d'una gràcia de proximitat, d'amistat de veritat" (29-5-95). (...) Mohammed havia dit a Cristòfor: "Vosaltres encara teniu una petita porta per la qual us en podeu anar; però nosaltres, no: cap camí, cap porta." I Moussa havia dit a Christian: "Si marxeu, ens priveu de la vostra esperança i ens preneu la nostra esperança." No hauria estat gens cristià anar-se'n. I es van quedar.»

Els monjos creuen que són els ocells que van d'una banda a l'altra, però en realitat són les branques que garanteixen la llibertat dels altres, als quals donen suport. El seu vot d'estabilitat transforma la llibertat del vol en la solidesa d'una branca d'arbre, símbol del compromís pel lloc i les persones que hi viuen.

El germà Christian, el prior, escriu al seu testament un paràgraf de gran altura mística: «La meua mort, evidentment, semblarà que dona la raó als que m'han tractat, a la lleugera, d'ingenu o d'idealista. "Que digui ara què en pensa!" Però aquests han de saber que finalment la meua curiositat més punyent serà alliberada. Aleshores podré, si Déu vol, enfonsar la meua mirada en la del Pare per contemplar amb Ell els seus fills de l'islam.»

El germà Lucas, el metge, havia pregat: «Senyor, concedeix-nos la gràcia de morir sense odi al cor.»

Tota la població local, totalment musulmana, va plorar de manera unànime la seva mort.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Respecteu l'emperador

«Respecteu tothom, estimeu la comunitat, reve-
rencieu Déu, respecteu l'emperador» (1Pe 2,17).
Ho llegim a l'Ofici de Lectures del comú de dedi-
cació d'una església. Tinc la impressió que molts
dels problemes de l'Església al llarg dels temps,
l'Església com a societat humana enmig d'altres
societats humanes, vénen de l'omissió d'aquests
consells tan assenyats de l'apòstol Pere.

Hi he pensat força aquests dies en què es torna
a parlar tant del conflicte amb les obres d'art
del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal. Cal
respectar l'emperador, és a dir, en aquest cas, no
interferir en un conflicte que, finalment, hauran
de resoldre les instàncies civils. D'altra banda, ni
les pressions, ni els acataments o les claudicaci-

ons, no responen a l'amor per la comunitat ni a
la reverència deguda a Déu.

Personalment, més enllà del greu que em pu-
gui saber o de la vergonya que pugui sentir,
interpreto aquest esdeveniment com una lliçó
evangèlica, que ens ensenya a viure amagats en
la pasta com el llevat —llegiu, si us plau, la carta
a Diognet— sense pretendre interferir en les
instàncies que han de resoldre els conflictes en-

tre els ciutadans. No és fàcil. L'integrisme és més
fàcil, perquè no cal pensar, ni discernir, ja que tot
és blanc o negre. Però a la vida real, la vida dels
ciutadans i les ciutadanes, i també a la vida dels
qui es prenen de debò el missatge de Jesús, no
tot és blanc o negre, sinó amb matisos, com les
paràboles del Mestre.

A Poblet els monjos en sabem una mica, d'això.
Vivim en un monestir desamortitzat des del 1835
—que l'Estat encara no ha restituït als seus antics
propietaris—, i hi vivim de lloguer, sotmesos a
aquesta dinàmica del respecte a l'emperador
sense traïr la llibertat evangèlica, en un estira-
i-arrotonsa no sempre fàcil, però espiritualment
molt sa, i també molt realista i humà.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Entusiasmar-se amb Maragall

Commemorem, enguany, el centenari de la mort
del poeta Joan Maragall (1860-1911). És una
ocasió d'or per rellegir els seus poemes, especial-
ment el *Cant espiritual*, però també la seva obra
en prosa, els seus *Elogis* i les seves traduccions.
Encara pesen massa tòpics i estereotips sobre el
poeta de Sant Gervasi que no permeten contem-
plar-lo amb tota la seva esplendor. Rere el poeta
s'hi amaga un agut pensador cristià, lector de
Friedrich Nietzsche i traductor de Goethe. S'hi
amaga, també, el *último gran poeta román-
tico*, en paraules del seu amic, don Miguel de
Unamuno. Fóra bo aprofundir en la seva obra,
entendre l'enllaç entre temporalitat i eternitat,
entre immanència i transcendència, entre sensu-
alitat i mística que es deriva del seu pensament.

Maragall ens ensenya que solament estimant
profundament aquesta vida, podem entrellucar
ja l'altra vida.

Sense entrar en la polèmica pròpia dels espe-
cialistes, ens pot ajudar, en aquesta comesa,
l'excel·lent estudi d'Ignasi Moreta, *Que no et
posin cendra*, recentment publicat a Fragmenta.
Sense desmerèixer altres aportacions, aquest
estudi posa sobre la taula les grans intuïcions de
Joan Maragall i la seva obertura de ment en un

context especialment turbulent com el que li va
tocar viure. No podem oblidar el Maragall més
cívic i compromès amb les causes humanes, es-
pecialment durant la Setmana Tràgica, com han
subratllat Benet i, posteriorment, Pere Lluís Font.
En definitiva, no es tracta solament de treure-li
la pols per recitar-lo de memòria a dalt del tam-
boret, sinó de furgar en les seves intuïcions per
bastir un pensament cristià a l'alçada del nostre
temps. Maragall no és esclau de la teologia del
seu temps, ni del pensament encarcerat que es
destil·lava en les institucions acadèmiques. En
ell flueix un vitalisme cordial, una vertadera
passió per aquesta vida i l'esperança en un Déu
que concep com a Força creadora i Força amant,
immanent i transcendent alhora.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull

Mirada al món

Anys d'abundància

Si tinguéssim l'oportunitat de trobar-nos amb un
ésser extraterrestre o amb algú que no hagués
tingut contacte amb la quotidianitat durant
molt de temps i ens preguntés «quins són els
dolors i les alegries del nostre temps?», què li
respondríem?

«No sabem fins quan tindrem menjar per a tots,
aigua per a tots, salut per a tots, energia per a
tots...» Potser seria part de la nostra resposta, i
aquest ésser extraterrestre ens miraria amb cara
de no entendre res i ens diria: «Però si teniu el
sol, els arbres, rius, mars i camp per treballar, si
jo hi veig abundància! Què us passa?»

I de fet, què ens passa?, quines actituds, pre-
gundes, necessitem que ens ajudin a enfocar-nos
de manera justa?, on podem seure a parlar del

que ens passa amb l'abundància, amb el que ens
sobra, amb les pors que ens dificulten deixar-nos
anar i construir, somiar altres maneres de viure?
Hi ha una pel·lícula alemanya de l'any 2004 on
tres adults joves emprenen un moviment anò-
nim que realitza intervencions directes cap a
persones que tenen fortunes econòmiques i que,
després de les seves accions, signen com «els
Edukadors». El film fa pensar en diversos temes
com ara: fins on estem disposats a canviar algu-
nes petites pràctiques de l'abundància; un altre
és el contrast entre la comoditat i la coherència;

un altre és el sentit de propietat, fins i tot en les
relacions. Val la pena buscar aquesta pel·lícula i
mirar-la, el seu títol original en alemany és *Die
fetten Jahre sind vorbei*.

La pel·lícula dels Edukadors adverteix: «Els anys
d'abundància estan comptats.» I la veritat és que
poques coses poden tenir més sentit en el món
que vivim que una afirmació com aquesta. Un
tema que no es només d'aquest temps, però que
no s'ha resolt mai de manera completa ni global,
sinó de forma personal, única i intransferible
perquè es tracta d'opcions, per això la demagò-
gia un cop més és molt perillosa.

Finalment és el tema de la felicitat i de la cohe-
rència de vida, un cop més, però amb urgència i
sobretot, tant de bo, en comunitat.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

«Best-seller»

Quan una pel·lícula està molt de temps projectant-se, o són moltes les representacions teatrals d'una obra o musical, és un èxit de cartelleria, i quan d'un llibre se'n venen milers d'exemplars en temps rècord i es tradueix a molts idiomes, és un *best-seller*. Això és el que ha succeït amb *Llum del món*, el darrer llibre de Benet XVI. Es tracta de la tercera entrevista concedida al periodista alemany Peter Seewald.

S'han fet una vintena d'edicions en diferents llengües, que assoleixen gairebé un milió de còpies. Les primeres 50 mil de l'edició italiana es van esgotar ràpidament i la segona edició està tota reservada; s'han realitzat 100 mil còpies en llengua anglesa, 80 mil en francès i 200 mil en alemany. Amb un to de confiança i obertura, i amb un llenguatge clar, el Papa expressa el seu pensament sobre temes d'actualitat i de sempre. L'acollida que se li ha donat a aquest llibre és un indicatiu de la necessitat de punts de referència i de respostes que té la nostra societat.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

La situació al País Basc

Llegeixo en l'edició del 30 de gener de *Catalunya Cristiana* un article d'opinió titulat *Més a prop del final*, firmat per Jordi Armadans, director de la Fundació per la Pau. M'agradaria fer-hi uns comentaris. En primer lloc, sóc basc. Vaig néixer a Bilbao i hi vaig viure fins que em vaig traslladar a Barcelona ara fa 21 anys. Com que tota la meua família i la de la meua dona viu allí, acudim sovint a celebracions familiars; per tant, conec de primera mà la situació.

L'anunci dels terroristes d'un nou alto el foc és conseqüència directa d'una política adequada de persecució policial i judicial de la banda i les organitzacions satèl·lit que li donen suport. Aquest èxit dels partits democràtics ha costat molt i seguir en la direcció de la desaparició d'ETA exigeix mantenir la Llei de Partits que tan bons fruits ha donat, evitant que el braç polític de la banda (Batasuna amb diferents noms electorals) hagi obtingut finançament i visibilitat.

No hem de creure que la banda terrorista vulgui la pau. Vol forçar una negociació política del seu cessament definitiu de la violència. En una democràcia aquest plantejament no és acceptable. No pot haver-hi contrapartides polítiques. Els pactes polítics s'han d'assolir al Parlament basc, lloc on resideix la sobirania popular. Pot haver-hi concessions en matèria penitenciària i fins i tot en forma d'indults si ETA desapareix definitivament. Això pot ajudar a recuperar per a la societat els penedits, però s'ha de fer amb criteri i discreció per no infligir més patiment a les víctimes, el reconeixement de les quals ha començat amb el govern de Patxi López.

El tràfic de persones

En aquests moments de greu crisi econòmica mundial, la preocupació de les entitats d'Església per les dimensions creixents del tràfic de persones es fa encara més fort per les conseqüències que està tenint i tindrà sobre els sectors més vulnerables de la població que, per manca d'oportunitats, es tornen, cada cop més, víctimes potencials de les xarxes de tràfic.

Tal com s'explica en l'informe *Tràfic de persones amb finalitats d'explotació sexual. Propostes d'acció social i pastoral*, fins i tot sent conscients de l'existència i gravetat d'altres finalitats del tràfic, com són l'explotació laboral, la servitud, la mendicitat, el matrimoni forçós i el tràfic d'òrgans, es va decidir focalitzar l'atenció i l'acció envers el tràfic amb finalitats d'explotació sexual, per ser el tipus d'explotació més freqüent, segons la percepció derivada de l'experiència directa de treball en aquest àmbit i que procedeix de la tasca realitzada en molts llocs d'Espanya amb les dones en context de prostitució, que revela com la vinculació entre aquests dos fenòmens és més que evident.

XUS D. MADRID
Palamós

En els anys que vaig viure al País Basc vaig aprendre que en tota societat hi ha conflicte. Les formes violentes (amenaces, atemptats, extorsions) prosperen quan la societat no reacciona amb unitat i al País Basc, la mateixa Església (i això em resulta dolorós com a cristià) ha tingut una actitud tèbia durant massa temps. Ara sembla que el final d'ETA està pròxim. Desitjo que els partits polítics mantinguin els pactes que permetin mantenir la fermesa fins al final de la banda. I en aquest moment (no abans), generositat per aconseguir la consolidació de la pau.

MANUEL SALA
Sant Cugat del Vallès

Assolint ja el límit

L'actual crisi no ha demostrat que el benestar generat per l'economia social de mercat assoleix ja el límit de les seves possibilitats. Per això penso que cal actuar amb sentit de la responsabilitat des de tots els fronts —polític, empresarial i sindical— per racionalitzar el sistema i oferir solucions realistes. A Espanya, Rodríguez Zapatero actua tard i malament, amb una evident falta de convicció en les mesures que es veu obligat a adoptar perquè li han estat imposades des de les més altes instàncies internacionals.

Si no fos president del Govern, és més que probable que exerciria una oposició sense límits contra aquestes mateixes retallades. No n'hi ha prou d'apujar els impostos un dia sí i un altre també, ni amb fer declaracions voluntaristes sobre una llum al final del túnel que no veiem enlloc. Per descomptat, cal atendre els senyals d'alarma sobre el déficit públic i adoptar les mesures adients.

En tot cas, el problema va més enllà d'una conjuntura particular, ja que es tracta de fer viables el present i el futur de molts milions de ciutadans, per a la qual cosa és urgent fer una correcta avaluació de les necessitats i dels recursos disponibles. Si continua així, pot donar la sensació que el benestar

generat per l'economia social de mercat assoleix ja el límit.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Film magnífic

He vist *De dioses y hombres*, pel·lícula de Xavier Beauvois. Amb mestratge impressionant, representa la vida d'una comunitat de vuit monjos francesos, assassinats set d'ells el maig del 1996 a les muntanyes de l'Atlas (Algèria), esdeveniment que va commoure el món. «M'ha encantat i només una vegada se'm van negar els ulls», em comentava una amiga.

La representació del que va passar és de gran realisme i de tanta finor que estalvia la vista del moment del martiri. Un gaudi el paisatge de muntanya, el llac i el bosc animat per aus i altres animals, i els colors i el bullici d'un poble beiber rústic i de costums ancestrals. I els monjos? Em sorprèn la seva generositat, fidelitat i preocupació pels seus conveïns, que els estimen i necessiten i amb els quals conviuen en harmonia i sana amistat, sense que les diferències religioses siguin un obstacle. Preciosíssims els cants dels monjos i impactant la personalitat i els detalls de proximitat de l'abat, que pateix amb fortalesa i en silenci. En aquest film magnífic es palpa, com en pocs, la singular bellesa de l'Evangeli portat a la pràctica, i la serenitat, la pau, la joia i l'esperança de l'home de pregària fins en els moments més durs.

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Un sagrament oblidat

El meu nét, de 16 anys, em va acompanyar en una excursió a un conegut santuari marià. Un cop allí li vaig proposar anar a missa i li vaig dir si volia confessar-se, ja que jo pensava fer-ho. Amb gran sorpresa per la meua part em va dir que mai no ho havia fet. El que és estrany és que va fer la seva Primera Comunió i que també està confirmat. Com és possible? Que potser els infants i els joves no necessiten la confessió?

Jo també m'he trobat un cas semblant al que m'explica. Fins i tot el d'uns nuvis als quals vaig proposar de confessar-se abans de la boda i no ho havien fet mai. És clar que els joves —com tothom— necessiten acudir sovint al sagrament de la Penitència! Sant Joan Bosco explica que un dels disgustos més grans de la seva vida va ser quan li van retirar les llicències per confessar. Segons ell, no podia educar els seus nois sense atendre'ls personalment en la confessió. Jo crec que si els ho expliquem bé, els infants i joves cristians veuen que el més natural del món és confessar-se quan en tenen necessitat. El papa Benet XVI deia a un grup de joves: «Benvolguts joves, cada cop que us acosteueu amb fe i devoció al sagrament de la confessió, l'amor i la misericòrdia de Déu us mouen el cor, després d'un acurat examen de consciència, per acudir al ministre de Crist. A ell, i així a Crist mateix, expresseu el dolor pels pecats comesos, amb el ferm propòsit de no tornar a pecar més en el futur, disposats a acceptar amb alegria els actes de penitència que ell us indiqui per reparar el dany causat pel pecat. D'aquesta manera, experimenteu el perdó dels pecats; la reconciliació amb l'Església, la recuperació de l'estat de gràcia si s'havia perdut; la remissió de la pena eterna merescuda a causa dels pecats mortals i, almenys en part, de les penes temporals que són conseqüència del pecat; la pau i la serenitat de consciència, i el consol de l'esperit; i l'augment de la força espiritual per al combat cristià de cada dia» (JMJ, Sant Pere, 29 de març del 2007).

Crec que aquest text preciós del Papa serveix per a tota una catequesi per a joves i no tan joves per tal de redescobrir aquest meravellós sagrament, per desgràcia tan oblidat per part de molts. El Papa ens parla amb claredat i els joves el poden entendre molt bé. Estic fermament convençut que la nostra pastoral juvenil i vocacional experimentarà un nou i renovat impuls si ens prenem seriosament la necessitat de proposar a infants i joves l'experiència insubstituïble de la confessió freqüent joiosament viscuda i de l'encertat acompanyament espiritual. També els preveres ens hem de convèncer que això forma part del nucli més fonamental del nostre ministeri.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Primer centenari de la Institució Teresiana

Aurora Gómez-Ramos
Madrid

Amb la celebració de l'Eucaristia el dissabte 15 de gener a Madrid, es va inaugurar el primer centenari de la Institució Teresiana. A poc a poc, es van citar amics, familiars i membres de la Institució a la col·legiata de Sant Isidre, en ple barri del Madrid antic. Un regal

del cel va ser el temps. Tarda assolellada i bonança. Els rostres, somrients i alegres per l'alegria de la trobada. A les sis en punt s'obrien les portes de l'antiga catedral.

Al cor de l'església més de 150 infants i joves de l'Institut Veritas juntament amb diferents professors assajaven els cants. Universitaris del col·legi Major Pedro Poveda i joves del moviment

de la Institució rebien indicacions per fer les ofrenes. En un lateral de l'altar destacava un quadre de sant Pere Poveda al costat de la Mare de Déu de l'Almudena.

A prop de l'hora prevista, els llums del temple es van encendre i amb una llarga processó de sacerdots concelebrants, tres bisbes (Mons. Fidel Herráez Vega, bisbe auxiliar de Madrid; Mons. Faustino Sainz, anterior nunci del Papa a Anglaterra, i Mons. Ramón del Hoyo, bisbe de Jaén) i el cardenal Antonio María Rouco Varela, arquebisbe de Madrid, es va iniciar l'Eucaristia solemne amb la qual la Institució Teresiana donava gràcies a Déu en l'inici del seu primer centenari d'història. «Canta Jerusalén, eres pueblo escogido por la gracia del Señor», entonava el cor.

Loreto Ballester, directora general de la Institució, va fer la monició inicial: «Amb l'Eucaristia d'acció de gràcies, la Institució Teresiana inicia a diferents indrets del món les celebracions de cent anys de vida a l'Església i a la societat.» Va expressar el seu agraïment als concelebrants i a tots els participants: «Volem que sigui nova l'audàcia de viure i comunicar l'Evangeli, convençuts de la capacitat sanadora i transformadora de l'educació i la cultura. Amb tots en la comunió de l'Església renovem avui el compromís perquè aquest arbre bo centenari d'arrels ben sòlides i repartit pel món continuï donant els bons fruits que necessita el nostre temps. Confitem aquests fruits a la protecció i cura de Nostra Senyora de l'Almudena.» El *Glòria* fou cantat pel cor i les lectures corresponents al segon diumenge del temps ordinari.

A l'homília, el cardenal Rouco va transmetre la seva alegria pel fet de presidir la celebració i va donar gràcies pel centenari de la Institució, per la varietat dels seus fruits i per la múltiple i complexa realitat que és. Va assenyalar les arrels de la Institució en estar arrelades en Crist a través de persones santes, entre les quals va destacar-ne el fundador, sant Pere Poveda, Victoria Díez i Josefa Segovia. Va subratllar com una coincidència providencial l'anunci de la beatificació de Joan Pau II l'1 de maig proper d'aquest centenari. «És una coincidència molt bonica, ja que es tracta del Papa que va beatificar i canonitzar sant Pere Poveda», va dir.

L'arquebisbe va destacar que el naixement de la Institució el 1911 era una resposta al que necessitava la societat i l'Església. Va concloure l'homília fent

menció de Covadonga, on va néixer la Institució Teresiana. Va demanar a la Mare de Déu i a sant Pere Poveda que acompanyin tots els que pertanyen o que se senten part d'aquesta obra en aquest any. Altres moments significatius van ser la presentació de les ofrenes, la pregària dels fidels en diferents idiomes i la lectura que el cardenal Rouco va fer de la benedicció que el papa Benet XVI va enviar a la Institució en el seu primer centenari.

Va finalitzar l'Eucaristia amb una ofrena a la Mare de Déu. Es van llegir aquestes paraules de Poveda: «La Institució Teresiana va néixer sota la mirada de la Mare de Déu de Covadonga i com Maria sempre va tenir un lloc privilegiat a la Institució.» El cor va entonar la pregària de sant Pere Poveda i l'himne de l'Almudena. Un aplaudiment fort i sostingut va esclatar al temple quan va concloure la cerimònia religiosa, com a signe de festa i d'agraïment.

La plantació de cent arbres i l'obertura d'un alberg per a joves i famílies han estat els primers actes posteriors a la inauguració del primer centenari de la Institució Teresiana, realitzats el diumenge 16 a Santa Maria de los Negrales, on reposen les restes mortals de sant Pere Poveda i Josefa Segovia. La plantació dels cent arbres va ser una iniciativa del Sector Levante Norte.

Tot un símbol, Sofia Santiago, membre de la Institució va explicar el sentit d'aquest gest: «Plantar els arbres al costat de l'alberg juvenil s'uneix a la vida que neix i a la de molts joves que busquen vida en aquesta casa a l'ombra benefactora de Pere Poveda i a la fortalesa i tendresa de Josefa Segovia. Els arbres que plantarem són plàtans, pins i freixes. Els diem: "Creixeu, sigueu testimonis silenciosos del misteri. Doneu la vostra ombra benefactora als que, cansats, s'apropin a vosaltres. Al hivern, interioritzeu amb ell l'amor. Ajudeu els nostres joves a somiar, a romandre, a ser testimonis de vida i d'esperança".»

I a la porta de l'alberg, Loreto Ballester va dir: «Aquests arbres que plantem són signes d'una aposta pels nens, pels joves i per la vida del que creu... És una aposta segura perquè segura està la Institució Teresiana per la força del cor jove, de la potència de la saba de l'arbre jove, quan els ambients els ajuden a trobar-se com a persones i creixen.»

El dia assolellat i el cel obert va contribuir perquè la jornada fos lluminosa i agradable. Finalment, es va celebrar una Eucaristia i es va compartir un àpat.

Club[★]amics

Dissabte 26 de febrer

EXCURSIÓ A LA SEGARRA

Visites al mil·lenari, any jubilar, del santuari del Sant Dubte d'Ivorra, parròquia de Sant Cugat d'Ivorra i al monestir de Sant Ramon del Portell

- 8.30 h** Sortida de Barcelona (Estació de Sants Comtes de Bell-lloc, a tocar de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel).
- 9.30 h** Parada de mitja hora a la Panadella per esmorzar cadascú pel seu compte.
- 11.00 h** Arribada al santuari del Sant Dubte d'Ivorra, acolliment, visita i explicació del santuari per part del seu rector, mossèn Fermí Manteca.
- 12.00 h** Celebració de l'Eucaristia.
- 13.00 h** Visita guiada a la parròquia de Sant Cugat d'Ivorra i a la població.
- 14.30 h** Dinar de germanor al local social d'Ivorra.
- 16.30 h** Sortida d'Ivorra.
- 17.00 h** Visita al monestir mercedari de Sant Ramon del Portell, conegut com El Escorial de la Segarra, on hi ha enterrat sant Ramon Nonat.
- 18.00 h** Retorn a Barcelona
- 20.00 h** Arribada a Barcelona, Estació de Sants.

Preu, incloent-hi autocar, dinar, guia i explicacions a l'autocar, visites guiades al Sant Dubte, parròquia de Sant Cugat d'Ivorra i monestir de Sant Ramon del Portell: 35 €
Per a més informació truqueu al **934 092 770**

Paraula i vida

El futur dels infants, a les nostres mans

En el segon diumenge de febrer l'Església celebra la col·lecta de la campanya contra la fam en el món, promoguda per Mans Unides, una ONG cristiana que ja ha complert els cinquanta anys d'activitat a favor del desenvolupament del país més pobres del món. La campanya d'aquest any té com a lema «El seu demà és avui» i està centrada en el quart Objectiu del Mil·lenni: reduir la mortalitat infantil, és a dir, lluitar amb tots els mitjans al nostre abast per evitar que emmalalteixin i morin els infants menors de cinc anys. Per això, el lema escollit és ben expressiu de la urgència d'aquesta actuació: si avui som capaços de fer quelcom per aquests infants, és avui que garantim per a ells un demà.

L'últim informe de les Nacions Unides sobre el compliment dels objectius del mil·lenni indica que, en alguns aspectes, la situació dels infants ha millorat. Així, per exemple, s'han incrementat les taxes de vacunació contra les malalties que, com el xarampió, segaven milers i milers de vides. Es van adoptar mesures preventives i terapèutiques contra la sida. Està essent efectiu el subministrament de nutrients per tal d'evitar, a curt termini, la desnutrició

infantil. Hi ha campanyes per promoure la lactància des del primer dia de vida i la seva prolongació almenys durant sis mesos.

No obstant això, aquests avenços resulten molt insuficients, atesa la gravetat del problema. Les estadístiques ens diuen que s'estan morint més de mil infants menors de cinc anys cada hora. I la majoria d'aquestes morts tenen lloc durant el primer mes de vida.

Davant d'aquesta situació, afirmar que el demà dels infants dels països més pobres del món es juga avui ens demana un compromís de solidaritat i d'ajuda. Ho podem fer de diverses maneres. Una d'aquestes maneres és la col·laboració amb Mans Unides.

Ja fa més de cinquanta anys que Mans Unides va declarar la guerra a la fam i a la pobresa com a arrels de les moltes causes per les quals moren els infants. Durant mig segle ha anat promovent projectes integrals de desenvolupament. Els fruits d'aquesta tasca són visibles i encoratjadors. Però no són suficients.

Combatre la fam és una tasca de les administracions i dels organismes internacionals, però sense oblidar

la responsabilitat que tots tenim en aquesta necessària lluita contra les conseqüències de la pobresa i la desnutrició, sobretot en els nens i nenes dels països pobres.

Avui vivim un procés de globalització. Estan globalitzades l'economia i les finances, i per això la crisi actual està essent una crisi cada vegada més general. Però la globalització econòmica no va acompanyada d'una globalització social. Tenim un món cada vegada més interconnectat, més informat sobre el que succeeix en qualsevol punt del planeta, però aquesta interconnexió no comporta desgraciadament més solidaritat.

Com a cristians, no ens podem quedar en les lamentacions sobre aquesta situació. No ens podem acontentar amb les paraules. Hem de passar als fets. I la crida de Mans Unides i la resposta que cada any li donen les comunitats cristianes i moltes persones de bona voluntat és un fet molt noble, sobretot quan, com aquest any, té l'objectiu de reduir la mortalitat infantil i garantir, ja avui, el futur dels homes i les dones de demà, que són els qui hauran de fer un món més just i més solidari.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

El Papa i els malalts

El passat 6 de gener, celebració de l'Epifania, Benet XVI va voler visitar l'Hospital Gemelli de Roma en un signe de proximitat als malalts. Va recórrer diverses sales, com la destinada a nens amb espinabífida, i a tots va dir aquestes paraules: «Vull dir-vos que us estimo molt i que estic a prop vostre amb la meva pregària i el meu afecte, també per donar-vos força per a afrontar la malaltia.»

«He volgut venir a trobar-me amb vosaltres per fer una mica com els Mags, que celebrem en aquesta festa de l'Epifania», va dir als nens. «Ells van portar a Jesús regals —or, encens i mirra— per a manifestar-li adoració i afecte. Avui us he portat també jo algun regal, precisament perquè senti, mitjançant un petit signe, la simpatia, la proximitat, l'afecte del Papa.»

Amb motiu de la Jornada Mundial del Malalt, que se celebra cada any l'11 de febrer, dia de la Mare de Déu de Lourdes, el Papa ja havia escrit un missatge del qual prenc avui idees molt profundes per

a la meua reflexió setmanal. La primera és que si cada home és germà nostre, els malalts encara han d'estar més en el centre de la nostra atenció, perquè cap no se senti oblidat o marginat. Això és tan vàlid per a cada persona com per a la societat en general. Com va escriure el Papa a l'*Spe salvi*, una societat «que no sigui capaç de contribuir per mitjà de la compassió que el dolor sigui compartit i suportat també interiorment, és una societat cruel i inhumana». Benet XVI evoca la seva visita pastoral a Torí, on va poder resar davant el sant Sudari, la seva contemplació del rostre sofrent reproduït en el llenç, i cita a continuació aquella escena evangèlica en què Jesús ressuscitat s'apareix als apòstols entre els quals hi ha, aquesta vegada, Tomàs. En aquest moment l'apòstol incrèdul posa la mà dins les nafres de Crist, es commou i pronuncia la seva confessió de fe «Senyor meu i Déu meu», que encara repetim nosaltres en la santa missa. I conclou: «Benvolguts malalts, és a través de les ferides de

Crist com podem veure amb ulls d'esperança els mals que afligeixen la humanitat.»

També per a mi, arquebisbe de Tarragona, els malalts són una prioritat. El dia de la meua ordenació episcopal la meua primera activitat va ser anar a veure un sacerdot hospitalitzat. Des d'aleshores sempre que puc intento que sentin que els sóc molt proper i quan no puc anar a la capçalera dels seus llits, prego per ells, perquè Déu els restableixi la salut o els doni força per a suportar les càrregues que suposa la malaltia. El papa anterior, Joan Pau II, tantes vegades hospitalitzat, va ser un exemple per a tots d'acceptació del sofriment i de la voluntat de Déu. Estimant aquesta voluntat divina en nosaltres el dolor no desapareix, però adquireix un sentit que el fa molt més suportable. Abans de finalitzar vull agrair les atencions a totes les persones implicades en la pastoral de la salut, a les quals Déu els pagarà, com va prometre de fer-ho, el fet que visitin els malalts, que són un tresor per a l'Església.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

FEBRER

13. DIUMENGE
- VI de durant l'any** (F), *Blanc*. Lectures: Siràcida 15,16-21 / Salm 118 / 1 Corintis 2,6-10 / Mateu 5,17-37
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benigne, prev. i mr.; Gregori II, p.; Gimer, b.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Santes, Maura, mr.; beata Cristina de Spoleto, rel.
14. DILLUNS
- Sants, Ciril i Metodi** (F), *Blanc*. Lectures: Fets 13,46-49 / Salm 116 / Lluç 10,1-9
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valentí, prev. i mr.; Antoni, mr.
15. DIMARTS
- Fèria, Verd**. Lectures: Gènesi 6,5-8;7,1-5.10 / Salm 28 / Marc 8,14-21
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Faustí i Jovita, mr.; Claudi de la Colombière, prev.; Joan Baptista de la Concepció, prev.; Santes, Geòrgia, vg.
16. DIMECRES
- Fèria, Verd**. Lectures: Gènesi 8,6-13.20-22 / Salm 115 / Marc 8,22-26

- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Onèsim, b.; Honest; Porfiri, mr.; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càcia, prev.; Santes, Juliana, vg. i mr.
17. DIJOUS
- Fèria, Verd**. Lectures: Gènesi 9,1-13 / Salm 101 / Marc 8,27-33. O bé: *Els set sants fundadors de l'Orde dels Servites* (MLI), *Blanc*.
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ròmul, mr.; Silví, b.
18. DIVENDRES
- Fèria, Verd**. Lectures: Gènesi 11,1-9 / Salm 32 / Marc 8,34-9,1
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simó, b.; Eladi, b.; Francesc de Regis Clé. Prev. i mr.; beat Joan de Fièsola (fra Angèlic), prev.; Santes, Bernadeta Soubirous, vg.
19. DISSABTE
- Fèria, Verd**. Lectures: Hebreus 11,1-7 / Salm 144 / Marc 9,2-13.
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gabí, prev. i mr.; Conrad de Piacenza, erm.; Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev.; Santes, beata Elisabet Picenardi, rel.

Comentari de la Paraula

Joan Minguella Solà

Metge

Segueix el sermó de la muntanya

En aquest text, Jesús anuncia els principis que han d'aclarir el seu missatge. Ell no ha vingut a abolir la Llei dels Profetes, sinó a aconseguir-la, i vol remarcar que la justícia que exigeix la Llei, sobrepassa el que diuen i fan els escribes i fariseus, que ignoren el veritable esperit de la Llei. La pràctica dels manaments, per part dels deixebles, ha de superar la dels escribes, com a intèrprets de la Llei, i la dels fariseus, com a models d'observança.

Volent alleugerir els deixebles del pes del formalisme, Jesús els convida a una altra lectura dels manaments: la nova llei, inscrita al fons dels cors, no es viu com una obligació o un deure, sinó per amor. En segueix aquest propòsit amb uns exemples, que són com un resum de la moral que cal practicar, amb uns textos que se'n diuen antítesis, perquè s'hi contrasten dues idees, més o menys oposades: «ja sabeu que es va dir... doncs jo us dic.» Jesús no rebutja la Llei, però proposa que s'ha de mirar d'una altra manera.

Jesús ens vol fer veure que no n'hi ha prou d'actuar externament, sinó que el nostre cor s'ha de mantenir net; no ens podem limitar amb el «no mataràs» al peu de la lletra, perquè hi ha moltes maneres de «matar», que no es veuen: actituds de menyspreu, enfrontament moral... més que una manera d'actuar, Jesús demana una forma de ser, adequada a la voluntat de Déu. Jesús situa la Llei al seu lloc just, dins les relacions entre els homes, ens mostra un canvi que comporta una conversió del cor, reemplaça les exigències del legalisme per les més grans de l'amor. No s'hauria de caure en la temptació de reduir la fe a un conjunt de normes que cal complir, seria una religiositat purament externa.

Lectures bíbliques

Diumenge VI de durant l'any

Lectura primera

Sir 15,16-21

Lectura segona

1Co 2,6-10

Déu no mana a ningú que faci el mal

Lectura del llibre de Jesús Fill de Sira:

Si tu vols, guardaràs els manaments; ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.

Salm responsorial

118

Feliços els homes de conducta irrepreensible, que segueixen la Llei del Senyor.
Feliços els homes que guarden el seu pacte i busquen el Senyor amb tot el cor.

R. Feliços els qui segueixen la Llei del Senyor.

Heu donat els vostres preceptes perquè siguin observats fidelment.
Tant de bo que els meus camins no es desviïn de guardar els vostres decrets. **R.**

Feu aquesta gràcia al vostre servent: que visqui pensant en la paraula que heu donat.
Obriu-me els ulls i podré contemplar les meravelles de la vostra Llei. **R.**

Mostreu-me el camí dels vostres decrets, que el vull seguir fins al final.
Feu-me entendre la vostra Llei, que la vull guardar amb tot el cor. **R.**

*Abans de tots els temps
Déu ja tenia decidida la saviesa,
perquè sigui la nostra glòria*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenjem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots els temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen», però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.

Al·leluia

Mt 11,25

*Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra,
perquè heu revelat als senzills els misteris del Regne*

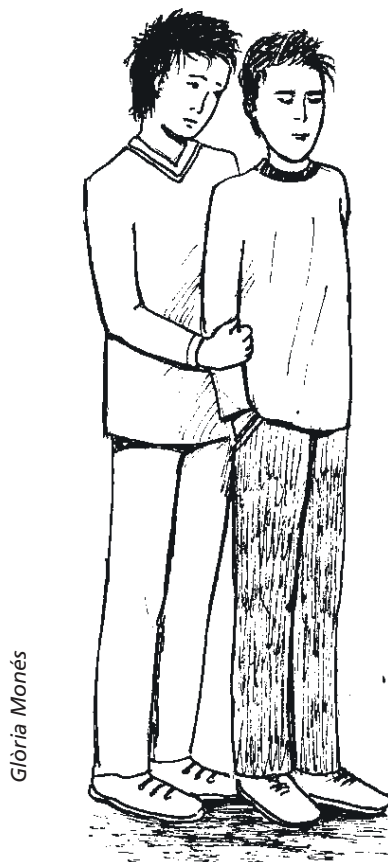
Evangelí

Mt 5,17-37

Ja sabeu què van dir els antics, però jo us dic

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els

Glòria Monés

mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel. (...)

»Ja sabeu que als antics els van manar: "No matis", i tothom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà serà reu davant el tribunal.

»Ja sabeu que està manat: "No cometis adulteri." Doncs jo us dic: Tothom que mira una dona amb mal desig, en el fons del cor ja ha comès adulteri. (...)

»També sabeu que als antics els van manar: "No trenquis els juraments." I també: "Compleix tot allò que has jurat en nom del Senyor." Doncs jo et dic: No juris mai: (...) Digueu senzillament sí quan és sí, i no quan és no. Tot allò que dieu de més, ve del Maligne.»

La celebració cristiana del matrimoni

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un ideal no utòpic

Un dels textos citats amb freqüència quan es parla del sentit cristià del matrimoni és el de Tertul·lià (segle III) en el seu escrit *Ad uxorem* («A l'esposa»). És un text d'una bellesa inspirada, que el Ritual recull en la seva introducció: «El matrimoni desitjat, preparat i celebrat a la llum de la fe i viscut cristianament cada dia, és el que l'Església uneix, el que l'oblació sacrificial confirma, el que la benedicció segella, el que els àngels publiquen, el que el Pare ratifica... Quin jou el de dos fidels amb una sola esperança, una sola llei i un mateix servei! Són talment dos germans, dos convertits, cap separació no hi ha entre ells ni de cos ni d'esperit. Ben cert, són dos en una sola carn, i on hi ha una sola carn hi ha un sol esperit» (Ritual, n. 11). Els textos litúrgics de la celebració del matrimoni, especialment els prefacs i les benediccions nupcials, fan resplendir, amb imatges bíbliques normalment, aquest mateix ideal. En llegir-los, hom adverteix la visió del matrimoni pròpia de la fe de l'Església, expressada en aquests textos. Heus aquí, però, que quan es constata l'experiència de la realitat de la vida matrimonial i familiar, amb les seves dificultats i les seves proves, hom es pregunta si aquest ideal no és utòpic, irrealitzable. La resposta d'entrada, però, és negativa: no és fàcil, però no és irrealitzable; hi ha parelles cristianes que realitzen aquest ideal dissenyat en la Bíblia, i sintetitzat, entre altres, per Tertul·lià, i n'hi ha moltes altres que cerquen de fer-ho, amb un esforç gradual.

La invocació de l'Esperit d'amor

Els esposos cristians estan cridats a viure la seva aliança matrimonial com una experiència constant de l'amor que Déu ha difós en els nostres cors, donant-nos l'Esperit Sant (vegeu Romans 5,5). Quan diem «amor», en la fe cristiana, volem dir finalment «caritat» (agàpe), i Déu mateix: «Déu és amor» (agàpe). Només així es pot comprendre l'ideal presentat per sant Pau a la 1 Corintis 13, en el que s'anomena «càntic de l'amor», i que tantes parelles escolten amb emoció en el dia de les noces. L'amor=caritas=agàpe que descriu sant Pau és el de Déu, el que ell ens té a nosaltres i el que ens dona per l'Esperit. L'amor que nosaltres tenim els uns als altres, l'amor dels esposos, és autèntic quan malda per assemblar-se a l'amor que Déu ens té. Aquesta veritat tan important per a una parella troba ara una formulació litúrgica en cada una de les pregàries que el Ritual romà del matrimoni proposa per a la benedicció nupcial. D'entrada, la benedicció nupcial mateixa ja indica que la tradició litúrgica no veu l'aliança matrimonial com un afer secular, que es resol en la pura decisió dels contraents. El text de Tertul·lià citat al

començament parla del matrimoni que «l'oblació sacrificial confirma, la benedicció segella». La celebració eucarística a l'interior de la qual se celebra el matrimoni —quan es pot— ja és una manifestació sacramental d'aquella presència de Crist, espòs de l'Església, que surt a l'encontre dels esposos cristians. L'evangelí de les noces de Canà és, per això, un magnífic text per a la celebració del matrimoni.

Però la benedicció nupcial, que es dona després del Parenostre, és més explícita, sobretot en la darrera versió publicada a Roma l'any 1990, i en les versions catalana i castellana els anys 1993 i 1995 respectivament. En efecte, en els tres formularis a elegir s'hi ha introduït una invocació específica de l'Esperit Sant sobre els esposos: «Doneu-los la gràcia de l'Esperit Sant, a fi que pel vostre amor, vessat en els seus cors, es mantinguin fidels a l'aliança conjugal» (Pregària I, Ritual n. 74); «Us preguem que, amb la vostra mà bondadosa, protegiu aquests esposos, i ompliu els seus cors amb la força de l'Esperit Sant» (Pregària II, Ritual n. 242); «Que la vostra benedicció, Senyor, davalli abundantament damunt aquests esposos, i que la força de l'Esperit Sant ompli els seus cors» (Pregària III, Ritual, n. 244). La invocació de l'Esperit Sant (epiclesi) està present en totes les celebracions dels sagraments, començant per l'Eucaristia. És el reconeixement que el que esperem és «obra de Déu». El matrimoni dels cristians i la seva vida familiar és una «obra de Déu», que confiem a la força de l'Esperit Sant, més que a la nostra.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sants Faustí i Jovita

- ✓ Nascuts al segle I a Brescia, nord d'Itàlia
- ✓ Germans que van predicar contra els déus pagans
- ✓ Autors de diversos miracles que van convertir molts pagans
- ✓ Van morir màrtirs l'any 120

Aquests dos sants tradicionalment han gaudit d'una notable devoció, encara que no se n'han trobat documents històrics fefaents. A més, amb el pas del temps sovint s'ha interpretat Jovita com un nom femení —per l'acabament amb a— però en realitat es tractava d'un home, com deixen ben clar totes les hagiografies que en parlen. Faustí i Jovita eren dos germans, sacerdot un i diaca l'altre, que van predicar el cristianisme entre els pagans contra el culte a les divinitats de l'Olimp. Van fer diversos miracles, com ara reduir a cendres, només amb la pregària, unes imatges de déus romans fetes d'or, cosa que va portar nombroses conversions. Davant d'aquest èxit les autoritats romanes, per ordre de l'emperador Adrià, no van tardar gaire a arrestar-los i llançar-los a les feres, però aquestes els van respectar i fins i tot se'ls van agenollar als peus en senyal d'obediència. Finalment van ser portats davant del botxí i van morir decapitats.

EL CENTRE ANÀFORA OFEREIX DE ACOLLIDA I ESPIRITUALITAT EN C

Ecumenisme enmig del des

Samuel Gutiérrez

Fotos: Anton Vilarrubias

La convulsa situació política i religiosa que es viu avui a Egipte podria fer pensar que actualment tot és fosc a la terra dels faraons. Afortunadament, hi ha també realitats lluminoses, que cerquen camins de diàleg i reconciliació, ja sigui en clau cívica o religiosa. Un bon exemple és el centre ecumènic Anàfora, fundat l'any 1999 pel bisbe copte Abba Thomas.

Situat en el camí que du del Caire a Alexandria, enmig del desert egipci, Anàfora ha esdevingut amb els anys una mena de Taizé africà, on tothom és acollit, independentment de la seva ètnia o del seu credo, amb senzillesa i generositat. Anàfora fascina des del primer instant. La simplicitat de la seva arquitectura, envoltada d'un desert amb el qual es manté en plena harmonia, evoca aquell cristianisme dels primers segles que amb tanta força va arrelar a tota la regió del Pròxim Orient. Tot a Anàfora té el seu simbolisme bíblic... És una porta oberta a anar més enllà de les aparences, de la superficialitat, per iniciar així la sempre agosarada aventura interior.

Juntament amb la seva dimensió d'acollida, Anàfora sent la crida a esdevenir un espai privilegiat d'espiritualitat i diàleg ecumènic, de reflexió i aprofundiment en la fe. Per això, en l'epicentre de la seva proposta hi ha el silenci i la invitació a la interioritat. «Aquesta iniciativa —reconeix l'Abba Thomas, *alma mater* d'Anàfora— neix com a expressió de la necessitat que tenim de recuperar la tradició monàstica. La gent viu avui una vida de fantasia i materialisme, amb el desig de ser o tenir més que els altres, però sense aconseguir mai la satisfacció del cor. Per això és tan important oferir avui a la gent l'esperit monàstic, amb la seva simplicitat i aprofundiment, fonamentat sobretot en una filosofia de l'ésser i no del fer o del tenir, i en una experiència de l'amor gratuït de Déu...»

Oasi d'espiritualitat

En els orígens d'Anàfora, hi ha la visió profètica d'un home singular, el bisbe Abba Thomas, que en un moment determinat de la seva vida se sent impulsat per l'Esperit Sant a crear enmig del desert egipci un espai d'acollida, d'unitat i d'aprofundiment en la fe, on les persones puguin aturar-se amb pau i fer-se les qüestions essencials sobre el sentit de la vida, el patiment, el més enllà... També el concep com a centre d'estudis i de formació, dedicat particularment al cristianisme primitiu. El bisbe Thomas, que a finals del 2010 va visitar Barcelona, és l'autèntic pare espiritual d'una peculiar comunitat formada bàsicament per voluntaris, més o menys una vintena, encarregada de l'acollida i l'atenció

dels pelegrins. La seva tasca, però, compta amb l'ajuda inestimable d'una natura que parla directament al cor de les persones. Aquest oasi enmig del desert, amb palmeres i fruiters que evoquen paisatges de la Sagrada Escripura, és el veritable acollidor de les ànimes que arriben amb set de transcendència.

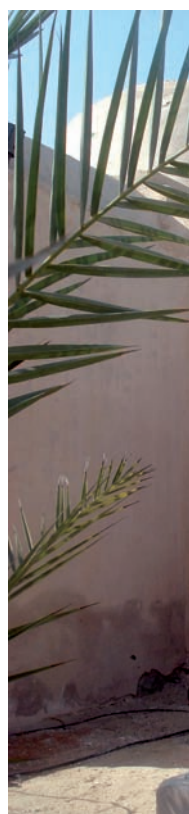
En el centre d'aquest senzill complex d'espiritualitat trobem una església, també marcada per la seva simplicitat, lloc de recolliment i de silenci, que representa el mateix Jesucrist. Allà se celebra cada dia, cap al capvespre, una pregària ecumènica en la qual els textos evangèlics són proclamats en diverses llengües. Al seu voltant hi ha una font en forma de Tau de la qual brolla l'aigua que, gota a gota, s'escampa per donar vida a la vegetació de la finca... És una metàfora de la vida nova que ofereix Jesús a tot aquell que s'hi atansa.

Fidel al seu esperit acollidor i fratern, més enllà de les diferències ètniques o religioses, a Anàfora s'acull amb una gran flexibilitat, perquè cada grup pugui adaptar l'horari i el ritme del dia a les seves necessitats. «Volem afavorir una trobada veritable —explica el seu fundador—, més enllà de fronteres culturals, lingüístiques, religioses, sobretot entre els joves. A través del diàleg, l'escolta, la pregària en comú, podem eixamplar els nostres horitzons, descobrir el que realment és important i enriquir-nos amb l'experiència de l'altre.»

L'ambient a Anàfora és de família, començant pel mateix Abba Thomas, que exerceix com a venerable pare: «Aquí oferim l'espiritualitat de la unitat amb Déu i al mateix temps treballem per la unitat dels cristians. L'ecumenisme és un dels nostres grans reptes. En Crist tots som u. Per això aquest espai és una invitació a aprendre, aquí i ara, com viure junts.»

Dimensió social

L'espiritualitat que es respira en cada racó d'Anàfora no és incompatible amb la seva forta dimensió social. Dins del seu ministeri d'acollida, s'inclou l'oferiment d'ajuda a persones que ho necessiten, especialment els que més pateixen, en col·laboració amb diverses entitats caritatives egípcies. Especialment significativa és la formació agrònoma que s'ofereix a tot un grup important de joves egipcis, així com l'acolliment d'es-

ES DE FA MÉS DE DEU ANYS LAU ECUMENICA

espiritual sert d'Egipte

tudiants universitaris del Caire i Alexandria que cerquen un espai allunyat de la ciutat per poder estudiar amb tranquil·litat.

Tot això i molt més va ser el que va descobrir un bon dia el claretà Anton Vilarrubias en una visita a Egipte per conèixer de prop l'Església copta ortodoxa. Una Església, d'altra banda, que tot i restar molt unida a la catòlica, sovint ha estat fortament oblidada. Anàfora el va seduir des del primer moment i es va convertir per a ell en un petit tresor que calia compartir.

«A través del diàleg, l'escolta i la pregària en comú, podem eixamplar els nostres horitzons»

P. ANTON VILARRUBIAS, RESPONSABLE DEL GRUP CLARET D'ECUMENISME

«L'experiència d'Anàfora penetra en el cor de la persona i la transforma»

Quina ha estat l'experiència de trobades i recessos organitzats des de Catalunya a Anàfora?

Després de conèixer l'Església copta ortodoxa i particularment el centre Anàfora em vaig proposar de portar-hi persones del meu entorn perquè hi fessin experiència i se n'enriquissin. Es necessita un mínim de cinc dies sencers perquè l'oferta d'Anàfora penetri en el cor de la persona i la transformi. Per això les anades a Anàfora han estat sempre de cinc a deu dies com a mínim. També he procurat que el nombre de persones sigui més aviat reduït i que siguin persones motivades i amb un inici de camí interior. Anàfora no fa propaganda impresa del centre, la propaganda la fan directament els qui l'han experimentat. És l'esperit de Taizé però amb ambient de desert i sense aglomeracions, tot és pausat.

A grans trets, què té Anàfora per ser tan atractiu?

El secret de l'atractiu d'Anàfora és que la riquesa espiritual que ofereix és expressada per les mateixes arquitectures, el silenci, la sorra, les palmeres, la pregària ecumènica del vespre i l'autenticitat de les persones. El silenci, la interiorització, la intercomunicació, la natura, la contemplació i la pregària són el do d'Anàfora. Personalment hi he descobert una deu d'aprofundiment espiritual per a la meua sensibilitat i l'obertura mental a un ecumenisme viu i autèntic que no necessita escenaris.

Què ha significat per al Grup Claret d'Ecumenisme l'amistat amb l'Església copta?

Un nombre important de persones del nostre entorn han passat per Anàfora aquests anys. Alguns d'ells ha recorregut també parròquies, monestirs i sobretot els espais sòrdids dels pobres més pobres del Caire, com són els barris d'Etzbet El Naht i Zabaline, més coneguts com a Drapaires o Chiffonniers. Això no solament ens ha obert la mentalitat a una Església ecumènica real i viva, desconeguda per nosaltres, sinó que ens ha formulat una pregunta de responsabilitat: «I nosaltres, davant de tot això, què podem fer?» D'aquí va néixer el Grup Claret d'Ecumenisme, que organitza activitats, es posa en contacte amb les comunitats coptes de Cervera i Barcelona, es trasllada al sud de França a les comunitats de Marsella, viatja a Egipte, convida a venir dirigents coptes, com recentment el bisbe Thomas, i sobretot organitza una pregària ecumènica, oberta, cada primer dissabte de mes a Vic. El grup és silenciós i sense muntatges publicitaris, i és obert a tothom que mostri interès de participar-hi.

Creu que a Catalunya manquen llocs de desert com Anàfora, tant per afavorir l'ecumenisme espiritual com l'experiència interior?

A Catalunya hi ha prou centres d'espiritualitat, aprofundiment i silenci. Una altra cosa és que la gent de les nostres parròquies, centres, grups o particulars els sàpiguin aprofitar. Constató que el mot «ecumenisme» no ressona encara a casa nostra, fora d'algun nucli reduït. Tinc el convenciment que la no-consciència ecumènica de les nostres comunitats i grups detecta una pobresa espiritual i un tancament mental que no té futur; espiritualment estem malalts.

Sant Feliu de Llobregat

Montserrat commemora els 25 anys

Joan Rigol, Antoni M. Oriol, Ramon Pla i el pare abat Josep M. Soler van parlar del

Òscar Bardají
Montserrat

El dissabte 29 de gener es va celebrar a la basílica de Santa Maria de Montserrat, amb motiu de la festa de Sant Tomàs d'Aquino, un acte commemoratiu del 25è aniversari de la publicació del document *Arrels cristianes de Catalunya*.

La sessió acadèmica, presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va comptar amb la intervenció de Mn. Antoni M. Oriol Tataret, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, que va impartir la conferència *Missatge de les arrels cristianes de Catalunya*. A continuació, el president-delegat de la Fundació Sagrada Família i patró de la Fundació Joan Maragall, Joan Rigol, va oferir la ponència *Evolució de la societat i de l'Església a Catalunya en aquests 25 anys*. Tot seguit, el Dr. Ramon Pla, professor de la Universitat de Barcelona, va presentar el número 238 de la revista *Qüestions de Vida Cristiana*, que és un monogràfic dedicat al document *Arrels cristianes de Catalunya*. Finalment, la intervenció de cloenda de l'acte va anar a càrrec del P. Josep M. Soler.

Intervenció de Mn. Antoni M. Oriol

Mn. Antoni M. Oriol Tataret, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), va obrir el torn de ponències amb la titulada *Missatge de les Arrels cristianes de Catalunya*. Mn. Oriol, que ha resumit el document en set tesis i 45 directrius, va remarcar la «innegable actualitat del text», tot i que hi ha alguns aspectes del document que, «deutors del moment històric en què va ser escrit, n'aconsellen una adient reformulació». «Els bisbes, d'una banda, instaven a passar d'una consciència directa a una consciència de reflex de la situació democràtico-autonòmica del país; de l'altra, a guardar ben viva la convicció que el nostre país és un component amb personalitat pròpia —un component nacional— d'un Estat plurinacional i, en aquest sentit, en la mesura que la història comuna dels pobles d'Espanya proporciona una base sòlida per llur mútua comprensió, afecte i col·laboració, a avançar en la dita direcció pels camins d'unes formes político-administratives que afavoreixin i serveixin el desenvolupament de cada poble», va afegir el professor emèrit de la FTC.

«El present polític de Catalunya i els esdeveniments més recents de la relació d'Espanya amb la nostra nació palesen que l'Estat espanyol persisteix amb més força encara a considerar-se un estat uninacional —de matriu castellana—, refusant el principi de la plurinacionalitat i actuant en conseqüència», va manifestar Mn. Antoni M. Oriol. «No hem de defallir en la nostra

L'acte commemoratiu va tenir lloc a la basílica de Montserrat.

reacció contra aquest enfocament —va continuar—. Tampoc no ens ha de sorprendre que moltes persones de sana intenció en el nostre poble estiguin, ara i ací, preocupades per l'esdevenidor i que es replantegin de nova manera les grans esperances d'assolir la plenitud nacional. Correspon, d'una manera especial, als pensadors i polítics de la nostra nació —com tants ho feren en el passat— d'il·lustrar-nos, sostenir-nos i animar-nos en els nostres esforços per superar les dificultats que s'oposen a l'assoliment d'una vida nacional millor i més estable i, sobretot, per fressar els camins concrets que condueixen vers una completa i genuïna llibertat. Els catòlics també hi tenim molt a dir a partir de la Doctrina Social de l'Església, corpus en el qual es fonamenta el document que avui comentem. Tenim voluntat ferma i joiosa de contribuir

a la defensa i progrés de la nostra pàtria.»

Evolució de la societat i de l'Església catalana en aquests 25 anys, per Joan Rigol

El president-delegat de la Fundació Sagrada Família i patró de la Fundació Joan Maragall, Joan Rigol, va parlar de l'evolució de la societat i de l'Església a Catalunya en aquests 25 anys. L'expressió del Parlament va esquematitzar la seva intervenció en set punts sobre la societat i cinc sobre l'Església.

Des del punt de vista de la societat, en aquests 25 anys ha canviat la perspectiva que Espanya reconegui el fet nacional català.

S'ha incrementat la desafecció política per culpa de les tàctiques en-

dogàmiques dels partits, i quan hi ha un buit polític l'omple el poder fàctic més fort.

Europa, de concepte esperançat per a Catalunya, ha passat a lideratge exclusiu dels estats.

En aquests 25 anys s'ha imposat el neoliberalisme i hem deixat la darrera paraula de la convivència humana als mercats; en comptes de ciutadans ens hem convertit en clients.

Fa 25 anys, la globalització econòmica i les crisis feien referència a Espanya, i ara Catalunya o té una competitivitat internacional o no tindrà perspectives de sortir de la crisi.

De la immigració espanyola hem passat a la mundial, i la bombolla immobiliària ens ha creat una bossa d'atur molt difícil de reconvertir.

Hem convertit la cultura, en gran part, en producte de consum cultural; i hem perdut la visió de la cultura com a visió de l'esperit.

A partir d'aquests set punts, Joan Rigol va destacar tres conclusions:

No només hem de fer l'afirmació i la reivindicació de la nostra realitat nacional, sinó que cal renunciar al centralisme que avui ens ofega.

No estem només en una fase d'afirmació nacional, sinó de reconstrucció de la nació amb les noves variables actuals (*Nation Building*)

És un deure cívic de tots els polítics nacionalistes de defensar Catalunya davant les institucions espanyoles.

Respecte dels 25 anys que han passat des del punt de vista d'Església, el president-delegat de la Fundació Sagrada Família va destacar cinc punts:

Continua la *Gaudium et spes* com a assignatura pendent.

La docilitat de l'episcopat català, salvant excepcions, ha portat a una Església molt més endogàmica.

El solc que l'episcopat actual vol continuar servint

L'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, va destacar en la seva intervenció l'actualitat del document *Arrels cristianes de Catalunya* i va dir que s'inscriu en la tradició d'una encarnació pastoral en la realitat catalana. «Aquest continua sent el solc que l'episcopat actual vol continuar servint», va dir. «Alguns», va prosseguir, «van dir que *Arrels* o la seva reivindicació era un nou nacionalisme exacerbant de l'Església, causant de la secularització, la descristianització, la manca de vocacions i tots els mals que estem patint. Es deia que no tenim vocacions perquè som nacionalistes; doncs ara que ho pregunten a Salamanca, que tenen zero seminaristes». «És evident que els bisbes desitgem i estem obligats per damunt de tot a anunciar l'Evangeli», però «això no es contradiu amb un catalanisme democràtic, respectuós i positiu».

El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra va destacar la crida a una obertura a totes les cultures i llengües, però també va dir que podria resultar que «tots els catòlics dels món podrien ser patriòtics menys els fidels de Catalunya, a tots els podrien animar a ser patriotes els seus bisbes menys nosaltres». L'arquebisbe Vives va va-

lorar molt positivament en aquest sentit la recent visita apostòlica de Benet XVI a Barcelona: «Nosaltres, com a episcopat, ens hem sentit confortats, valorats, estimats, que no és poc.»

Mons. Vives va reivindicar que els actuals bisbes catalans han perseverat en la doctrina d'*Arrels cristianes de Catalunya* i va desgranar tots els fruits del document. «Nosaltres hem mantingut una dignitat en temes com l'Estatut», va dir, i això «en uns temps convulsos i complexos en què es fa difícil mantenir una paraula lliure, profètica i alhora que creï unitat entre tots els cristians que avui viuen i són a Catalunya». En parlar de l'aportació de la sensibilitat catalana a l'hora de redactar alguns documents episcopals de la Conferència Episcopal Espanyola, l'arquebisbe va dir: «Algun dia podrem explicar com es va treballar i com es va frenar el capítol cinquè del document sobre el terrorisme o bé el document sobre la unitat d'Espanya com a bé moral...»

Al final de la seva intervenció va dir que és possible que els bisbes ens donin un nou document, però també va aconsellar de no esperar-ne gaire més del que ell acaba de dir.

d'«Arrels cristianes de Catalunya»

missatge del document i de l'evolució de la societat i de l'Església

El protagonisme mediàtic de l'Església són problemes molt específics i centrats en la jerarquia i deixen de banda els testimonis de molts cristians del Tercer i Quart món, i la societat catalana no s'aguantaria sense la seva participació. En temps de bisbes com ara Morgades o Torras i Bages, l'Església era determinant en la seva incidència en la societat, i avui se l'ha de guanyar per la seva credibilitat social en el marc de la laïcitat i del pluralisme.

La democràcia no és només legitimació del poder, sinó que és un projecte de comunitat; i el nostre poble té com a substrat convivencial fonamentat en els valors del cristianisme. Cal saber-ho explicar, això, en el context sociològic actual. L'Església fa present el seu missatge evangèlic quan s'arrela a la realitat de la història.

La conclusió de Joan Rigol a partir dels cinc punts dedicats a l'Església va ser que seria necessari un lideratge previ del conjunt de l'episcopat; cal posar en relleu l'aportació eclesial a la construcció nacional d'avui a Catalunya; cal un nou estil de comunicació: no donar el missatge des de fora, sinó des del compromís actiu, ser solidari amb els problemes en els quals podem aportar criteris; compromís a l'hora de conscienciar els immigrants que cal integrar-se al projecte nacional català, i saber lligar tot això com a projecte integral de la comunitat-nació que treballa pel seu reconeixement ple en el seu camp polític i institucional.

Reflexió del pare abat de Montserrat, Josep M. Soler

A continuació, el Dr. Ramon Pla i Arxé, director de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* i professor de la Universitat de Barcelona, va presentar el número 238 de la publicació montserratina, que és un monogràfic sobre el document *Arrels cristianes de Catalunya*. I, tot seguit, el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, va fer una reflexió sobre el text de l'episcopat català.

El P. Josep M. Soler va apuntar que els bisbes van constatar en el document *Arrels cristianes de Catalunya* «l'aportació del cristianisme a la formació i a la història de Catalunya». «Constataren que ens trobàvem en un moment de canvi, en el qual s'anava consolidant una societat democràtica, Catalunya podia recuperar els seus drets, s'establí la separació entre l'Estat i l'Església segons el model que ara s'anomena de laïcitat positiva, començava a casa nostra un cert pluralisme religiós i s'iniciava el fenomen de la immigració de gent d'altres cultures i creences religioses», va dir el pare abat. «Els bisbes eren conscients que calia una paraula il·luminadora des de la reflexió cristiana i eclesial, dita amb voluntat de diàleg amb les persones que no es consideraven membres de l'Església

Agustí Codinach

catòlica però amb les quals es podien compartir molts valors», va continuar.

Després de destacar més elements positius del document, el P. Josep M. Soler va afirmar que el text «encara és capaç d'il·luminar el moment present». «El que diuen sobre la identitat del poble català i la seva condició de nació, "anterior a la formació de l'Estat", és d'una gran actualitat. Convé que aquesta veu autoritzada dels bisbes de Catalunya sigui ben coneguda al nostre país, i explicada als "germans catòlics d'altres pobles d'Espanya"; sobretot ara, després de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut», va continuar. «El document no fa altra cosa que aplicar la doctrina social de l'Església, fruit del manament de l'amor al proïsme, a la realitat particular que és Catalunya», va concloure el pare abat de Montserrat, que va convidar «els cristians de casa nostra» a fer «una tasca de reflexió i d'aprofundiment com a servei a la societat catalana».

Va tancar l'acte, en el qual també era present Mn. Jaume Berdoy, vicari general del bisbat de Sant Feliu de Llobregat —hi va assistir en representació de Mons. Agustí Cortés—, l'arquebisbe d'Urgell i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Joan Enric Vives.

«Arrels cristianes de Catalunya»

El document *Arrels cristianes de Catalunya* és un text elaborat l'any 1985 pels bisbes de Catalunya. És la carta pastoral més famosa del segle XX i el punt de referència indispensable sobre el tractament cristià del tema del nacionalisme, un tema tractat sense complexos pels bisbes de les vuit diòcesis catalanes.

La novetat, doncs, és que assumien i defensaven col·lectivament la línia d'integració de l'acció de l'Església als sentiments més profunds del poble català, sense amagar-ne les mancances històriques i els reptes actuals a assumir. Lluny de tota autocomplaença, afirmaven amb humilitat i convicció que «volem dir que és en aquella ininterrompuda tradició de fidelitat a Catalunya que ens reconeixem i ens refermem».

Aquella atenció que van prestar els bisbes catalans no sols al tema central de la identitat nacional, sinó també als problemes que preocupaven en aquell moment —com ara l'autonomia, el pluralisme, la secularitat o la justícia social— pot resultar igualment il·luminadora per al nostre present. El document *Arrels cristianes de Catalunya* continua sent el gran referent de l'Església a Catalunya sempre que cal tocar temes que afecten, en la societat civil, la identitat nacional. I és que, amb la lògica adequació als nostres dies, la doctrina —i l'actitud— d'aquells bisbes continua sent, avui, valuosa i orientadora.

Deixem-ho córrer

Bernabé Dalmau

Monjo de Montserrat i director de «Documents d'Església»

S'ha acabat el vint-i-cinquè aniversari de la pastoral *Arrels cristianes de Catalunya*, i les arrels han deixat veure alguna flor. Com escrivia el poeta, «els nostres camps han florit perquè avui des de la serra la vostra veu s'ha sentit per tota la nostra terra». Diguem-ho prosaica-

ment: Montserrat ha hagut de fer, com en altres temps, funcions de suplença, aquesta vegada a través de dues publicacions i un acte acadèmic. Ja sabem que el crit de les pedres és més rogallós que el timbre net dels infants (cf. Lc 19,40). Però la qüestió és que algun crit hagi ressonat. Curiosament l'aniversari ha ocorregut en un any durant el qual ha pujat la intensitat de la consciència nacional catalana i s'ha traduït en actes i paraules més que en cap altre període del que portem de democràcia. S'ha vist clarament que, quan els dos partits majoritaris a l'Estat necessiten el suport dels catalans, fan concessions a les aspiracions nacionalistes. Però, quan no és així, ensenyen les urpes. I això és el que desperta de tant en tant les consciències.

La gentada que omplí el dia 29 la basílica de Montserrat demostra que aquestes consciències esperen quelcom, i ho esperen especialment de l'Església i dels qui més la representen. Al llarg de l'any, aquests catòlics sensibles al tema han esperat unes noves *Arrels* o cosa semblant, a condició que no fos «un nota perquè no es noti». Mentre les persones volien una paraula clara i entenedora, la data d'aniversari ha passat oficialment sense pena ni glòria.

La situació era molt diversa el 1985 i no em sap greu de retre homenatge als tres supervivents que signaren la carta pastoral (Camprodon, Malla, Carles), per la seva valentia o simplement pel seu sentit del *carpe diem*. Però això no excusa que el dia d'avui el poble continuï mantenint les expectatives en aquesta dimensió de l'acció pastoral tan ben encarrilada per la mateixa doctrina social de l'Església.

Aquesta doctrina, els autors la poden interpretar de moltes maneres. Renzo Fratini, per exemple, opina que els textos de Joan Pau II sobre les nacions sense Estat es refereixen a la qüestió palestina. Jo que, modestament, vaig viure un any i mig a Palestina, crec més aviat que el tema anava per als països de l'Est. Alerta, però: si mirem bé el magnífic recull *Nació i Magisteri pontifici* del doctor Antoni M. Oriol i Tàret, veurem que els pronunciaments papals s'adrecen a tota l'Església. I, per tant, és lícit jutjar l'encaixament de Catalunya dintre l'Estat espanyol en paràmetres diferents del que pensen els qui han fet aprenentatges a Nigèria.

Si, per dir una paraula sobre Catalunya com a nació, és difícil posar d'acord dotze persones —ja els dotze apòstols es discutien pel camí (cf. Mc 9,33)!—, que desisteixin d'intentar-ho. Estaran més tranquils tractant altres temes. Ja ha passat l'any aniversari. És millor això que no pas un text aparegut amb retard i qui sap si insatisfactori per a tothom.

Barcelona

La Biblioteca del Seminari es posa «guapa»

Inauguració de la nova sala de lectura de la biblioteca pública més antiga de Barcelona

MN. JOSEP M. MARTÍ BONET, DIRECTOR DE LA BIBLIOTECA PÚBLICA EPISCOPAL DE BARCELONA

«La nova sala de lectura destaca per la seva lluminositat»

En quin sentit aquesta nova sala de lectura és «un somni fet realitat»?

És un desig que teníem des de fa molts anys, des de la meua època d'estudiant al Seminari. A més, les tradicionals sales de lectura de les biblioteques acostumen a ser opaques i tristes, mentre que aquí, en canvi, la llum del sol penetra i li atorga molt de caliu. Això em fa recordar una anècdota de Gaudí, quan va fer diversos experiments per fer lampadaris. Ell deia que davant de la llum del sol, tota la resta és ridícul. Per això m'agrada tant aquest espai, perquè la biblioteca ha descobert aquesta llum del sol que hi penetra. La nova sala destaca per la seva lluminositat.

Com a pare de la criatura, se'l veu especialment emocionat...

Sí, estic molt content, perquè aquest projecte era una mica agosarat i difícil. Aquest espai del claustre va ser construït inicialment per ser un passadís i ara s'ha convertit en una altra finalitat. El resultat és tan òptim que hi ha el perill que els lectors s'adormin.

La nova sala de lectura serà ocasió per donar un nou impuls a la mítica BPEB?

Realment esdevindrà un nou impuls per a la Biblioteca i per al Seminari mateix. També crec que és molt interessant el fet de posar la majoria dels llibres antics de la nostra biblioteca a internet, on es podran consultar a través de Google Books. D'aquesta manera introduïm la biblioteca en cadascuna de les cases particulars.

Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach
Barcelona

Lluminosa, amb 400 metres lineals de prestatges, 7.000 llibres i 47 punts de lectura. Així és la nova sala de lectura de la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona (BPEB), inaugurada i beneïda solemnement el 2 de febrer passat en un dels claustres superiors del Seminari Conciliar. «Ha estat un somni fet realitat», va afirmar el cardenal Lluís Martínez Sistach, «la inauguració d'aquest nou espai representa una millora molt remarcable no només per a l'Església, sinó per a tota la societat, ja que ofereix un servei silenciós, però molt necessari i important, per a la formació intel·lectual de les persones». I va afegir: «La inversió en una biblioteca és una bona i intel·ligent inversió.» També molt satisfets es van mostrar Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Conciliar, i Mn. Josep M. Martí Bonet, director des de fa més de 40 anys de la BPEB. «Estic molt content de la lluminositat natural i de la bellesa d'aquest nou espai —va dir Martí Bonet—. Aquesta sala de lectura dona resposta a una necessitat que teníem des de fa molts anys.»

La reforma de la BPEB ha estat possible gràcies a la col·laboració de la Diputació de Barcelona, que ha aportat 135.000 euros, gairebé el 50% del cost total de les obres. El seu president, Antoni Fogué, va remarcar que aquesta ajuda s'emmarca dins de la voluntat de la Diputació d'afavorir al màxim l'accés de la gent a la cultura. En aquest sentit, la lectura esdevé un medi privilegiat. «La cultura és un dret universal de les persones —va afirmar Fogué— i les

El cardenal va beneir les noves instal·lacions.

biblioteques públiques tenen un paper cabdal en aquest sentit. Per això una de les nostres especialitzacions ha estat sempre el foment de la lectura pública. A Barcelona comptem amb la xarxa de biblioteques més completa d'Espanya, que dona cobertura a més del 90% de la població». «Les biblioteques —va acabar dient— han esdevingut en la majoria dels municipis el centre de les seves accions i polítiques culturals.»

La Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona (BPEB), que compta amb un fons bibliogràfic de 400.000 documents i prop de 1.500 revistes, és la biblioteca pública més antiga de la ciutat. Va ser erigida l'any 1772, quan es van fusionar la Biblioteca del Seminari Conciliar i la del Col·legi de Nostra Senyora de Betlem, de la Companyia de Jesús. El 1882, el Seminari, i juntament amb ell la BPEB, es van traslladar des de la Rambla al nou

edifici construït al carrer Diputació.

El Dr. Josep M. Martí Bonet va ser nomenat bibliotecari el 1972 i amb el suport de la Facultat de Teologia de Catalunya i del mateix Seminari va organitzar la catalogació dels 400.000 llibres i opuscles que conté la BPEB actualment. La BPEB pertany a l'arxidiòcesi de Barcelona i forma part del sistema de biblioteques de la Universitat Ramon Llull. Juntament amb la creació de la nova sala de lectura, una altra fita important de la BPEB és el fet que actualment el seu catàleg forma part del Catàleg Col·lectiu de la Universitat Ramon Llull, on hi aporta uns 100.000 registres, i del Catàleg Col·lectiu de les Universitats de Catalunya (CCUC), on hi aporta més de 60.000 registres. A més, durant l'any 2010 Google ha escanejat 4.000 volums de la BPEB que ja es poden consultar a través de Google Books.

Trobada anual de diaques a la Mercè

Redacció / Barcelona

Amb motiu de la festivitat de Sant Fructuós, Sant Auguri i Sant Eulogi, més d'una quarantena de diaques dels bisbats Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa es van aplegar el 21 de gener passat per celebrar la seva festa patronal. També hi van participar un bon nombre d'aspirants i candidats al diaconat permanent.

El bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, va presidir l'eucaris-

tia, concelebrada per Mn. Josep Serra i Mn. Francesc J. Caterineu, membres de la Comissió per el Diaconat Permanent, i per Mn. Jordi Farré, rector de la Mercè. Mons. Taltavull, en la seva homilia, va recordar que l'Església sempre ha viscut moments de persecució i que avui, tant el testimoni dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi com els dels qui ara són perseguits al Sudan, Egipte, el Pakistan, etc. també ha de ser per a nosaltres esperó de fidelitat: «La sang dels màrtirs sempre és llavor de cristians.» El prelat va convidar també els

diaques a ser fidels al seu ministeri com a homes portadors de la Paraula de Déu i a deixar-se interrogar per ella. Mons. Taltavull va instar els diaques a fer de la *lectio divina*, tal com diu el Sant Pare en la seva recent exhortació postsinodal *Verbum Domini*, «l'eix de la vostra vida de pregària». Al final de l'eucaristia, els diaques van voler homenatjar aquells dels seus germans que enguany fan els 25 anys d'ordenació diaconal. Els van obsequiar amb un petit diploma que recorda les «promeses diaconals» fetes el dia de l'ordenació. Aquest any els homenatjats han estat Mn. Francesc Amat, Mn. Vicens Bernal, Mn. Miquel Miras, Mn. Lluís Nadal i Mn. Josep Romero. El diaconat, com a grau independent i propi de la jerarquia, va ser reinstaurat pel Concili Vaticà II. La primera ordenació d'un diaca permanent a Catalunya i a Espanya va ser el 8 de novembre del 1980 a la parròquia de Santa Maria de Badalona. Actualment als bisbats de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa hi ha 65 diaques en grau permanent i a tot Catalunya, amb diaques a tots els bisbats, són prop d'un centenar.

Barcelona

Mans Unides planta cara a la mortalitat infantil

Presenta la campanya 2011 amb el lema «El seu demà és avui»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

«Tots som responsables dels més febles i indefensos, els infants, ens ho exigeix la nostra pròpia responsabilitat moral i és, a més, el millor servei a la dignitat i als drets inviolables de tots ells. Per això, perquè els estimem pel que són i, sobretot, pel que esperem que siguin, creiem en el lema de la nostra Campanya LII: "El seu demà és avui."» Són paraules de la presidenta de Mans Unides, Myriam García Abrisqueta, en la salutació que acompanya la guia de campanya 2011, que enguany està dedicada a la reducció de la mortalitat infantil.

Mans Unides atorga als més petits el protagonisme en la seva campanya anual, que aquest 2011 es fa ressò del quart Objectiu de Desenvolupament del Mil·lenni: reduir la mortalitat infantil, i treballar per evitar que emmalalteixin i morin els infants de menys de cinc anys. Segons dades d'Unicef, gairebé 30.000 infants menors de cinc anys moren cada dia per causes que es podrien evitar fàcilment.

Mans Unides, a través dels diversos projectes que finança, coneix la lluita per reduir la mortalitat infantil i les causes que provoquen que contraguin malalties i morin: malnutrició, malària, tuberculosi, pneumònia, diàrrea, varicel·la, deshidratació, manca d'higiene, infeccions... Com assenyala l'entitat, «procurem preveure la mortalitat maternoinfantil millorant la nutrició de les dones embarassades, perquè la supervivència del nadó es troba estretament relacionada amb la salut de la seva mare. Mans Unides col·labora en projectes amb l'objectiu de formar el personal mèdic i sanitari per preveure i evitar la mort de la mare i de l'infant. Així mateix, finança la construcció d'hospitals, laboratoris, escoles d'infermeria, clíniques mòbils i vivendes per a personal sanitari per tal de garantir l'assistència a les po-

Javier Marmol

«Afrontem una nova campanya i sabem que la nostra tasca té un únic objectiu: canviar les situacions injustes d'aquest món i fer-lo millor»

injustes d'aquest món i fer-lo millor». Enguany Mans Unides ha escollit tres països com a llocs referents d'acció i atenció: Kenya, Haití i el nord-est de l'Índia. «Hem de restar alerta, vetllant, humils i presents en la societat, i fomentar la compassió, la caritat, l'esperança i la fermesa. Tenim molta feina per endavant durant l'any 2011, però si veiem Crist en el rostre de tots els éssers humans del planeta, podrem aconseguir-ho.»

El 2 de febrer passat Mans Unides va presentar la campanya a Barcelona, i ho va fer de la mà d'un dels testimonis convidats per a l'ocasió: Cristina Antolín, metge i directora del Centre Hospitalari Dominicà Sant Martí de Porres a Yaoundé (Camerun). Cristina Antolín compta amb 26 anys d'experiència en la lluita contra la mortalitat infantil a l'Àfrica subsahariana.

En una llista dels 20 països amb una taxa de mortalitat infantil més gran, el Camerun ocupa el divuitè lloc. «Per respondre a la mortalitat infantil, hem construït un hospital», va explicar Antolín en la presentació de la campanya. El Centre Hospitalari Dominicà

Sant Martí de Porres va ser fundat fa tres anys, fruit del compromís de cinc congregacions dominiques. Es tracta d'un centre en el qual Mans Unides ha col·laborat de manera important. D'una banda, ha donat suport a la canalització i evacuació d'aigua, «cosa que ens va donar la vida», va assegurar Cristina Antolín; i de l'altra, finança un programa de suport, seguiment i assistència a malalts de la sida. En aquest programa s'ofereixen microcrèdits per ajudar els projectes ideats pels mateixos malalts que, a causa del VIH/sida, ja no poden treballar ni subsistir: «Gràcies a Mans Unides troben llum, alegria, vida i esperança.» El problema de la sida no és només mèdic, també social, per això l'hospital ofereix un tractament mèdic-assistencial.

Segons Antolín, «la gent diu que el nostre centre és un "oasi"». Es troba situat en un barri de barraques, per la qual cosa per al veïnatge és un autèntic luxe disposar d'unes instal·lacions sanitàries com les del centre dominicà. És un dels centres més ben equipats de Yaoundé, on la gent ve amb confiança. «Suposa una gran joia», va afegir la religiosa, «perquè els pobres tenen dret a curar-se i fer-ho en un hospital "de luxe", amb molta higiene i atencions. L'objectiu del centre és dignificar l'home i la dona, integralment».

Aquest centre obre les portes a tothom, «tothom qui ve hi és acollit i tractat, no hi ha cita prèvia. Els preus són molt baixos, assequibles per a tothom. També tenim un servei social d'ajuda per a qui no pot pagar. La gent se sent tractada com a persones en el nostre centre. El primer és el malalt. Ningú no marxa de l'hospital sense haver estat tractat, se senten estimats i respectats».

Més informació a
www.mansunides.org

El cardenal Martínez Sistach rep la presidenta del moviment dels Focolars

Redacció / Barcelona

El dilluns 17 de gener, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va rebre la visita de la presidenta del moviment dels Focolars, la italiana Maria Voce, que és la primera presidenta del moviment que substitueix la fundadora, Chiara Lubich.

En el decurs de l'entrevista, Maria Voce va dir al cardenal que havia seguit amb molt d'interès la visita del Sant Pare a Barcelona, el passat 7 de novembre, i n'elogià l'organització. El cardenal, per la seva part, expressà a Maria Voce el seu agraïment pel treball que els membres del moviment dels Focolars realitzen a l'arxidiòcesi de Barcelona i als 88 països dels cinc continents en els quals estan presents. El cardenal es va interessar, també, per diversos aspectes

de la presència de l'Església en els països en què són presents els Focolars.

El cardenal Martínez Sistach lliurà a la seva visitant la medalla commemorativa de la dedicació de la Sagrada Família i l'edició de la seva exhortació pastoral titulada *Preparem amb el Papa els camins del Senyor*. Per la seva part Maria Voce oferí al cardenal un llibre artístic titulat *Focolari. La fraternità in movimento*.

Maria Voce (que ha visitat casa nostra vuit anys després que ho fes Chiara Lubich) s'ha reunit a Castell d'Aro amb els membres del Moviment de Catalunya, Aragó, Comunitat Valenciana i també de les Balears, trobada a la qual ha assistit l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives. També es va trobar amb l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i va visitar el monestir de Montserrat, on va mantenir una entrevista amb el pare abat.

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA PER ASSISTIR A LA BEATIFICACIÓ DE

Joan Pau II

Presidit per l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach,
Arquebisbe Metropolità de Barcelona
Organitza: Club+Amics (Amics de Catalunya Cristiana)

Del dissabte 30 d'abril al dilluns 2 de maig de 2011
o bé de dissabte 30 d'abril al diumenge 1 de maig a la tarda

Roma t'està esperant...

Per a preus i més informació **934 092 770**

Girona

Aquest mes culminarà la reforma del presbiteri de la catedral

La reforma permetrà situar l'ara i l'ambó romànics i el baldaquí del segle XIV

Víctor Gay
Girona

Una de les expressions tradicionals catalanes que mantenen la seva vigència és «l'obra de la seu». En efecte, les catedrals medievals amb càrrega de segles damunt dels seus murs i voltes segueixen ocupant molts treballadors, ja sigui per obres de restauració, millora o senzillament perquè cal seguir els projectes originals.

Ara mateix a la catedral de Girona tenim dues actuacions importants. D'una d'elles, n'hem donat puntual informació: es tracta de l'obertura del darrer finestral gòtic de la façana nord que sempre havia restat tapiat. El Ministeri de Cultura inverteix 430.000 euros (Pla Catedrals), per executar el vitrall (13x2,8 metres) realitzat per l'artista irlandès, amb estudi a Barcelona, Sean Scully. Els treballs s'enllestiran el proper mes de maig.

La segona obra que s'executa en aquest moment és el nou presbiteri, per tal d'adaptar-lo als criteris litúrgics assenyalats en el Concili Vaticà II. Han transcorregut 45 anys d'ençà del seu final, per trobar respostes a la reforma.

Cap paleta

La severa reglamentació imposada a qualsevol actuació a la catedral, en la seva consideració de monument nacional, era un dels entrebancs més importants, primer per tal que el projecte fos acceptat i segon per a la seva posterior execució.

Un primer problema que calia resoldre era el del paviment, format en la seva quasi totalitat per làpides sepulcralcs que no poden ser tocades. S'ha optat per sobreposar en alçada una estructura de fusta amb peces reversibles situades al damunt d'unes altres de ferro que senzillament reposen al terra. Les esmentades peces són reversibles, de forma que es poden aixecar senzillament per contemplar les làpides. Ni un paleta participarà en

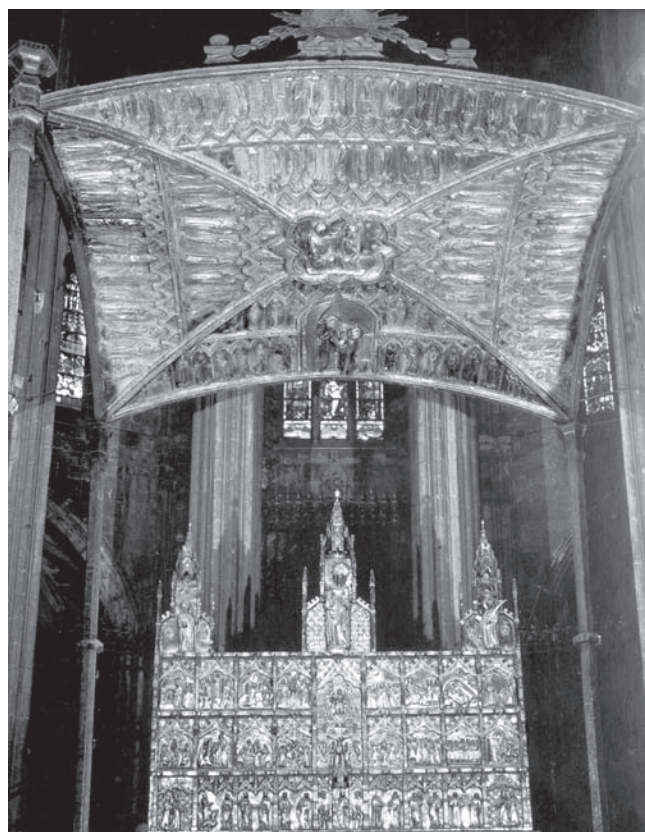
aquesta obra, que segons el calendari previst quedarà enllestida a finals del present mes de febrer o a principis de març.

El cost de les obres és de 250.000 euros, un 20% serà subvencionat per la Generalitat i la resta íntegrament a càrrec del Capítol en dues anualitats. Aquest tipus d'obres no es poden incloure en l'esmentat Pla Catedrals, que només preveu inversions en infraestructures.

En opinió del president del Capítol, donades les dificultats per aprovar el projecte, redactat pels arquitectes Josep Pla i Solà-Morales i Montserrat Nogués i Teixidor, fa vuit anys i successivament modificat i adaptat, per atendre els suggeriments del Departament de Cultura, la Comissió de Patrimoni i també la normativa litúrgica, era el moment d'engegar les obres, malgrat la situació de crisi econòmica, «perquè ara hi ha permisos i potser un altre dia no n'hi haurà».

Tornen ara, ambó i baldaquí

Aquests treballs suposaran importants modificacions en la nau central de

El magnífic baldaquí del segle XIV, quinze anys després de la seva restauració, retornarà al presbiteri de la catedral.

L'ara romànica, de nou tones de pes, restaurada el 1997, presidirà el nou presbiteri de la seu gironina.

la seu. Ja s'han retirat les dues trones i al damunt del nou presbiteri se situaran l'altar i l'ambó de la catedral romànica. L'ara de l'altar és una peça de nou tones de pes restaurada l'any 1997 i que fou consagrada amb la mateixa catedral l'any 1038. L'acompanya el bonic ambó.

La peça més esperada és el baldaquí, finançada l'any 1326 per l'ardiaca de Besalú Arnau de Soler i lliurada a la seu l'any 1326 i que des d'aleshores ha coronat el presbiteri de la catedral. Íntegrament d'argent repujat, és amb tota justícia una de les «joies de la corona» de la seu gironina. Restaurada totalment l'any 1996, estava pendent del seu retorn. Fins aquell moment coronava l'altar i com a fons tenia el retaule del mateix estil. El presbiteri original resta tancat per una reixa monumental que inclou la cadira de Carlemany, en què seu el bisbe el dia de la seva arribada a la diòcesi, i les cadires per al capítol. En el nou presbiteri també se situaran uns

seients de cor nous.

El nou presbiteri substitueix les reixes convencionals per altres d'invisibles, però més segures. Es tracta d'una barrera d'infrarojos i una càmera de gravació permanent, també d'infrarojos, que protegirà la nau les vint-i-quatre hores. Igualment es reforçaran els controls i vigilància amb personal, la millora de l'enllumenat d'aquesta part de la nau gòtica més ampla del món permetrà igualment aquesta millora en seguretat.

Rest a la gran assignatura pendent, semblant a la que té la seu barcelonina: retirar, en el cas de Girona, l'orgue, i el cor en el cas de Barcelona, situats tots dos al bell mig de les respectives naus principals. Un tema qualificat en algun mitjà de comunicació com un «anhel de la ciutadania i repte, quasi etern del capítol i el bisbat».

Terrassa

Trobada amb els religiosos de la diòcesi

Redacció / Sant Cugat del Vallès

Amb motiu de la jornada per a la Vida Consagrada el bisbe de Terrassa, a través de la Delegació per a la Vida Consagrada, organitza una trobada anual amb els religiosos de la diòcesi. En aquesta ocasió va tenir lloc el diumenge dia 30 de gener a la tarda al Casal Borja a Sant Cugat del Vallès.

A les 5 de la tarda s'inicià la jornada amb la presentació per part de la Gna. Begoña Fornes RP, delegada episcopal, i seguidament Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va pronunciar la confe-

rència sobre l'exhortació postsinodal *Verbum Domini* i la seva aplicació a la vida consagrada.

Va presentar les grans aportacions del document pontifici i va centrar la seva reflexió en la vivència de la Paraula en Déu en la vida de la persona i de cada comunitat religiosa. Va fer una invitació a prendre consciència de la importància de la Paraula de Déu en la nostra vida, com a cristians i com a consagrats. Hem de beure d'ella, alimentar-nos-en, des del convenciment que la nostra vida està consagrada a la Paraula de Déu, ja que és Déu mateix

qui se'ns dona, se'ns revela, a través seu. Perquè acollir suposa sobretot «escollar», assimilar i integrar, deixar-nos configurar per ella de manera que ens transformi. A través de la Litúrgia, de l'Eucaristia, Déu mateix se'ns dona.

L'Eucaristia va ser presidida per Mons. Saiz Meneses, bisbe residencial. En la seva homilia va reflexionar sobre el lema de la jornada d'enguany: «Sòlids en la fe. Els joves consagrats un repte per al món.» Va recordar que el nostre món ens llença uns reptes enmig d'una societat secularitzada,

amb molta fragmentació i consumisme. Enmig de tot això ens cal donar una resposta articulada a partir de tres elements: en primer lloc la perspectiva de la vida consagrada és la crida a la santedat i a la perfecció; en segon lloc, el principi de la primacia de la gràcia en tot el que fem i, en tercer lloc, les benaurances ens mostren les línies de força per actuar, donant consistència a la persona i vivint l'amor i la pertinença a l'Església.

Després de la missa va tenir lloc el refrigeri final que va servir per compartir i gaudir d'una estona de convivència.

Recordant Mossèn Jaume Sust i Sust (1926-2011)

Francesc Nicolau

M'unia a Mn. Jaume Sust una llarga i cordial amistat. Ja ens havíem conegut a Roma d'estudiants de Teologia. Era al curs 1950-1951. Ell ja feia el quart curs i jo el primer. Però el contacte amical de debò començà el 1962, quan vam començar a anar junts al Seminari Menor de la Conreria tres dies per setmana, a fer classe ell de física i química i jo de matemàtiques i altres assignatures que se m'encarregaren. Anàvem amb el meu cotxe, és clar, ell no podia conduir pel defecte d'estrabisme que tenia. No cal dir que fèiem la mitja hora llarga de viatge sempre molt ben avinguts. Vàrem acordar que per aprofitar el temps llegiríem —és a dir ell llegiria i jo escoltaria—, de cara a millorar les nostres classes, articles de revistes científiques, i, si s'esqueia, algun altre de tema eclesial d'alguna publicació de les nostres. Sovint ho havia de fer traduint del francès perquè una de les revistes que rebíem era *La Recherche*. Això durà fins al curs 1995-1996.

Què puc dir d'aquest sacerdot amic entranyable? Que era de debò un mossèn de cap a peus. Sempre jutjava sobre els esdeveniments des del punt de vista sacerdotal. Sempre posant els interessos de Déu i de l'Església per damunt de tot. Com que tots

dos érem membres de l'associació sacerdotal anomenada Unió Apostòlica del Clergat (que tingué molts anys de president internacional el mossèn lleidatà Joan Esquerda Bifet), començàrem a fer reunions de grup mensuals amb altres professors de la Conreria: Mn. Via, Mn. Casamor, Mn. Sotorra i algun altre que s'hi afegia.

Acabada la nostra tasca al Seminari Menor, vam decidir que podíem continuar aquelles reunions sacerdotals de grup. Dels primers només quedàvem ell, Mn. Sotorra i jo, però se'ns uniren d'altres mossens i vam seguir trobant-nos mensualment, sempre amb l'afany d'ajudar-nos en la nostra labor sacerdotal.

En tot el temps de fer-ho així només recordo una vegada que Mn. Jaume ens fallà i per raons de salut. Fèiem les reunions a casa, al Peu del Funicular, i ell sempre era dels primers a acudir-hi. Tenia la virtut de la senzillesa i una espiritualitat que contagiava amb els fets o exemples que aportava a la conversa. Viví, com a jubilat, en una residència, però seguia sentint-se sacerdot. Ara el trobarem a faltar. Perdó, he dit que només una vegada deixà de venir a la reunió però per ser més exacte haig de dir dues: la segona va ser quan l'esperàvem al dia 17 de gener. No sabíem res del seu estat de salut

i ens estranyàrem que ell tan puntual no hi fos a l'hora de començar, i aixecàrem el telèfon per si havia deixat cap missatge al contestador i sí, n'hi havia un, però no d'ell personalment sinó d'un amic que ens trametia l'excusa del mossèn que no podia venir perquè estava ingressat a l'hospital de Sant Pau. No hi donàrem més importància, però Mn. Jaume lliurava a Déu el seu esperit unes 15 hores més tard, o sigui l'endemà dematí mateix. No cal dir com ens sorprengué aquesta nova.

La missa exequial al Tanatori de Sant Gervasi em tocà a mi celebrar-la per petició de la seva família (les viudes dels seus dos germans difunts i nebots) i érem 11 concelebrants, un d'ells Mons. Pere Tena (que declinà la presidència per atendre la voluntat dels familiars). Em vaig sentir certament emocionat en celebrar amb el calze i la patena amb què Mn. Sust ho havia fet tantes vegades, i que la família havia portat per a la celebració (i que després em regalà perquè tingués un bon record del meu amic; com els ho agraeixo!). I què podia dir jo de Mn. Jaume? El text evangèlic de les benaurances em proporcionà el tema. Ell les havia viscut certament!

Que pregui ara per nosaltres. I que al cel ens puguem veure! Tenim prou motius per creure que així serà.

CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

També en castellà

Informació i donatius: **93 237 37 63**
La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb Rosaris ☐ Hi col.laboro amb €.

Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ayuda a l'Església Necesitada

C. Lluís Antúnez 24, 2^o2^a – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

«Sense consciència psicològica, no pot haver-hi autèntica consciència moral»

Lluís Serra, autor de «Códigos del despertar interior»

Carme Munté

Anem per la vida mig adormits, portant múltiples màscares que ens permeten interpretar múltiples personatges, vivint enganyats pensant que sabem qui som... fins que tot sovint un fet dramàtic ens dona l'oportunitat d'endinsar-nos en el nostre interior en un viatge sense retorn. Lluís Serra Llansana, doctor en Psicologia, llicenciat en Teologia i Filosofia, i col·laborador de *Catalunya Cristiana*, ens ofereix en el llibre *Códigos del despertar interior* (La Teca Ediciones) un seguit de pautes per al camí de l'autoconeixement i de la consciència personal per tal de treure'ns la màscara i viure una transformació cap a la veritat, l'amor i la llibertat.

Les persones vivim adormides en la nostra rutina?

Sí, encara que ens consta molt d'acceptar-ho. Plató, a través del seu mite de la caverna, reflecteix que l'estat habitual de l'home consisteix a viure les aparences ben lluny de la realitat. Estem adormits i si algú vol desvetllar-nos no és ben rebut. La fugida i l'autoengany nodreixen aquesta actitud adormida, que ens impedeix d'obrir-nos a la veritat. Jesús recrimina als seus apòstols: «Per què dormiu? Aixequeu-vos i pregueu, per no caure en la temptació» (Lc 22,45).

En quins moments es dona un desvetllament?

Com més adormida està una persona, necessita un impacte més fort per desvetllar-se. Sovint un fracàs, un accident, una mort, una crisi personal, una ruptura afectiva, un problema de feina, un trauma sexual, una malaltia, un enfonsament econòmic, una fallida moral... és el toc que ens permet obrir els ulls a la pròpia realitat i coneixement. Com deia Teilhard de Chardin, «no hi ha cap progrés en l'ésser sense algun misteriós tribut de llàgrimes, de sang i de pecat».

Què diferencia una persona conscient de la persona mecànica?

Una persona pot conduir un avió de manera manual o posant el pilot automàtic. En el primer cas, ha de ser conscient de tots els seus moviments. No pot adormir-se sense posar en perill la tripulació i els passatgers. Si posa el pilot automàtic, vola sense aturar-se però va perdent consciència del que fa. Una persona mecànica es guia per pensaments automàtics (no valc res, els catalans són insolidaris, els homosexuals estan tarats...), per sentiments automàtics (ràbia contra el que parla una altra llengua diferent, temor a l'immigrant...), per accions mecàniques (fumar compulsivament, fugir del silenci posant la tele o la ràdio...).

Quins són els codis o les eines per al desvetllament interior?

L'autoconeixement sense mentides ni enganys, l'observació d'un mateix, la meditació, el silenci, el treball en grup, la pregària, la teràpia, l'acompanyament personal, el teatre, un quadern d'apunts personals, l'enneagrama...

Conèixer-nos a nosaltres mateixos és el primer pas?

El primer pas i un pas indispensable. Santa Teresa de Jesús va escriure: «*Tengo por mayor merced del Señor un día de propio y humilde conocimiento, aunque nos haya costado muchas aflicciones y trabajos, que muchos de oración.*» Sense l'autoconeixement, l'engany i la mentida fan estralls, en qualsevol àmbit de la vida, l'espiritual inclòs i encara més.

Com ens afecten les ferides de l'ànima i com poden ser font de llum?

L'explicació teològica del pecat original, s'hi cregui o no, correspon a una experiència profundament humana: portem ferides interiors que sovint volem guarir a qualsevol preu. Aquestes ferides filtren, i per tant distorsionen, les noves experiències que vivim. Guarides o si més no acceptades des de la gràcia, poden esdevenir font de salvació. Josep Maria de Sagarra va

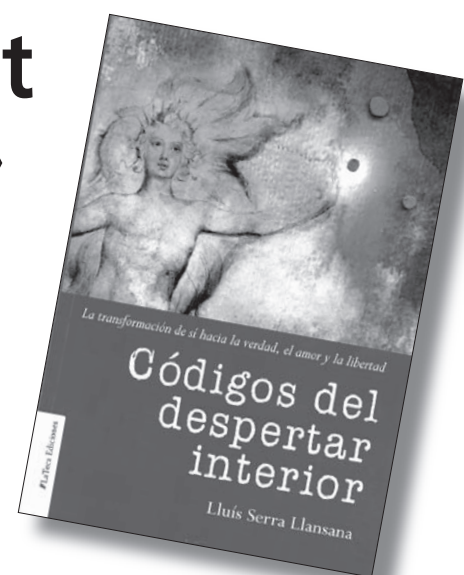
realitats d'aparença i de ser, de compulsivitat i del nen o nena interior, de mecanicitat i de consciència, d'esclavatge i de llibertat, de mentida i de veritat, d'egoisme i d'amor. La monstruositat de l'ego, malgrat ofereixi a voltes un rostre atractiu, és la causa de la nostra infelicitat i de la negativitat social.

Quines sorpreses podem endur-nos en aquest coneixement?

De tot tipus. Qui es creu un desgraciat, si arriba a connectar amb el seu nen o la seva nena interior, descobreix horitzons de joia i d'esperança. Qui és narcisista, pateix el trencament del seu mirall i viu una experiència molt dura que inicia la seva transformació en humilitat i veritat. Cadascú ha de seguir el seu camí segons les trampes del seu ego.

És important l'autoconeixement per a la vida religiosa?

Tant important com en qualsevol

ho havia viscut. No era una teoria sinó la seva pròpia experiència. Avui dia no parlem de direcció espiritual, però sí d'acompanyament espiritual. A voltes, haurà d'anar complementat per una teràpia, però obrir-se davant d'una persona, sense dependències i en llibertat, ajuda a desmuntar les ficcions i els enganys que ens assetgen.

Podem llegir els miracles de Jesús des del punt de vista de la invitació a un desvetllament interior?

Les narracions dels evangelis representen per a mi la font d'inspiració més profunda i de revelació més sorprenent sobre el sentit de la vida humana i el desvetllament interior. L'endimoniament de Gèrasa, per exemple, segueix un procés terapèutic i espiritual meravellós. Sense identificar el problema, no hi ha guarició. Al final, va per la Decàpolis explicant tot el que Déu ha fet en la seva vida. Aquests testimonis cristians són més efectius que mil sermons i tractats teològics, sense desmerèixer que també aquests tenen la seva utilitat.

Pot haver-hi consciència moral sense consciència psicològica?

Sense consciència psicològica, no pot haver-hi autèntica consciència moral. Si actuo mecànicament, si no m'adono que sóc autor dels meus actes, com puc saber si són bons o dolents, com puc exercir la meua llibertat de forma responsable? En tot cas, cauré en una aplicació mecànica de la llei a cada situació, sense la resposta personal que implica tota actitud moral. Aquest quadrimestre impartiré un seminari a la Facultat de Teologia que aplica aquest criteri: *Vers una nova comprensió psicològica i moral dels pecats capitals*. Un repte apassionant.

El desvetllament interior és un camí sense retorn?

L'escena de la pastilla vermella i la pastilla blava entre Morfeo i Neo a la pel·lícula *Matrix* és força reveladora. Si t'obres a la veritat, pren la pastilla vermella, però recorda que no hi ha marxa enrere. Més d'una vegada, les persones que fan un procés de treball interior es pregunten si no era millor la situació anterior, la de ser l'idiota feliç, però totes acaben responnent que val més la pena el camí iniciat, malgrat el preu de sofriment i esforç.

Viure amb sentit comporta necessàriament fer coses pels altres?

Efectivament. La inflació de l'ego d'una persona li retalla l'espai de l'alteritat. Com més ego, menys espai per als altres. Si l'ego disminueix, perquè prescindir-ne és impossible, la capacitat amorosa s'allibera i es teixeixen les relacions amb els altres d'atenció i de servei, especialment envers les persones més necessitades i febles.

«Sense l'autoconeixement, l'engany i la mentida fan estralls, en qualsevol àmbit de la vida, l'espiritual inclòs»

escriure una obra de teatre titulada *La ferida lluminosa*. D'això es tracta. De Jesús s'ha dit: «Les seves ferides ens han curat.» Nelson Mandela va aprendre en el temps de la presó el valor de la llibertat. Els seus més de 20 anys en aquest lloc es van transformar en una ferida lluminosa per a tot un país. Etty Hillesum, ferida per una guerra i per la persecució als jueus, escriu unes cartes que són un monument a l'esperança i a la joia. Tants d'altres exemples...

En quin sentit hem de distingir entre ego i essència?

L'ego aglutina la càrrega caracterològica de negativitat de la persona, que s'oposa a la seva essència, que és l'oasi de llum interior que l'impulsa a la realització del bé. El llenguatge moral parla de pecat i de gràcia. La psicologia qualifica respectivament aquestes dues

altra dimensió de la vida, però potser encara més perquè ha de practicar el discerniment espiritual i els paranys es tornen més subtils. L'emascament de les forces de l'ego per motivacions religioses és molt perillós. L'autoconeixement el desactiva.

L'Església ha descuidat massa l'aportació de la psicologia?

Crec que sí. La psicologia mal utilitzada és un perill, però la psicologia ignorada encara més. Veure-la com una amenaça a la vida espiritual, prendre postures defensives, tenir-li por o generar desconfiança no menen enlloc. Els execrables casos de pederàstia ho evidencien. Els candidats a serveis sacerdotals o religiosos de rellevància dins de la comunitat cristiana haurien de poder gaudir d'exploracions psicològiques que els desactivessin mecanismes d'engany. El diàleg interdisciplinari és indispensable, tot sabent que la psicologia té un sostre i l'espiritualitat, no. S'ha d'evitar el reduccionisme psicològic de la persona, sense deixar d'utilitzar els coneixements que ens proporciona.

Quin és el paper del guia o de l'acompanyant espiritual?

No puc oblidar les paraules que la meua mare ens va dirigir als sis fills que estàvem al voltant del llit en el darrer capvespre de la seva vida: «Si voleu progressar en la vostra vida espiritual, heu de portar direcció espiritual.» Ella

«El “Diari” de sant Francesc de Borja deixa clar que vivia unit a Déu les 24 hores del dia»

El P. Josep Maria Benítez, jesuïta i historiador, ha prologat el dietari espiritual

Eduard Brufau

L'Editorial 3 i 4 i l'Institut Internacional d'Estudis Borgians acaben de publicar el *Diari* de sant Francesc de Borja (1510-1572). Som davant d'un dietari espiritual que el sant valencià va escriure per a ús estrictament personal, i que ha estat poc difós. Ara, per primera vegada, apareix traduït al català de la mà del filòleg Joan Iborra, i amb un pròleg del P. Josep Maria Benítez. Aquest jesuïta i historiador català, de llarga i fecunda trajectòria vaticana, ressalta la importància del *Diari* per entendre més bé la figura d'aquest sant universal.

En aquesta edició del diari espiritual de Sant Francesc de Borja hi han intervingut nombrosos entesos i institucions...

Coincidint amb el cinquè centenari del seu naixement, i dins de les moltes iniciatives commemoratives, el filòleg

valencià Joan Iborra va tenir el projecte de fer més accessible el diari espiritual de sant Francesc de Borja amb una nova edició anotada. La proposta va ser acceptada per Eliseu Climent, de l'Editorial 3 i 4, i Maria Toldrà, de l'Institut Internacional d'Estudis Borgians (IIEB), i a mi se'm va proposar de fer-ne el pròleg.

Es tracta de la primera traducció catalana que es fa d'aquesta obra. Sant Francesc de Borja va escriure el diari en castellà, encara que no era la seva llengua materna, en un castellà de cort al qual ell estava habituat, però que en el text ell va farcir de valencianismes, italianismes i llatínismes.

El *Diari* és una obra de la qual fins ara se n'havia fet poca difusió.

Efectivament, encara és un text molt poc conegut. Només cal veure que l'edició primera d'aquest diari va ser feta per un jesuïta, el P. Frederic Cervós, el 1911,

ara fa just 100 anys! Però va ser una publicació per a especialistes, amb les notes a peu de pàgina en llatí, i va tenir molt poca incidència. Fins al 1997 no es va tornar a editar, aquesta vegada de la mà del P. Manuel Ruiz Jurado, que en va fer una excel·lent edició crítica.

Aquesta poca difusió s'explica pel fet que sant Francesc de Borja va escriure aquest diari per a un ús estrictament personal i per tant no té una finalitat literària. Gairebé m'atreviria a dir que més que un diari, es tracta d'un seguit d'anotacions espirituals, cites breus, apunts, al·lusions, records, paraules aïllades, etc. Això fa que sigui un text molt críptic, difícil d'entendre, de manera que avui algun dels fragments no sabem ben bé a què es refereixen. A vegades només es poden fer conjectures sobre alguns dels passatges.

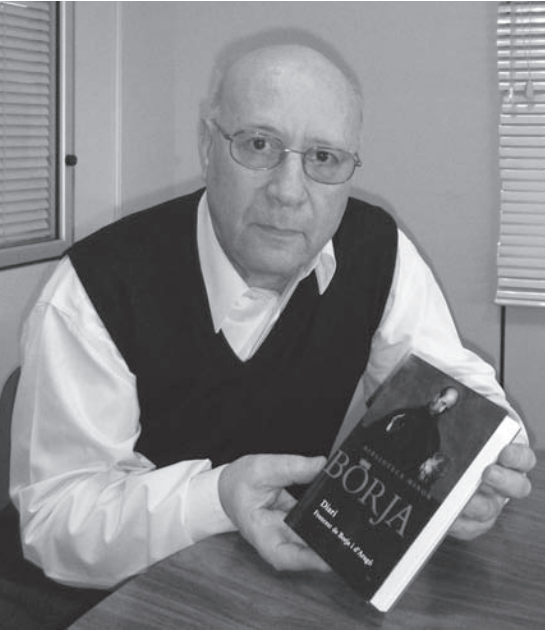
Quina és, doncs, la importància d'aquesta obra?

El valor del diari és que ens dona la clau per entendre moltes coses que havien passat al llarg de la seva vida. Afortunadament ell tenia una memòria extraordinària, i això li permet molt sovint anotar sobre el paper records d'esdeveniments de molts anys enrere. El diari, doncs, ha servit per confirmar intuïcions, però sobretot per desfer alguns mites sobre la seva vida.

Així, per exemple, s'havia dit que va decidir fer-se jesuïta en veure el cadàver descompost de l'emperadriu Elisabet de Portugal just abans d'enterrar-lo, moment en què suposadament va dir «mai més servir algú que se'm pugui morir». Però sabem que sant Francesc no va pronunciar mai aquesta frase, sinó que va ser una creació del segle XVII, quan es va voler barroquitzar el personatge amb aquestes paraules molt pròpies de l'època. El més curiós és que en el *Diari* sant Francesc de Borja el que anota és el primer de maig de cada any, és a dir, el dia que va morir l'emperadriu, però no pas l'enterrament. El text també deixa veure que la decisió d'entrar a la Companyia de Jesús va ser posterior a aquests fets, quan a Barcelona va conèixer els jesuïtes P. Antonio de Araoz i P. Pierre Fabre.

Què ens diu el text de la vida espiritual del sant de Gandia?

Al *Diari* queda clar que era un home d'una espiritualitat molt profunda i pauta. Pautada perquè amb aquesta obra sabem que seguia un ritme vital que ell havia anat aconseguint al llarg de la seva vida amb l'objectiu de viure unit a Déu, les 24 hores del dia. Les pràctiques i les devocions que seguia eren diverses, com ara l'Horari de la passió, el seguiment de les hores de Crist, el Via Crucis, el Rosari... Tot això, molt propi d'una espiritualitat medieval, serveix per marcar un cicle, un ritme intern, i ajuda a viure constantment en una tensió espiritual, que és el que feia sant Francesc de Borja. Les seves

Un diari tancat amb pany i forrellat

Sant Francesc de Borja va escriure el *Diari* a Roma durant els darrers anys de vida, entre el 1564 i 1570, quan ja havia assolit una gran maduresa espiritual. Sovint aquesta mena de diaris s'escriuen a instància d'algun director espiritual, però en el seu cas va ser totalment per iniciativa pròpia que el va començar. De fet no ho va comunicar mai a ningú i era de les poques coses que mantenia tancades amb clau a la seva habitació. El text original, com era costum a l'època, està escrit aprofitant retalls de cartes, documents i embalatges vells que ja no calia conservar. Encara que en falten uns quants fragments és una obra que permet conèixer bé com vivia la fe el tercer general dels jesuïtes.

anotacions confirmen ben clarament que la força espiritual d'aquest home era enorme, que era un personatge únic, un veritable sant.

Com resumiria breument el paper de sant Francesc de Borja dins de la Companyia de Jesús?

Jo diria que si sant Ignasi de Loiola en va ser el fundador, sant Francesc de Borja, com a tercer general dels jesuïtes, va ser l'encarregat de consolidar-la plenament. Al mateix temps va ser el qui li va donar l'expansió mundial definitiva. En aquest aspecte és curiós constatar com mentre que en època de sant Ignasi la Companyia es va estendre sobretot seguint les rutes colonials portugueses, és a dir, cap a l'Índia i la Xina, amb sant Francesc de Borja, de família imperial i ben relacionat amb la cort de Castella, s'expandeix cap a les colònies espanyoles d'Amèrica, des del Paraguai fins a Califòrnia. Es va crear així l'amplíssima tasca missionera dels jesuïtes al continent americà!

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any

Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi

per 120 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana durant un any (52 números)

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 120€ per any

☐ Dos pagaments semestral de 60€

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:

CatalunyaCristiana

(Departament de Subscripcions)

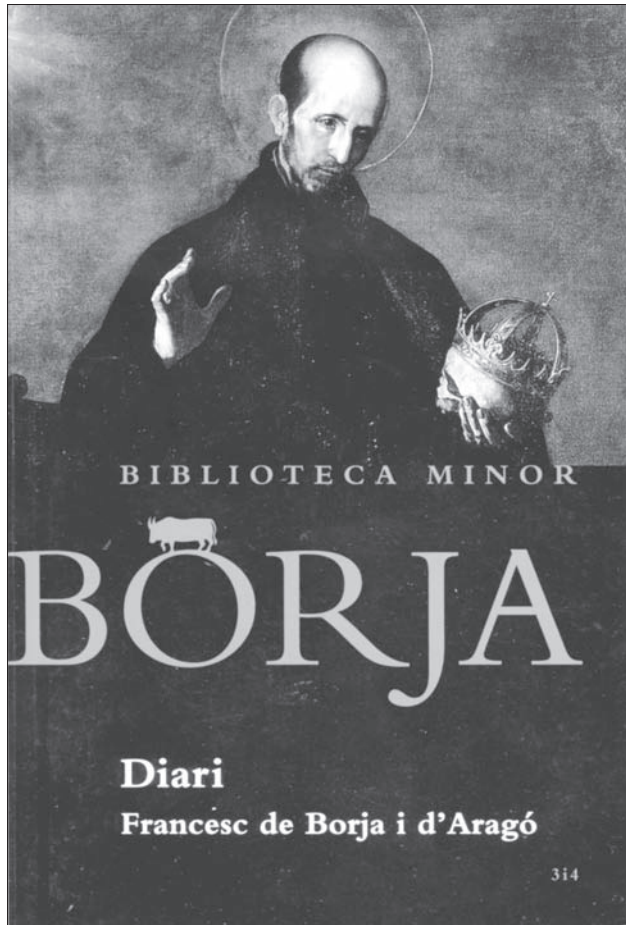
Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Desxifrar la interioritat del Borja sant

La lectura del «Diari» ens permet copsar una vida espiritual excepcionalment intensa

Francesc de Borja i d'Aragó, Diari.
Editorial 3 i 4, 2010, 255 pàgines.

E.B.

Tot i la complexitat del text, el *Diari* de sant Francesc de Borja és un bon exemple del que és una vida espiritual realment profunda. Al llarg d'aquestes pàgines el sant de Gandia ens explica d'una manera força detallada la seva fe viscuda dia a dia, amb les seves devocions particulars, les pregàries i peticions que feia o els exercicis espirituals. És especialment interessant llegir com reparteix les pregàries al llarg de les diferents hores del dia i com, fins i tot, dedica jornades senceres a l'oració. En serien uns bons exemples els fragments del 10 de juny del 1564, 21 de març del 1565 i 9 de gener del 1566.

Llegint aquestes pàgines hi ha una paraula que es repeteix molt sovint, gairebé a cada nota: consolació. En el pròleg el P. Josep Maria Benítez especifica que aquesta paraula aquí s'ha d'entendre contraposada a desolació. Més concretament aquest terme «en la vida espiritual vol dir que hom sent que viu en un estat íntim de goig espiritual. Penso que aquesta vivència

és la clau de comprensió del món espiritual d'aquell home madur, Borja, que (...) consolidava el seu exigent progrés personal vers la "santedat" en un tracte familiar amb Déu».

Sant Francesc de Borja també deixa lloc en el seu *Diari* per a records i commemoracions importants de la seva vida, com ara els aniversaris de la seva professió religiosa o de la mort del seu pare. Així ho podem veure als fragments 9 i 31 de gener del 1566. Igualment, escriu sobre algunes de les seves activitats diàries i el seu estat de salut.

El *Diari* és fruit d'una època determinada, amb el seu llenguatge, d'una classe social concreta, l'aristocràcia, i d'una experiència vital pròpia, la de sant Francesc de Borja. Però el que s'expressa al llarg d'aquestes pàgines, la vida espiritual, és vàlida per a totes les persones, de totes les condicions i de totes les èpoques. En la mesura de les seves possibilitats, perquè cada persona és diferent i única, tothom està cridat a desplegar la seva riquesa espiritual com un camí per atansar-nos a Déu. Això és el que va fer sant Francesc de Borja.

1564

10 de juny. (...) De la primera hora fins a la 3a doní gràcies per qui és el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. M'oferí com sóc, confús, per anar a les Índies o Constantinoble i per morir per qui és el meu Déu; demaní que em donés coneixement de qui és i que totes les coses les faça jo per qui Ell és. De la tercera fins a la sisena doní gràcies per l'eternitat del Pare, Fill i Esperit Sant. (...)

1565

21 de març. M'encomaní a sant Benet, a la Companyia i a tots els sants després del dia de sant Sebastià. Oferir la vida cadascuna de les 21 hores amb els set parenostres, perquè Crist, nostre Senyor, l'oferí al Pare etern, per la seua Església romana, per la Companyia; també per tots els qui trobe conformes a la divina voluntat, sempre que podré.

1566

9 de gener. Consolació. Es demanà set coses en cada hora i s'hi oferiren: 1r: per qui Ell és; 2n: per allò que oferí Crist; 3r: pel Papa i tota l'Església; 4t: per Francesc i tot el que s'hi demana; 5è: per la Companyia en tot; 6è: per les ànimes del purgatori; 7è: per les necessitats més urgents que són presents al món. (...) afligits, temptats, perseguits, els qui són a punt de morir, malalts, per tots i pels difunts i pels qui són en casa de provació, (...). Dia de la mort de mon pare. Benedicció, esperança.

10 de gener. Malalt.

(...)

15 de gener. Malalt. Consolació.

16 de gener. Malalt. Consolació. Esperança.

17 de gener. Consolació. Es demanà perdó per enguany i vida nova, amb d'altres coses. Consolació.

(...)

22 de gener. Consolació. Es demanà en totes les hores que el Senyor em faça gràcia rebre el viàtic a punt de morir (...).

31 de gener. Es compleixen divuit anys d'ençà que professí a Gandia (...).

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: *Full diocesà*; al bisbat d'Urgell: *Full dominical*; al bisbat de Tortosa: *Vida diocesana*; al bisbat de Terrassa: *Full Dominical*; a l'arquebisbat de Tarragona: *Full Parroquial*; al bisbat de Solsona: *Full Diocesà*; al bisbat de Sant Feliu: *Full Dominical*; al bisbat de Lleida: *Vida Parroquial*; al bisbat de Girona: *Full Parroquial*; a l'arquebisbat de Barcelona: *Full dominical*)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

Anàlisi

De caixes a bancs: a cada bugada un llençol

Ignasi Farreres
President del Centre
d'Estudis Econòmics
i Socials (CEES)

Des de l'any 2009 les caixes d'estalvi estan subjectes a diverses tongades de canvis en les normatives que les regulen i que exerceixen sobre elles, talment com tsunamis, efectes devastadors.

L'origen de tot plegat està en l'esclat de la bombolla immobiliària que ens va implosionar a les mans, i va ensorrar el nombre de vendes d'habitatges i, en menor proporció, els seus preus que, malgrat tot, continuen sent cars. A això s'hi va afegir, per acabar-ho d'adobar, la crisi econòmica general, que va provocar la disminució de l'activitat productiva que ha derivat en reducció de plantilles i tancament d'empreses, ha destruït ocupació i ha elevat enormement l'atur. Tot plegat ha reduït la capacitat monetària de moltes famílies, que no poden pagar les hipoteques dels seus habitatges i menys encara plantejar-se comprar-ne un de nou.

La primera onada va produir-se l'any 2009 quan el Banc d'Espanya va instar les caixes a emprendre processos d'integració o de fusions a fi d'enfortir-les: racionalitzar les seves estructures, disminuir costos i guanyar productivitat. Vegem quin resultat ha donat a Catalunya; hi havia 10 caixes. A hores d'ara en queden tres amb independència operativa en territori català: "la Caixa", que ha absorbit Caixa Girona; Catalunya Caixa, que integra les anteriors Caixa de Catalunya, Tarragona i Manresa, i Unnim Caixa, resultat de la fusió de les caixes de Terrassa, Sabadell i Manlleu. Les altres dues restants, Caixa Penedès i Laietana, s'han integrat en una figura denominada SIP (Sistema Institucional de Protecció), liderada en el cas de Caixa Laietana per Caja Madrid, i que, de fet, ha suposat la seva desaparició com a caixes amb centre de decisió a Catalunya.

A la primera bugada dos llençols perduts. Per acomboiar tot aquest procés de concentracions es va crear el FROB (Fons de Reestructuració i Ordenació Bancària), amb la missió de concedir crèdits a les entitats que iniciaven aquests processos i necessitessin recursos per abordar-los. Però aquests crèdits eren a 5 anys i a interès del 7,5% anual, tipus molt elevat, cosa que fa molt difícil que els préstecs puguin ser retornats.

Mentrestant, la situació financera d'Espanya ha anat empitjorant. El maig del 2010 el Govern espanyol va aprovar

un decret que imposa una sèrie de dures mesures econòmiques: rebaixa del sou dels funcionaris, congelació de les pensions, etc. Aquesta decisió va ser producte d'una mena d'últimàtum que van fer arribar a Zapatero els socis de la UE, Obama i el president xinès. Després, el juliol del 2010, va venir la modificació de la LORCA (Ley de Ordenación y Regulación de las Cajas de Ahorro) i poc després el Parlament català modificava la seva Llei de Caixes sense pestanyear, per fer-la coherent amb les directrius de la llei estatal.

Gran desconfiança

La segona onada és la que s'està produint en aquests moments. Els denominats «mercats» (ens diuen que són els inversors internacionals) tenen recança a invertir en determinats països europeus perifèrics (primer fou Grècia i després Irlanda, que van ser intervingudes pels seus grans desequilibris; després l'atenció s'ha anat centrant en Portugal i ara en Espanya). En el fons, hi ha una gran desconfiança en la solvència de l'economia espanyola i es dubta de la seva capacitat de tornar els crèdits rebuts. S'estima que els bancs i caixes espanyols deuen 780.000 milions d'euros (a més hi ha el que deuen les administracions públiques i les empreses i particulars). Tot plegat fa que siguin reticents a deixar diners, cosa que ha provocat l'augment progressiu de la prima de risc i això suposa pagar un tipus d'interès més alt pels nous crèdits que concedeixen o renoven.

Per fer-hi front, el Banc d'Espanya i el Govern espanyol han decidit actuar enèrgicament —això sí, sense descavalcar pràcticament cap dels presumptes mals gestors ni demanar-los cap tipus de responsabilitats— obligant a augmentar els recursos propis (*core capital*) que han de tenir les institucions financeres com a garantia de la seva solvència, elevant el coeficient del 7% que fixen les normes internacionals de Basilea al 8%, i fins i tot al 9% o al 10% si no tenen forma jurídica de banc i segons els casos, cosa que fa pensar que sembla haver-hi una discriminació negativa envers les caixes, ja que els exigeixen més coeficient de capital que no pas als bancs cotitzats.

Això ha provocat la protesta de la

«Hi ha una gran desconfiança en la solvència de l'economia espanyola i es dubta de la seva capacitat de tornar els crèdits rebuts»

Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvi per boca del seu president, Isidre Fainé. Això obliga les caixes a buscar diners (a recapitalitzar-se, en diuen), i com que les caixes avui són incapaces de generar elles soles aquests recursos, els han d'anar a cercar al FROB o als mercats. I aquests difícilment els deixen a entitats que no estiguin constituïdes com a mercantils, amb possibilitat d'emetre accions i que, per tant, a més de generar dret a dividends, tinguin també capacitat de decidir les polítiques de l'entitat.

Avantatges i inconvenients

En resum, que han de tenir una figura jurídica com la dels bancs, que poden ser comprats, venuts, o bé fer ampliacions de capital. Però, d'altra banda, la conversió en bancs té l'avantatge que obre el camí a poder accedir a nous capitals, i l'inconvenient que, en ser els propietaris persones particulars i no una Fundació o una Caixa, aquelles, lògicament, tenen interès que el dividend a repartir sigui el màxim possible, el que va en detriment de la part dels

beneficis que es destinaria a l'Obra social. O a l'inrevés, per ofegar-la, poden decidir no repartir cap benefici, amb la qual cosa res aniria aquell any a l'Obra social.

Resumint molt i fixant-nos en l'impacte que pot tenir el tema a Catalunya. Ara tenim "la Caixa", que acaba de convertir en banc la seva operativa financera (CaixaBank), mitjançant la transformació en banc de Critería, però amb la particularitat que la propietat de les accions continuarà sent de "la Caixa", que seguirà conservant l'estatus de caixa d'estalvis, a la vegada que es determina que en el nou banc (l'anterior

Critería), almenys d'entrada, els accionistes particulars no podran tenir mai la majoria del capital. Això permet a "la Caixa" mantenir la naturalesa jurídica de caixa d'estalvis, condició que perdria si les accions dels particulars (poden ser bancs, governs, altres institucions o persones privades) superessin el 50%.

I aquí hi ha el dubte del que pot succeir amb les altres dues caixes: Catalunya-Caixa i Unnim. Sembla que la seva situació financera pot exigir que hagin de recórrer a demanar fons del FROB, en una quantitat tal que no tinguin capacitat de devolució en les ara més dures condicions que s'exigeixen i això pot portar-les a ser nacionalitzades (propietat del Govern d'Espanya que després podria privatitzar-les venent-les al millor postor o a qui li interessi) o bé a convertir-se necessàriament a la figura de bancs. Caldrà veure com poden sortir de l'atzucac.

Diverses incògnites

Malgrat tot, el que més pot preocupar el ciutadà del carrer és com queda finalment la situació: deixaran d'haver-hi institucions financeres properes a la ciutadania popular que va dipositar la seva confiança en les caixes d'estalvi i en les quals, des de la proximitat d'acollida, hi dipositaven els seus estalvis, hi cercaven un crèdit o li administraven els rebuts dels consums domèstics? O bé desapareixerà de cop o gradualment l'Obra social de les caixes que durant anys ha actuat com una pluja fina en què en general hi han trobat aixopluc tant d'activitats socials, benèfiques, culturals i esportives?

Deixaran de ser un recurs al qual poder recórrer tantes i tantes entitats del Tercer Sector Social que fins ara hi han trobat un suport important? Finalment, deixarà de tenir força a Catalunya el sector financer que representaven les caixes d'estalvi, i que li conferien el títol de figurar entre els sectors punters dins de l'economia espanyola? Veurem com es desenvolupa el tema en els propers mesos i com reaccionen davant de tots aquests perills i incògnites el Govern i la societat civil catalana.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Llibres

Batecs de pedra

El text d'aquest llibre, fet a partir de converses amb l'escultor japonès Etsuro Sotoo, ens permet quedar embaïllats amb l'espiritualitat del temple de la Sagrada Família a través dels ulls del qui probablement representa millor la continuïtat de l'esperit de Gaudí. Sotoo fa més de trenta anys que va arribar a Barcelona i va quedar fascinat pel misteri que batejava en aquelles pedres. Les fotografies de Marc Llimargas fan del volum un autèntic «poema visual».

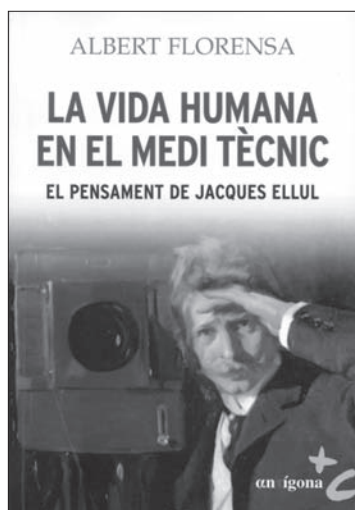

Etsuro Sotoo, *La libertad vertical. Conversaciones sobre la Sagrada Familia*. Ediciones Encuentro, Col·lecció Arte, 2010, 194 pàg.

Progrés i humanitat

Jacques Ellul, membre de l'«escola francesa de tecnologia», és un dels pensadors del segle XX que més ha reflexionat sobre les transformacions que experimenta l'ésser humà en el medi tècnic. Ellul creu que el pensament tecnològic ha marginat altres dimensions de la persona (religiosa, emotiva, simbòlica...). En aquest llibre el filòsof Albert Florensa explica que la tecnologia ha de ser compatible amb la nostra condició d'humans.

Albert Florensa, *La vida humana en el medi tècnic. El pensamiento de Jacques Ellul*. Editorial Claret, Col·lecció Antígona, 2010, 0286 pàg.

Diversitat associativa

A la Facultat de Dret Canònic de la Universitat de Navarra va tenir lloc, del 4 al 6 de novembre del 2009, el VIII Simposi Internacional de l'Institut Martín de Azpilcueta, sota el títol «Les associacions de fidels. Aspectes canònics i civils». Aquestes actes del simposi que ara es publiquen ofereixen una exposició sistemàtica de les principals qüestions relatives a la dimensió jurídica del fenomen associatiu, tant en la vessant canònica com civil.

AA.DD., *Las asociaciones de fieles. Aspectos canónicos y civiles*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Canónica, 2011, 384 pàg.

Pintura religiosa

Aquest llibre va ser publicat amb motiu del centenari de l'església de Santa Maria de la Salut (Castelldefels). Acabada la guerra civil, va començar el procés d'embelliment de l'interior. El 1948 es va projectar un programa iconogràfic de pintures murals al fresc sobre la vida de Jesús i la Mare de Déu. El pintor Josep Serra Santa va executar aquesta tasca entre el 1949 i el 1956. La pintura mural de la capella del Baptisteri va ser executada pel pintor Ignasi Gil. (Ramon Ribera)

Javier Clemente i Jordi Orriols, *Pinturas murales de la iglesia de Santa María de Castelldefels*. Parròquia de Castelldefels, 2009, 88 pàg.

Examen de consciència

En aquesta novel·la de Carmen Amoraga apareix María José, que pateix un accident justament quan ha recuperat el control de la seva vida. I la seva mare, tan semblants sense voler-ho. I també Marga, que somnia per totes dues. I Fermín, Paco i Joaquín. És la història de totes aquestes persones, unides per llaços d'amistat, d'amor o de família, i que així i tot es converteixen en desconegudes. Només una mirada des de la distància els ajuda a recompondre el seu propi mapa vital.

Carmen Amoraga, *El tiempo mientras tanto*. Editorial Planeta, Col·lecció Autores Españoles e Iberoamericanos, 2010, 298 pàg.

Receptes exquisides

Aquesta obra presenta un compendi de 500 aperitius a través de receptes fàcils de preparar. Inclou consells per seleccionar els millors ingredients i ensenyar-los de la forma més exquisida, així com informació sobre tècniques de base i equip. També ofereix trucs per arreglar les coses quan es torcen a l'últim moment. Hi ha aperitius per a cada ocasió: canapès per servir en un còctel, trossos de pizza per a festes infantils, etc.

Susannah Blake, *500 aperitivos*. Editorial Blume, 2010, 288 pàg.

Un fenomen musical

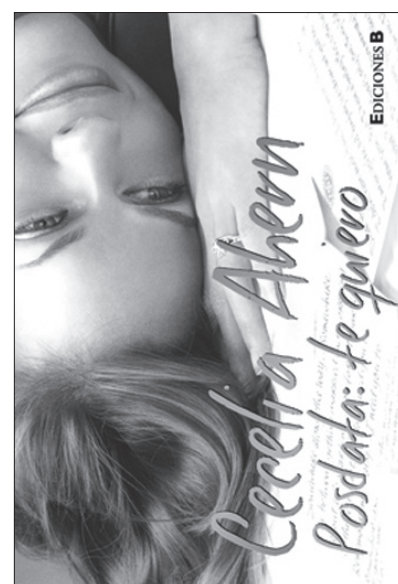
Amb només setze anys, Justin Bieber es troba al cim de la seva carrera musical, amb quatre milions de discos venuts i 13,5 milions d'amics al Facebook. En aquesta autobiografia, que conté més de 200 fotografies, moltes d'elles inèdites, revela secrets sobre la seva família, la seva trajectòria musical i la relació amb els seus fans arreu del món. Es tracta d'un intens recorregut per la vida i les emocions de Justin Bieber a través de la seva pròpia mirada.

Justin Bieber. *Mi historia. Primeros pasos hacia la eternidad*. Libros Cúpula, 2011, 240 pàg.

Història d'amor

Holly i Gerry eren ànimes bessones. Es coneixien des de l'infant i sentien com si sempre haguessin estat junts. Holly pensava que no podria viure sense ell, però tres mesos després de la seva mort, rep un misteriós paquet. Gerry li ha deixat un seguit de cartes en què, amb tendresa i humor, l'ànima a tirar endavant. Ediciones B presenta una innovació sensacional: el llibre de butxaca d'última generació, nou de concepte, format i material.

Cecelia Ahern, *Posdata: te quiero*. Ediciones B, Col·lecció Librinos, 2010, 706 pàg.

Crítica literària

Notícies en temps de guerra

Em va temptar de llegir-lo l'escrit que l'editor va posar a la portada que deia «amb la sensibilitat de *La societat literària i de pastís de pela de patata de Guernsey*».

He de dir que, si bé és cert que la novel·la té un bon grau de sensibilitat, no és el mateix que el de *La societat literària...*, novel·la en la qual, com ja us parlava en la crítica que en vaig fer en aquestes pàgines, el sentit de l'humor hi té un paper quasi cabdal que en fa encara més atractiva la lectura i, sobretot, més fàcil.

Això no treu que *La carta* sigui una bona novel·la i que el seu recorregut en el temps coincideixi amb l'altra i que el lloc se situï a tots dos costats de l'Atlàntic. És una visió molt realista de les vivències del dia a dia que una periodista/reportera ens presenta i ens enfronta, aquí sí amb sensibilitat, a conèixer les vides i les angoixes que van patir els londinencs en la Segona Guerra Mundial i que en transmetre-les als seus compatriotes dels Estats Units d'Amèrica els vol fer entendre que o entren a la guerra per aturar les tropes de Hitler o se'l trobaran a casa abans del que es pensen.

Tot i que aquest escenari és prou

SARAH BLAKE

La carta.

Amsterdam, 2010, 318 pàg.

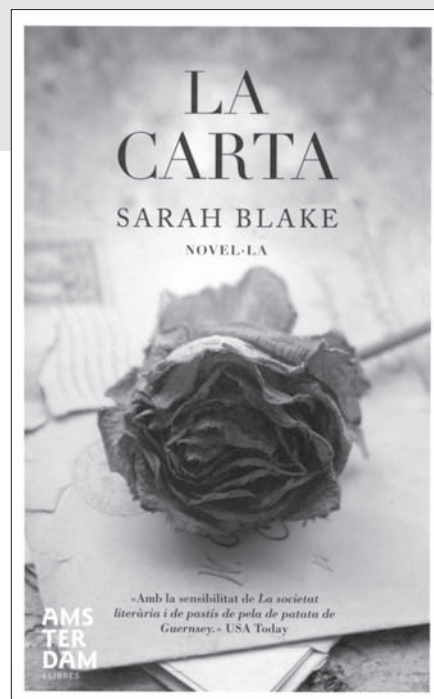
important en ell mateix, la trama de la història és la de tres dones, les vides de les quals s'encreuaran en la decisió d'una notícia (no us diré quina per deixar l'ham de la lectura), esperada, temuda, viscuda d'una banda, coneguda d'altra, i descoberta pel lector que, indefectiblement, entra en el patiment de cadascuna de les tres protagonistes que participa més o menys activament del missatge o sigui de la conseqüència de *La carta*.

Les dones són l'Iris James, la metòdica encarregada de l'oficina de correus de Franklin, a Massachusetts; l'Emma Fitch, la flamant dona del metge local, que espera amb delit l'arribada del correu amb notícies del seu marit, que és a Londres ajudant els ferits en els bombardejos; i la periodista Frankie Bard, la veu que explica per ràdio als

americans l'horror de la guerra a la vella Europa. Què passaria si alguna d'elles decidís no fer arribar una notícia a la seva destinació?

La traducció peca d'elitisme. M'explico. Entenc que el traductor ben preparat vulgui lluir els seus coneixements de la llengua, però el lector de novel·la cerca, abans que res, passar-s'ho bé i no cal *emprar mots escaients de la gaia parla* que, o bé han caigut en desús, o bé són emprats en camps reduïts i que tenen sinònims més corrents que no obliguen a fer una consulta al diccionari per escatir-ne el significat. Potser exagero, i he de dir que dins del context a mi personalment no m'han fet nosa, però he d'advertir que un lector poc avesat a la llengua pot trobar-se un xic desconcertat. Aclareixo que això no entorpeix la trama del llibre.

Pere Fàbregues
Llibreter

Crítica teatral

Val més riure, que són quatre dies

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

CELEBRACIÓ,
de Harold Pinter.

DIRECTOR: Lluís Pasqual.

INTÈRPRETS: Jordi Bosch, Roger Coma, Eduard Farelo, Míriam Iscla, Marta Marco, Àngels Moll, Boris Ruiz, Pep Sais i Clara Segura. Teatre Lliure Gràcia, Barcelona. Fins al 27 de febrer.

La penúltima obra de Harold Pinter (Londres, 1930 - 2008) és del 1999. I es nota que ha passat una dècada des que va ser escrita. Ara, res ja no és com era. *Celebració* és una mena d'obra no-Pinter. I no pas perquè l'autor abandoni el seu estil: frases curtes, tallants, desconcertants... sinó perquè el sarcasme es converteix en comèdia, una comèdia que reposa en els personatges i els traspasa tota la responsabilitat perquè salvin la pell.

Sembla com si Harold Pinter els hagués aplegat en un espai simbòlic de la puixança i la decadència: un restaurant de luxe o de moda, però tampoc *fashion* del tot, sinó d'aquells on cal anar per mostrar que s'hi pot estirar més el braç que la màniga, només perquè ho sàpiga tothom.

Lluís Pasqual reforça aquesta opció.

© Ros Ribas

Tota la companyia de l'espectacle en una escena al complet.

En fa una lectura menys anglesa i més catalana: el propietari del restaurant és de l'interior, del cor de Catalunya, i està convençut que l'amor que posa en la cuina li prové de la infància al cafè del poble. Els menús tenen aires casolans. Les bromes que es fan a taula els comensals beuen de les fonts més populars. I les tres o quatre intervencions en solitari del cambrer veterà —l'únic personatge que sembla que toqui de peus a terra— s'adapten a les

referències més pròximes.

Allà on Harold Pinter posa en boca del cambrer, per exemple: T.S. Eliot, Ezra Pound, Dylan Thomas, Joseph Conrad, Aldous Huxley, Virginia Wolf o Thomas Hardy, aquí, en la versió catalana, s'hi barregen noms de velles glòries de les lletres locals: Joan Maragall, Josep Pla, J. V. Foix, Salvador Espriu...

Lluís Pasqual ha aprofitat al màxim les noves possibilitats tècniques del Lliure de Gràcia. Una plataforma d'as-

sensor, que va de l'infern a l'escenari i de l'escenari a l'entresolat, fa que s'assisteixi a les converses de dues de les taules del restaurant de Pinter en pisos diferents. Els espectadors, situats a tres bandes, tampoc no es perdran les expressions de cadascun dels personatges perquè una lentíssima i gairebé imperceptible plataforma giratòria de cavallets els mou en cercle, enmig de la no-conversa que mantenen.

La sensació que se n'hauria de treure, però, sobre si els personatges es malferixen amb la paraula, no és tan punxent com sembla. Mentre en una taula, dues parelles de cunyats celebren el primer aniversari de casament d'una d'elles, en una altra, una parella que fa cara de ser en un reservat, celebra com en són, de fantàstics, i com han fet fortuna. Mentre els propietaris del restaurant celebren els afalacs i aguanten les humiliacions per mantenir la clientela, el cambrer celebra la generosa propina amb soliloquis sobre les batalletes del seu avi.

Celebració és una obra breu, només una hora, per a intèrprets amb els genolls pelats a l'escenari. Banda sonora per fer més suaus els canvis de pla. Mobiliari blanc. Vestuari de butxaca grassa. Joies i pedreria. I un treball actoral que fa la impressió que Lluís Pasqual hagi polit artesanalment fins a aconseguir-ne el registre que ha pensat que potser hi volia imprimir Harold Pinter. És a dir: tips de tanta tragèdia, val més riure, que són quatre dies.

Actualitats científiques

Atenció a la pesca excessiva o incontrolada

Com hom sap, els científics ja van aixecar la veu contra la pesca indiscriminada que tants perjudicis causa a la supervivència de moltes espècies marines. Però això no és tot. Encara que se seleccioni el que es pesca, si es fa segons els capricis dels consumidors i no tenint en compte l'equilibri biològic, també hi ha el perill de la minva efectiva de moltes menes de peixos que, precisament, són els que ajuden a la supervivència de moltes altres espècies. L'estadística ens mostra que l'extracció pesquera dels mars ha anat creixent molt en els últims anys. Concretament: el 1950 el total del que els humans pescaren en el mar era de 16,7 milions de tones, mentre que el 2006 va ser de 77,9 milions. No tenim l'estadística del 2010, però bé ens podem imaginar que no deu estar gaire lluny d'aquesta xifra. De fet, diguem-ho tot, ara sembla que s'ha estabilitzat a l'entorn dels 80 milions, però el 1994 es va arribar als 85,2 milions.

Però no és encara el volum de pesca el problema més gros que hi ha. Hom creu que si no creix aquesta quantitat encara es pot considerar sostenible si es pesca adequadament el que més ens convé. S'ha obert una investigació per part de Daniel Pauly, de

Banc de tonyines vermelles («Thunnus thynnus»).

la Universitat de la Columbia Britànica, i Enric Sala, del National Geographic, que mostra que només serà estable i amb sostenibilitat aquesta captura si es fa pescant amb seny. Què volen dir amb això aquests dos

científics? Que no és el mateix un quilogram de tonyina que un de sardines; el primer té un impacte cent vegades més alt en l'ecosistema global oceànic. Anomenen SeafoodPrint (=empremta de l'aliment marí) l'objecte del seu estudi. El que cal és capturar racionalment. Que pescar determinats peixos en més quantitat que altres ocasiona un desequilibri que cal evitar. I diuen que les recomanacions que s'han fet sobre el consum haurien de transformar-se en obligacions. Menjar més saldina i menys tonyina, per exemple. «Actualment només l'1% de l'oceà és protegit mentre que ho és el 12% de la terra ferma i només una fracció d'aquest 1% ho és de manera total», diu Enric Sala.

Cal, doncs, un canvi eficaç en la legislació sobre aquest tema que permeti que la riquesa marina que ens dona tant d'aliment pugui renovar-se constantment, sense que minvin en conjunt els recursos. Els països han de repartir-se equitativament els tresors dels oceans, bo i fent que es mantinguin recuperables.

L'univers de les galàxies

15. Els púlsars són astres que es fan cada vegada més interessants

Des del 1968 que es féu públic el descobriment dels primers púlsars ha plogut molt. Avui dia trobar-ne un és gairebé un esdeveniment rutinari en molts observatoris astronòmics. Però les noves troballes no tan sols no han aclarit res de l'interrogant plantejat per l'enorme intensitat del seu camp magnètic sinó que encara han posat sobre la taula nous problemes. La doctora Jocelyn Bell Burnell, descobridora del primer púlsar, que és ara, des de 1991, la cap del Departament de l'Open University del Regne Unit, va venir el 1999 a Barcelona a donar una conferència sobre el tema dels púlsars al Museu de la Ciència de la Fundació "la Caixa", i, entre altres coses digué que la recerca sobre púlsars ens està donant constantment noves sorpreses. I això encara es pot dir avui. Us n'explicaré dues.

Els púlsars ultraràpids

Durant uns anys el púlsar de la Nebulosa del Cranc es considerà el més ràpid de tots, cosa que es considerà lògica pel fet de ser també el més jove de tots els descoberts (corresponent a una supernova de fa menys de 1000 anys), ja que amb el temps és presumible que la velocitat de gir minvi perquè pel moviment que fa es va frenant en anar perdent energia. El període de 0,033 segons volia dir que feia 30 voltes a cada segon i hom creia que ja era al límit de la possible velocitat de gir d'un d'aquests objectes còsmics. Certament ja era meravellós que una massa superior a la del Sol, amb un diàmetre de 15 km, fes voltes amb aquesta rapidesa, que es pot qualificar de vertiginosa! Ara bé, que els púlsars es van frenant amb el temps, cosa previsible teòricament com acabem de dir, també ha estat comprovat. El que va ser descobert per Jocelyn des del 1967 ha augmentat el període en gairebé dues mil·lèsimes de segon. Per això els que tenen molts mil·lennis o

milions d'anys d'existència han de tenir un gir més lent.

Però ben aviat vingueren sorpreses. A la tardor del 1982 el gran radiotelescopi d'Arecibo (Puerto Rico) descobria a la constel·lació de la Vulpecula, no gaire lluny precisament d'on es trobà el primer púlsar, un altre de molt singular: té un període de 0,001558 seg., que equival a fer 622 pulsacions cada segon, o sigui fa el mateix nombre de voltes per segon sobre el seu eix. I no sabem pas que sigui un púlsar recent. Això no tan sols és meravellós per a un profà sinó també per a qualsevol astrònom ben experimentat. Els càlculs teòrics diuen que a una velocitat com aquesta s'origina una força centrífuga capaç de desintegrar l'astre. Caldrà revisar càlculs. Una observació més detallada d'aquest objecte ha mostrat que cada 9 hores i 17 minuts s'eclipsa per un poc temps la seva radiació. Què vol dir això? Que té un company, com era previsible. Es tracta, doncs, d'un sistema binari i el que provoca l'eclipsi podria ser simplement una nana blanca o, fins i tot, un altre estel neutrònic que no radia cap a nosaltres. Aleshores l'enorme velocitat de gir podria venir del fet que un dels dos s'accelera a causa de la matèria que xucla del seu company. És també pel càlcul que es demostra que la succió de matèria provoca una reacceleració. I si l'astre no es desintegra girant tan ràpid vol dir que els estels neutrònics tenen una consistència molt superior a la matèria ordinària. La pregunta que es pot fer és: d'on els ve aquesta fermesa? És difícil de respondre i, naturalment, no podem fer experiments per resoldre aquest interrogant.

Ara bé, se n'han trobat més de púlsars ultraràpids. A Arecibo mateix el 1983 se n'identificà un altre que tenia el període de 0,00613 seg., i el 1986 un altre de 0,00536 seg. I no cal que seguim amb altres que es van trobant de períodes inferiors a la centèsima de segon. No

són gaires, no arriben a la vintena; el més habitual és que tinguin el període entre 0,1 i 15 segons. Però els que desafien els principis de la mecànica amb el gir tan ràpid que sembla impossible fer-lo sense desintegrar-se, segueixen preocupant els astrofísics. La constància dels observadors ha aconseguit trobar que, no solament aquell del 1982, sinó també en alguns altres hi ha un company, cosa que sembla confirmar el que s'havia suposat, que els casos de gir tan ràpid s'han d'explicar en general pel fet que la gran força de gravetat amb què absorbeix l'un els gasos de l'altre l'ha fet reaccelerar. I què cal contestar si es veu clar que no té company i també fa les voltes a gran velocitat? La resposta seria que el va reaccelerar un acompanyant que ara ja no existeix perquè ha estat totalment absorbit per ell, que encara conserva en gran part aquella velocitat que se li produí. Són hipòtesis, però molt versemblants.

Un púlsar dona la raó a Einstein

Crec que pot resultar interessant per al lector el que ara explicarem. Un dels pilars de la teoria de la relativitat és que la velocitat de la llum és un invariant. Tant si el cos es mou com si es troba en repòs la llum que emeti té sempre la mateixa velocitat. Però una comprovació experimental d'aquest principi no és fàcil. No es pot moure un focus lluminós a una velocitat que afecti de manera mesurable la velocitat de propagació d'un raig lluminós. Però heus aquí que l'astronomia, concretament un dels púlsars, ha servit per comprovar aquest principi d'Einstein.

El 1974 es va descobrir un sistema binari format per dos estels que tots dos eren neutrònics. Només es van poder «veure» amb el radiotelescopi, no visualment, és clar, però amb total

certesa. Dels dos tan sols un era púlsar. L'altre, si emetia el raig energètic ho feia en una altra direcció i no cap a la terra o potser ja no emetia energia electromagnètica, no ho sabem. Es va poder fer el càlcul de les òrbites que feien a l'entorn del seu centre comú de gravetat i es veié que tenien massa similar, però essent del tot invisibles als telescopis, es deduí que probablement tots dos eren neutrònics.

I el 1980 Paul Davies exposa en un article a la revista *New Scientist* com aquell sistema binari ha proporcionat un mètode per demostrar que efectivament és certa la invariància de la velocitat de la llum. Com se'n pogué treure aquesta conclusió? S'havia pogut calcular la velocitat amb què fan la revolució els dos estels gràcies als eclipsis que l'un produeix en l'altre. A causa de la seva proximitat i gran massa ho fan molt ràpidament: la velocitat amb què corre el que fa la volta bo i eclipsant el raig energètic del company és de 3.000 km/seg, i també serà, naturalment, la velocitat a què es mou el púlsar de massa semblant. Ara bé, si la velocitat de la llum no fos, com diu la teoria einsteiniana, un invariant, resultaria que les ones electromagnètiques que en rebem, que van a uns 300.000 km/seg perquè són de la mateixa naturalesa que les lluminoses, alternarien la velocitat de 297.000 a 303.000 km/seg, al ritme d'acostar-se i apartar-se de nosaltres en fer la volta que hem dit. Què és el que s'observa? Que arriben constantment les ones que ens envia sempre amb la mateixa velocitat. És a dir se segueix la mateixa regularitat en els bips, tal com passa en tots els altres púlsars. El moviment de revolució no afecta gens ni mica la velocitat de transmissió de les seves radiacions que, per consegüent, ens vénen a la mateixa velocitat tant si se'ns allunya com si se'ns acosta. Einstein havia mort el 1955 i no va poder tenir la satisfacció de conèixer aquesta constatació del que ell havia establert teòricament. Les ciències s'interrelacionen, ja ho sabem, i en aquest cas l'astronomia ha donat ajut a la física.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

WINTER'S BONE (**)**

Directora: Debra Granik.

Guionistes: Debra Granik i Anne Rosellini.

Intèrprets: Jennifer Lawrence, John Hawkes, Kevin Breznahan, Dale Dickey, Garret Dillahunt.

Gènere: drama.

Estats Units, color, 2010. 100 minuts. / Majors de 16 anys.

Ree Dolly, de 17 anys, decideix buscar el seu pare després que aquest ofereixi la casa familiar com a garantia per a la fiança que li permetrà sortir de la presó i desaparèixer sense deixar rastre. Abans de perdre casa seva i de trobar-se sense sostre enmig dels boscos de les muntanyes Ozark, Ree prefereix enfrontar-se a la llei del silenci dels seus parents per tal de salvar la família. A poc a poc, aconsegueix obrir-se pas a través de les mentides, evasives i amenaces dels seus parents fins arribar a la veritat.

Guanyadora del Festival de Sundance del 2010, la directora ha aconseguit una pel·lícula pausada i dura en què la presència de la protagonista adolescent, magistralment interpretada per Jennifer Lawrence, captiva des del primer moment.

La trama se situa a l'Amèrica profunda i reflecteix amb realisme una societat ancorada en el seu temps. Ree Dolly simbolitza l'esperança per als seus dos germans petits en ser l'única capaç de pujar-los i arribar fins on calgui per no deixar-los sense casa, encara que això signifiqui enemistar-se amb la màfia del lloc, encapçalada pels seus parents.

El film està basat en la novel·la de Daniel Woodrell i destaquen els seus equilibrats tocs de cinema negre i western carregats de gran magnetisme gràcies a la psicologia de tots els personatges i a l'ambient fred, trist i enigmàtic on tot això passa.

Humor: 0; acció: 1; violència: 3; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

VALOR DE LEY (****)

Directors i guionistes: Joel Coen i Ethan Coen.

Intèrprets: Jeff Bridges, Matt Damon, Josh Brolin, Hailee Steinfeld, Barry Pepper.

Gènere: western.

Estats Units, color, 2010. 110 minuts. / Majors de 12 anys.

El pare de la nena Mattie Ross és assassinat d'un tret a sang freda per Tom Chaney. Ara, ella està disposada a fer justícia. Buscant l'ajuda del cap de policia Cogburn, un borratxo de gallet fàcil, se'n va amb ell, malgrat la seva oposició, per atrapar Chaney.

El remake dels germans Coen fa justícia (mai millor dit) al western dirigit per Henry Hathaway el 1969, protagonitzat per John Wayne. A més de respectar el guió original, en millora el vestuari, la posada en escena, la psicologia de la nena protagonista i manté presents els tocs irònics tan característics dels dos directors sense caure en anacronismes.

Es nota que els germans són amants del western, no únicament perquè *No es país para viejos* ja apuntava maneres, sinó també perquè hi ha molts plans que recorden pel·lícules de Ford i Hawks. Un exemple és la forma que han triat per mostrar el pas del temps amb la neu caient sobre els protagonistes, una clara al·lusió a la magnífica *Centauros del desierto*. A banda d'estar ben dirigida, està esplèndidament interpretada, tant pels personatges principals com pels secundaris.

Per tot plegat, *Valor de ley* és un retorn al western més clàssic amb paisatges fantàstics, aventura, diàlegs plens d'ironia i gran càrrega dramàtica, que donen com a resultat una cinta sensacional i més comercial que altres títols recents sobre un gènere donat per mort.

Humor: 2; acció: 3; violència: 3; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

EL SILENCIO DE LORNA ****

Directors i guionistes: Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne.

Intèrprets: Arta Dobroshi, Jérémie Renier, Fabrizio Rongione, Alban Ukaj, Morgan Marinne.

Gènere: drama.

França-Itàlia-Alemanya-Bèlgica, color, 2008. 105 minuts. / Públic: adults.

Un mafiós anomenat Fabio ha orquestrat un fals matrimoni entre Lorna, una jove albanesa que viu a Bèlgica, i Claudy, un jove belga drogoaddicte. El matrimoni li permetrà aconseguir la ciutadania belga i després casar-se amb un altre mafiós rus que pagarà una pila de diners per aconseguir el mateix. Això no obstant, perquè aquest segon matrimoni

sigui possible, Fabio ha planejat assassinar Claudy. L'ambientació, fotografia i part de la realització manté un to documental que imprimeix realisme i autenticitat a un dels temes que aborda: la immigració i les seves problemàtiques econòmiques i d'adaptació. La pel·lícula destil·la versemblança i proximitat amb l'espectador en el patiment i soledat de Lorna i Claudy.

El guió dels Dardenne, senzill però afilat en denunciar la injustícia d'algunes situacions que perjudiquen especialment la dona, ofereix una història de redempció i de respecte a la pròpia consciència. Els actors estan en el punt adequat entre el dramatisme i la contenció. Llàstima d'una seqüència que es podria haver resolt de forma més subtil i que no encaixa amb aquest to més pudorós i contingut del film.

Humor: 0; acció: 1; violència: 0,5; sexe: 1; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

LOS PROTEGIDOS (T2) ***

Diumenge – 22.00 h – Antena 3

Torna la sèrie revelació del 2010. *Los protegidos* va aconseguir, en la seva primera entrega, convèncer una audiència familiar gràcies a les seves trames, senzilles però agradables; als seus personatges, amb poca dimensió però simpàtics; als seus arguments, poc convincent però diferent de la resta de l'oferta, i a uns efectes especials, deficients però suficients. Per tot plegat, és una oferta entretinguda per a tota la família que conjumina el misteri, l'humor i l'acció a parts iguals. Ofereix, a més, un producte per a tots els públics, cosa poc freqüent en televisió. Per ara, la segona temporada arriba amb més del mateix. Esperem que es mantingui i que no perdi l'oportunitat de ser «diferent» de les altres

El cap de setmana de Ràdio Estel: dissabte

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Els dissabtes de Ràdio Estel no són com els altres dies de la setmana. Els hàbits i els costums de la majoria de ciutadans canvien, i també els de les emissores de ràdio, que intenten adaptar les seves emissions a aquesta realitat. La programació diferenciada comença a les vuit del matí amb l'emissió d'Una raó per viure, que presenta cada setmana persones que han fet del servei als altres l'objectiu de la seva vida. Gent de valors sòlids, sovint anònima, que expliquen les seves experiències i motivacions. I a continuació l'actualitat de la diòcesi de Girona, emmarcada en el programa Església viva. A les nou del matí, i durant una hora, trobem una de les noves apostes de Ràdio Estel per a aquesta temporada. Sons de la terra ens dona l'oportunitat d'escoltar els millors grups de música popular, d'havaneres i orquestres d'arreu de les terres catalanes. Un tipus de música que, incomprensiblement, és difícil de trobar a la ràdio catalana. L'esbarjo, l'entreteniment i la gastronomia tenen el seu punt de trobada als programes A tota costa i Trotamundos, per arribar a la una del migdia amb dues novetats: Tenim un problema, que analitza els conflictes quotidians dels ciutadans, i Fora d'àrea, un debat sobre l'actualitat esportiva. A partir de les tres de la tarda, i fins a les sis, la bona música és la protagonista de l'emissió de Ràdio Estel, amb la redifusió del programa Escolta'm, on cada setmana es presenten novetats del panorama musical català de la mà dels seus protagonistes, i una acurada selecció de cançons especialment pensades per a la tarda del dissabte. A les 18 hores ens retrobem cada setmana amb la Gent gran, la seva realitat, les seves inquietuds i les seves il·lusions, programa al qual segueixen una sèrie de redifusions, una segona oportunitat d'escoltar per via radiofònica alguns dels espais emesos durant la setmana: Plusvàlua, De cap i de nou i Catalunya sense barreres. I just abans de la mitjanit, una hora de música amb una selecció dels enregistraments en directe realitzats per intèrprets d'arreu del món en algun moment de la seva vida. Els dissabtes són diferents a Ràdio Estel. Però no el rigor, la voluntat de servei i l'estil gens histriònic que marquen la nostra manera de ser.

Segons l'última onada del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura, Ràdio Estel ha incrementat la seva audiència en 2.000 oients. El total de l'audiència se situa ara en els 16.000 oients.

Graella de Ràdio Estel

Miquel Mercadal, presentador de «Trotamundos» i «A tota costa».

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00
	l'Evangeli							
							De matinada	
1.00	Dietaris de música i músics							1.00
2.00	Espuma d'Alba							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada							6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari							
	l'Evangeli							
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer cafè					Una raó per viure	El Campanar	8.00
						Església viva	Església d'Urgell	
9.00						Serveis (Temps)		Sons de la terra
10.00	Informatiu					Santoral		10.00
						A tota costa	Avui és festa	10.30
10.30	Santoral						La taula de l'Evangeli	
						Trotamundos	Missa Conventual des de Montserrat	11.00
11.00	Informatiu							
11.30	Informatiu							
	Àngelus					Cinema		12.00
12.00	Titulars							
						Trotamundos	En concert	12.30
12.30	Informatiu							
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat							13.00
						Tenim un problema	Rutes per Catalunya	13.30
13.30	Informació							
	Informació					Fora d'àrea		14.00
14.00								
14.30	Reportatge							
	Informatiu					Escolta'm	Gent jazz	15.00
15.00								
15.30	Informació							
						Clip de cinema		16.00
16.00	Informatiu							
	Comentari General							
16.30								16.30
	Informació							17.00
17.00								
	Racó de premsa					Clip d'art		
17.30								17.30
18.00	Informatiu					Gent Gran	La taula de l'Evangeli	18.00
18.30	l'Evangeli						Avui és el dia del Senyor	18.30
18.45	Vespres des del monestir de Montserrat							
19.00								
19.30								
20.00	Nits estel					Plusvàlua (r)	Cantate Domino	20.00
21.00	Informatiu							21.00
	Clip de teatre							
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres	De cap i de nou (r)	Missatge en una ampolla (r)	
22.00	Andorra actualitat							22.00
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres (r)	Arsènic per compassió	
23.00	Kosmos	Peces úniques	Gent jazz	Escolta'm	El club del country	En concert	Tenim un problema (r)	23.00
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

■ Espais de radiofórmula

Des del carrer

SILVIA URBINA, PRESIDENTA DEL MOVIMENT CRISTIÀ DE JOVES

«Fer camí junts és sempre més fàcil»

C.M. / S.G.

El 20 de febrer tindrà lloc al col·legi Sagrada Família d'Horta la XIV Trobada General del Moviment Cristià de Joves. Enguany arriba també amb una novetat, la celebració, a partir de les 15.30 h, d'una jornada esportiva per a nois i noies a partir de 14 anys. La inscripció dels grups es pot fer a través del correu electrònic mcjbcn@gmail.com o a través d'un missatge privat al Facebook. Per a més informació: tel. 646 592 343 o <http://mcjbcn.com>.

Quin és l'objectiu de la trobada general del Moviment Cristià de Joves?

La Trobada General del Moviment és aquell dia en què ens apleguem tots els membres que en formem part i també els amics del moviment. L'objectiu és retrobar-nos, passar-nos-ho bé, aprendre, recordar qui som i sobretot celebrar-ho i donar-ne gràcies en els moments de pregària i de la missa.

Ja que hi som, ens podries fer cinc cèntims del MCJ?

El Moviment Cristià de Joves és un moviment d'acció catòlica general que neix amb una vocació de coordinar els grups de joves de les parròquies de la diòcesi. És i ha de ser sempre una eina per als joves de parròquies que volen fer un camí d'Església en comú. Som joves que treballem sota la metodologia de la revisió de vida i l'estudi d'Evangeli i que estem al servei de la diòcesi per fer arribar l'Evangeli als joves d'avui. I ara, no només parlem de joves de parròquia sinó també d'estudiants i universitaris, ja que estem treballant plegats amb un grup de joves que vol ser hereu del treball evangelitzador que va fer el MUEC a casa nostra durant molts anys.

Quins temes es tractaran durant la trobada general?

El tema depèn del pla de curs que estiguem treballant en aquell

moment. Per exemple, enguany és «24x7 Responsables i Solidaris cada dia». Aquest pla de curs està dividit en tres parts a treballar en tres anys i aquest curs estem treballant *La militància eclesial*, és a dir, el nostre paper en l'Església.

Ens podeu avançar alguna conclusió: què us sentiu cridats a oferir avui a l'Església?

Nosaltres volem posar el nostre granet de sorra oferint als joves de parròquia una alternativa a estar sols, fer que se sentin protagonistes de l'Església del segle XXI. En una societat com l'actual, convidar a viure la vida en comunitat és sempre un repte! Jo he anat molts cops a la comunitat de Taizé, a França, i sempre trobo molts joves que busquen, que troben i que no sabem com donar continuïtat a aquesta crida que

senten. El moviment vol ser també un espai dins l'Església, dins la nostra diòcesi de Barcelona, per aplegar tota aquella gent que busca i encara no ha trobat. Fer camí junts és sempre més fàcil.

Per què s'ha organitzat també enguany una jornada esportiva?

La Jornada Esportiva, que es farà el mateix dia de la Trobada, però que no hi té una relació directa, és una iniciativa que dona resposta a un dels neguits que ha estat sempre present en les reunions de la Taula Diocesana de Joventut: «Què podem oferir als nostres joves de la diòcesi?» Hi ha recessos, trobades, pregàries, etc. però és complicat oferir coses que no tinguin una etiqueta gaire marcada per part de qui l'organitza. Així que, per trencar amb aquesta

por, vam pensar de fer una jornada on l'objectiu fos únicament que els joves es coneguessin i s'ho passessin bé, sempre tenint present el que ens caracteritza: que som joves i que som cristians. Si això funciona, els joves es coneixen i es crea un bon caliu, es poden oferir moltes més coses perquè el primer vincle, que és el més important, ja està creat.

L'esport és un bon canal per acostar-se als joves?

No sabem si és un bon canal o no, ja veurem quina resposta tenim. Però el que està clar és que agrada a la majoria. I quan jugues i t'ho passes bé, no importa d'on ets, de quin barri vens o quin és el teu grau d'implicació en l'Església. Aquesta Jornada ha de ser una eina perquè es coneguin i d'aquí ja veurem què en pot sortir.

Eduard Brufau

Rauxa

Educar en la transcendència

A la pàgina 27 del número passat aquest setmanari es feia ressò d'un projecte educatiu dels salesians per treballar la dimensió espiritual, *Ni amunt, ni avall: cap endins. Itinerari per educar la interioritat a l'ESO*, que ha estat guardonat amb el Premi Edu21 del Centre d'Estudis Jordi Pujol. Iniciatives d'aquesta mena són molt necessàries perquè il·lustren com l'escola, a través de la religió, pot garantir als alumnes un espai de reflexió i transcendència.

En una civilització com la nostra, marcada per un materialisme exacerbat i agressiu, la religió ofereix un contrast excel·lent perquè els nens i els joves es

preguntin pel sentit de l'existència. És innegable que qüestionar-se per què existim els ajudarà a arribar a ser persones amb un mínim de maduresa i profunditat. Una veritable educació en la transcendència també pot fer un gran bé a l'escola, perquè impedeix, per exemple, que es converteixi exclusivament en una fàbrica de mà d'obra, és a dir, en un centre que ensenya pensant més en el mercat laboral que no en la formació de la persona. El debat sobre la religió a l'escola, si vol ser mínimament seriós, s'ha de centrar en aquests paràmetres fonamentals i deixar-se de controvèrsies polititzades i de poca volada.

Pensant-ho millor

Valentí Miserachs
President del Pontifici
Institut de Música Sacra

La Missa Occitana

El diumenge 9 de gener passat vaig tenir el plaer i l'honor de celebrar, a l'església parroquial de Santa Maria dels Prats de Rei (bisbat de Vic, Anoia), la Santa Missa en llengua d'oc. És una celebració que, d'acord amb la parròquia i el municipi, organitza un cop cada any —i ja és la cinquena anyada— el Cercle d'Agermanament Occitano-Català (CAOC), amb doble seu, a Catalunya i a Occitània. Es tracta d'un aplec molt concorregut, tant per la gent del CAOC com pels feligresos dels Prats i comarca, com també de molts indrets de Catalunya i de les regions occitanes. Encara en el clima nadalenc, que als Prats es viu plàsticament en la realització dels seu famós pessebre vivent i del qual els «pelegrins» d'enguany han pogut fruit, amb l'estímul del fred que es deixa sentir ben viu als 600 metres d'alçada de l'altiplà segarrenc, la jornada occitana, que té com a centre la celebració de la missa, exerceix una fascinació especial, talment que hom descarta la possibilitat de canviar de lloc i de data. La Missa Occitana dels Prats de Rei ja va agafar gruix de tradició. Ja se sap que els vincles de tipus històric, cultural i lingüístic que agermanen el nostre país amb les regions del Migdia de França no s'han esborrat mai del tot, i es pot ben dir que, sota les cendres, hi cova sempre el caliu d'unes brases que s'han revifat, i que cal vetllar per tal que no s'apaguin mai.

La cultura catalana es troba, malgrat tot, en una situació de privilegi, comparada amb l'occitana, que sempre ha trobat traves en la seva pervivència i desenvolupament. Aquesta missa és un senyal de comunió en la seva arrel més fonda, i expressa també la voluntat d'ajudar una cultura i una espiritualitat que ens són molt properes i que reclamen el nostre auxili. I es dona la paradoxa que un país com el nostre, ja precari en la defensa dels seus valors lingüístics i culturals, en lluita contra els vents de ponent de sentències retalladores, ha d'ajudar un espai molt més ample, però que s'ho passa encara més malament que nosaltres. Així Catalunya, que té un petit tascó occità a la Val d'Aran, protegeix la llengua d'oc donant-li el caràcter de llengua oficial a tot el territori.

Això hauria de ser un exemple no cal dir per a Espanya, però també per a la diplomàcia vaticana. En presentar fa pocs dies les credencials el nou ambaixador d'Andorra a la Santa Seu, se li respon en francès (passi), sense però la més mínima al·lusió al fet que Andorra és un estat sobirà que té com a llengua oficial única el català. Això mentre el Sant Pare va emprar a bastament la nostra llengua en la seva recent visita a Barcelona. Vol dir potser que la pastoral i la diplomàcia viatgen per carrils diferents.

És prou penós tot això, però res no ha d'impedir que Catalunya, amb tot i els seus problemes i les plantofades que rep, sigui solidària i ajudi tant com pugui una llengua, una cultura i una espiritualitat germanes. N'aprendran mai els «poderosos», de respectar i promoure les cultures petites? La doctrina ho afirma, però dissortadament els fets sovint la contradueixen. Quina llàstima!

**EL SEU DEMÀ
ÉS AVUI**

LLUITEM CONTRA LA MORTALITAT INFANTIL

93 487 78 78 - www.mansunides.org